

செ.யோகநாதன்

11.31

இன்
வரும்
வசந்தங்கள்

செ.யோகநாதன் வசந்தங்கள்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக நூலகம் பேராதனை .

இரவல் பெறுவோருக்கு அறிவித்தல்

இந்நூல் பல்கலைக்கழக நூலகத்தினது உடைமை. நூலக இரவல் விதிகளுக்குப் புறம்பாக. இதனை இசைவாணையின்றி வைத்திருத்தல் பாரதூபமான குற்றமாகும். நூலகக் கையேட்டிலுள்ள இரவல் பெறுவதற்கான நியதிகளையும் சட்டங்களையும் செவ்வனே பின்பற்றுமாறு இரவல் பெறுவோர் கேட்கப்படுகின்றனர்.

நூல்களை துப்புரவாகவும், ஒற்றைகளை மடிக்காமலும் பென்சிலால் வரையாமலும். மற்றும் முறைகளில் குறியீடுகள் செய்யாமலும் வைத்துக்கொள்ளுமாறுதயவாகக் கேட்கிறோம். திருப்பித் தரும் நூல்களின் நிலைமைக்கு வாசகர்ர்களே பொறுப்பு. ஆதலினால், இரவல் பெறமுன்னர் நூலில் உள்ள ஊறுகலை அவர்கள் முகப்பு மேசையிலுள்ள நூலகத் துணைவயிலுக்குச் சுட்டிக் காட்டிவிடவேண்டும்.

94

செ. யோகநாதன்

இனி
வரும்
வசந்தங்கள்

முன்று குறுநாவல்கள்

முதற்பதிப்பு — டிசம்பர் 1985

உரிமைப் பதிவு

தமிழோசை—6

விலை ரூபா : பதினெட்டு.

PRICE Rs. 18

ENI VARUM VASANTHANGAL
—A Short novel collection in Tamil by
SE. YOGANATHAN First Edition
December 1985 Published by : Tmt.
MRS. M. ANDAL B.A.B.L., THAMIZHOSAI
PATHIPPAKAM, Madras-600 017. Printed at
THAMIZHOSAI ATCHAGAM, 84, Habibullah
Road, T. Nagar, Madras-600 017. Pages 256

தமிழோசைப் பதிப்பகம்

84, அபிபுல்லா சாலை,

தியாகராயநகர்,

சென்னை-600 017.

யோகநாதனின் கதைகள்

...யோகநாதனின் கதைகள் வாழ்வின் யதார்த்தத்தை சித்திரிக்கிற வேளையிலேயே, அதன் உள்ளடக்க வலுவின்னையும் பெற்றிருக்கின்றன. கதைகளின் கலையழகு வெகு இயல்பாகவே உள்ளடக்கத்தோடு ஒட்டி நிற்பதற்கு, எழுத்தாளனின் சிந்தனைத் தெளிவு, பார்வை என்பனவே காரணமென்பர் மேனாட்டு விமர்சகர். யோகநாதனின் கதைகள் இத்தகைய அம்சங்களைப் பூரணமாகப் பெற்றிருக்கின்றன என்று துணிந்து கூறலாம்.

பேராசிரியர். க. கைலாசபதி

தங்கள் கதைகளின் விமர்சன யதார்த்தப் பண்பு என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இலங்கையிலே, வாழ்கின்ற தமிழர்களின் மன உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்ற எழுத்தாளர்களில் நீங்கள் தனித்துவம் பெற்றவர் என்பது என் எண்ணம். அதே வேளையில் தங்களின் நடை எளிமையும் என்னைக் கவர்கிறது. இதனாலேயே ருஷ்ய மொழியில் நான் உங்களை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

விக் தர். பூர்வீகா

(சோவியத் தமிழறிஞர்)

இலங்கையின் சமுதாய வளர்ச்சியில் தமிழர்களின் சமுதாயப் பிரிவில் ஏற்படும் மாறுதல்களை யோகநாதன் கூர்மையாகக் காண்கிறார்... இலக்கியத்தை சமுதாய ஆய்வான கலைப்படைப்பாகச் செய்து வழங்குகிற யோகநாதன் சிறுகதைகளுக்கு நிகழ்காலத்தை மாற்றுகிற ஆற்றலும் வருங்காலத்தை உருவாக்குகிற சக்தியும் உண்டு.

பேராசிரியர். நா. வானமாமலை

இலங்கை அரசின் பாசிச வெறியாட்டத்தை 'இரவல் தாய்நாடு' குறுநாவல் மூலம் அம்பலப்படுத்திய யோகநாதன், இன்றைய ஈழத்துத் தமிழிலக்கியவாதிகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். தம் படைப்புகளில் பாத்திரங்களின் மனோபாவங்களை அற்புதமாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்.

மன ஓசை

Yoganathan presents a wide cross-section of life but is unable to achieve the focus needed to convert mere impressions into an artistic vision of life.

Indian Literature

யோகநாதனின் பார்வை விசாலமாய்ப் பரவி, பல்வேறு மனிதர்களை இயல்போடு நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. கதைகளின் கலைநயத்தில் எம்மையறியாமலே ஒன்றிப் போய் விடுகிறோம். இத்தகைய திறன் வாய்ந்த படைப்பாளிகள் இப்போது தமிழில் சிலரே.

அரும்பு

இவரது எழுத்துக்களின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை கொள்ளும் வகையில்—தேச எல்லைகளை மீறிய—மனிதத்துவத்தை அதன் அவலத்திலும், அழகிலும் தரிசிக்கின்ற ப்ரதட்சியம் இவரிடமிருக்கிறது. இவர் சித்திரிக்கிற மனிதர்கள், (அவர்களது ப்ரச்சனைகள், மூரண்பாடுகள், உன்னதங்களுடன்) ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்தின் அசாதரணர்கள் அல்லர்: தேசஎல்லைகளையும், மொழிக்குறியீடுகளையும் விலக்கி விட்டுப் பாக்கிறபோது அவர்கள் எங்குமிருக்கிறார்கள். சார்ந்த ப்ரச்சனைகளும் எங்குமிருக்கின்றன...”

—‘இரவல் நாய் நாடு’

முன்னுரையிலிருந்து

It is a good thing that Sri Lankan Tamil writers are teaching the ‘natives’ an object lesson or two on what to write and how to write. Mr. S. Yoganathan’s Kaani nilam vendum is a soul-stirring protest against the continuing atrocities on Tamils in Sri Lanka....

One must concede that the work is a brilliant achievement of a writer who is acutely sensitive to happenings around him and who wields his pen with extraordinary felicity. So effortlessly, so meticulously the scenes are sketched, you feel as if you are seeing the whole thing happening right before your eyes. Except for a few, all the characters are vibrant earthy and realistic.

Indian Express

ஆசிரியரின்

ஏனைய படைப்புகள்

யோகநாதன் கதைகள்

ஒளி நமக்கு வேண்டும்

காவியத்தின் மறு பக்கம்

கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்

கனவுகள் ஆயிரம்

இரவல் தாய்நாடு

தேடுதல்

காணிநிலம் வேண்டும்

கேட்டிருப்பாய் காற்றே

தலைவர்கள்

அண்மையில் ஒரு நட்சத்திரம்

சுந்தரியின் முகங்கள்

அந்திப் பொழுதும் ஐந்தாறு கதைகளும்.

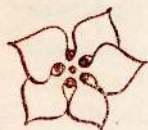

திரு. கிள்ளிவளவன் பி.ஏ.பி.எல்.,
அவர்களுக்கு
மிக்க அன்புடன்.

குறுநாவல்கள்

1. இனி வரும் வசந்தங்கள்	9
2. வெள்ளப் பெருக்கு	101
3. சகோதரிகள்	204

நன்றிகள்

தமிழோசை அச்சகப் பணியாளர்கள்.

திரு. மணியன்செல்வம்.

திரு. பாலுமகேந்திரா.

இனி வரும் வசந்தங்கள்

பதினைந்து நாட்களாகி விட்டன என்பதனை நம்பத் தான் முடியவில்லை. ஆனாலும் நான் இங்கே வந்து பதினைந்து நாட்களாகித்தான் விட்டன. மெல்லவே கண் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த அதிகாலைப் பொழுதினை ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்கின்ற போது மனோரம்மியமாகவே இருக்கின்றது. அடர்ந்து செறிந்திருக்கின்ற புகை மூட்டத்தினுள்ளே தலையை உயர்த்தி கைகளை விரித்துக் கொண்டு நிற்கின்ற பள்ளிச் சிறுவர்களைப் போல இந்த வளர்ந்த கரும்பச்சை இலை களினை அணிந்திருக்கின்ற சக்கரவர்த்தி மரங்கள். வரிசையாகவே நிற்கின்ற அண்ணன் மாரின் கைகளைப் பற்றியும் பற்றாமலும் அதே ஒழுங்கில் சேர்ந்து நிற்கின்ற இளந் தென்னை மரங்கள், சிறு குழந்தைகள் போல குட்டையாக.

நடுவே கோடாய் ஓடுகின்ற ஒற்றையடிப் பாதையின் மறுபரப்பில் கொத்துக் கொத்தாய் சிவப்பு மலர்களினைச் சூமந்த அலரிச் செடிகள். மரங்கள். கீழே வெளிறிய பச்சை வண்ணத்தில் விரிந்திருக்கிற புல்தரை. மீண்டும் அடுத்த பக்கத்தில் கொத்திப் புரட்டிய சிவப்பு மண்

தரை. அதன் முன்னே ஒற்றைக் காவல்காரனாய் தனியாக பப்பாளி மரம். பக்கத்திலே இலைகளையெல்லாம் உதிர்த்து விட்டு வெறுங் கிளைகளை நீட்டிக் கொண்டு நிற்கிற காசியா மரம்.

அபூர்வமான மௌனம் நிறைந்திருக்கின்ற மானசகங்கோத்ரி. எப்போதாவது அமைதியினை இடையே புகுந்து கீறி உடனேயே அழிந்து அமிழ்ந்திப் போய் விடுகின்ற வாகன ஓசைகள். மூன்று நாட்களாக மட்டும் கிழக்குப் பக்கத்து ஜன்னலால் வளைந்து வந்து, 'ட்டுவிக் ட்டுவிக்' என்று அழைத்துக் குறும்பு நிறைய வாலினை வளைத்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற அணிற் பிள்ளைகள்.

கீழே தென்னம்பிள்ளையருகே வெள்ளை வெளேரில் வயிற்றில் கறுப்பு வண்ணம் பொருந்திய பசுமாடு. அதற்குக்கூட மௌனமே இஷ்டம் போலும். வாய் திறந்து அது கத்தியதை இந்தப் பதினைந்து நாட்களாக நான் கேட்டதேயில்லை. இப்போது பசுமாட்டினருகாக தென்னோலைகளைச் சும்ந்து கொண்டு குடுகுடுவென்று விரைந்து கொண்டிருக்கின்ற சுப்பைய்யா.

'தவன்யலோக' மானஸகங்கோத்திரியின் ஓரத்திலே அமைந்திருக்கின்றது. அதன் வாசற்புறத்திலே இறங்கியவுடன் பணிவோடு வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டு நிற்கின்ற பூகலிப்டஸ் மரங்கள். அவற்றின் கீழே குரோட்டன் செடிகள், பூமரங்கள் நிற நிறக் கோழிக் குஞ்சுகளாய். அவற்றின் தாயாக கரும் பச்சை நிறத் தினிலே இலைகளைக் கோலி இறகுகளாய் உணர்த்தி நிற்கின்ற கிறிஸ்துமஸ் மரம். பச்சை இலைகளையும், கருநீல, வெள்ளைப் பூக்களையும் ஆடையாய் அணிந்திருக்கின்ற போகன் விலாக்கள்.

இந்த பூகலிப்டஸ் மரங்களினை, அதன் அணி வகுத்து நிற்கின்ற அழகினை படை வீரர்களுக்கு ஒப்பிட்டு

உவமிக்கலாமா என்று, நூலகத்திலிருந்து கொண்டு அந்த யூகலிப்டஸ் மரங்களினைப் பார்த்த போது நினைத்தேன். ஆனால் மறுகணமே அந்த எண்ணத்தினை மனதிலிருந்து வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து விட்டேன். ஏனெனில் எல்லா விதத்திலும் நான் படை வீரர்களை வெறுக்கின்றேன். மோசமாக வெறுக்கின்றேன். இதற்கு என்னிடத்திலே ஆழமான காரணமுண்டு. இதனைப் பின்னர் அறிவீர்கள். அதனை விட முக்கிய காரணம் யூகலிப்டஸ் மரங்களினை நான் அளவற்ற விருப்பத்தினோடு நேசிக்கின்றேன் என்பதுதான்.

யூகலிப்டஸின் இலைகள் இனிய நறுமணமும், மருத்துவ குணமும் கொண்டவை என்பதாலோ; நெடூதாய் வளர்ந்து நிற்கின்ற அந்த மரத்தினைப் பார்க்கையில் மெலிந்த பெண்ணொருத்தியின் களைத்துச் சோர்வடைந்திருக்கின்ற தன்மையினை உணர்வதாலேயோ; அல்லது எந்தக் காற்றுக்கும் தலையைச் சுழற்றிவிட்டு, 'என்னை உன்னால் என்னடா செய்ய முடிந்தது?' என்று காற்றினைப் பார்த்து கேலியாகச் சவால் விடுகின்ற அதன் வீரிய பலத்திற்காகவோ நான் யூகலிப்டஸ் மரத்தினை விரும்புகின்றேன் என்று நீங்கள் நினைத்திருக்கக் கூடும்.

அவையெல்லாமே தவறு.

'த்வன்ய லோக'விற்கு ஒரு புதன்கிழமையின் மங்கிய மாலைப் பொழுதின் போதே வந்தேன். சென்னையில் காலை ஆறரை மணிக்கு 'பிருந்தாவனம்' எக்ஸ்பிர'சில் ஏறி, ஒன்றரை மணிக்கு பெங்களூரில் இறங்கி, விசாரிப்பு களின் பின் ஆறாவது பிளாட்பாரத்துக்கு விரைந்து இரண்டு மணிக்கு 'திப்புசல்தா'னில் ஏறி மைசூர் புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்து இறங்கிய போது வானம் மெல்லச் சிவந்து கொண்டிருக்கின்ற ஆறு மணி.

புகையிரத நிலையத்திலிருந்து இறங்கிய சில நிமிஷங்களிலேயே 'த்வன்யலோக'வின் அந்த செழுமை

யான முகங்களிற்கு அறிமுகமாகி அவர்களோடு இருக்கைக்கு வர ஆறரைமணி. வற்புறுத்தலான ஓய்விற்குப் பின்னர் உணவுண்டு, தூங்கி, வழமை போல அதிகாலையில் எழுந்து குளியலறைக்குள் சென்று ஜன்னலினைத் திறந்தேன். அடுத்த கணமே மூர்க்கமாக முகத்தினை அணைந்த குளிர்காற்று அவசர அவசரமாக என்னைத் தள்ளி விட்டு உள்ளே நிறைந்து விட்டது. ஜன்னலை முடிநினைத்தேன். பின்னர் ஜன்னலின் எதிரே பச்சைக் கொத்துகளாய் சிதறி வழிகின்ற யூகலிப்டஸ் இலைகளைக் கண்டதும் அப்படியே நின்று விட்டேன். ஒன்றையொன்று தொட்டுக் கொண்டே நிற்கின்ற நான்கு யூகலிப்டஸ் மரங்கள் ஜன்னலிற்கு வழி மறித்தாற் போல நின்றன.

இன்னுமே இருள் கரைந்து அழிந்திடாத, நீண்டு குழிந்தவடிவில் தெரிகின்ற நீண்ட சம பரப்பினிலே புகை மூட்டங் கவிந்து துருத்தித் தெரிகின்ற மலைத் தொடர் களினை மட்டும் மங்கினாற் போலக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த அதிகாலைப் பொழுதினிலே, மிகவும் அமைதியோடு, யாரையோ இழந்து போய்விட்ட சோகத்தோடு அந்த யூகலிப்டஸ் மரங்கள் நிற்பதாய் எனது மனம் உணர்கின்றது. அதன் சோகத்தைப் பற்றி எனக்கு நிச்சயமாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை. அதனை அதீத கற்பனையென நீங்கள் கருதலாம். ஆனால் இந்த நிமிஷத்திலே எனது நெஞ்சினுள்ளே ஆழ்ந்த கவலை வேர் விடுவதனை நான் உணர்கின்றேன்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னர், இலங்கையிலிருந்து-எனது வீட்டிலிருந்து நான் புறப்பட்ட போது எல்லோருக்கும் விடை கூறிக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்திலே எனது மகளைத் தேடினேன். எங்குமே போயிருக்க மாட்டாள். சுற்று முற்றிலுமாய்ப் பார்த்தேன். பேச்சுக் குரலே கேட்கவில்லை. பின்னரும் கூப்பிட்

டேன். பதிலேயில்லை. உரத்துக் கூப்பிட்டேன். அவளுடைய குரலுக்குப் பதிலாக விம்மலே கேட்டது என் நெஞ்சிலே ஓடுகின்ற இரத்த நாளமொன்று விண்ணென்று அறுந்தாற்போல வலித்தது. எனது சின்னஞ்சிறிய மகள்—பாரதி, எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலுள்ள யூகலிப்டஸ் மரத்தின் கீழே சாய்ந்து நின்றவாறு விம்மிக்கொண்டிருந்தாள்...

ஒவ்வொரு நாளும் இவள்தான் என்னைக் காலை யிலே கண்விழிக்கச் செய்பவள். சந்தோஷமாகக் கதைப்பாள். எதையாவது சாக்கு வைத்து என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டு தாயோடு வேடிக்கையாகச் சண்டை போடுவாள். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பி வந்தால் அங்கு நடந்த அவ்வளவையும் அபிநயத்தோடு எனக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். நடக்கும் போதெல்லாம் நாட்டியமாடுவாள். நான் உட்கார்ந்திருக்கின்ற கதிரையின் பின்னே வந்து நின்று வெகு அக்கறையாக இரண்டு நரை மயிர்களைப் பிடுங்கி விடுவாள். அவள், மேலும் பிடுங்குவதற்கு வசதியாக தலையைச் சாய்த்தால் உடனேயே, “அப்பா, உங்களுக்கு தலையெல்லாம் நரைமயிர். பிறகு பிடுங்கி விடுகிறேன். அச்சா அப்பா தானே...” என்று கெஞ்சுகிறாற் போல கூறிவிட்டு நாட்டியமாடத் தொடங்கி விடுவாள். என்ன லாவகமாக ஆடுகிறாள்... தாயின் அதட்டல் வர, படிப்பு மேஜைக்குப் போவாள். கொஞ்ச நேரம் படித்தபின் அண்ணனைச் சீண்டுவாள். மெதுவாக அவனைக் கிள்ளிவிட்டு, “அப்பா, இந்த அண்ணனை ஒருக்கால் வந்து பாருங்கோ...” என்று சிணுங்கத் தொடங்குவாள்...

யூகலிப்டஸ் மரத்துக்குக் கீழே போய், அவளை அந்த ஆறு வயதுப் பூவினை வாத்ஸல்யத்தோடு தூக்கினேன்.

அவளின் கண்ணீரைப் பார்க்கையில், விசும்பலைக் கேட்கையில், கெஞ்சுகிற பிஞ்சுமுகத்தின் உணர்வுகளினை அறிகையில்—

“நான் எங்குமே போகவில்லை... எங்குமே போகப் போறதில்லை. தூட்கேஸ், பெட்டிகளை உள்ளே எடுத்து வையுங்கள்...”

இது உண்மையா, சமாதானப்படுத்துவதற்கான பொய்யா என்ற தடுமாற்றத்தோடு என்னுடைய மனைவி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கலாம்.

உறவினர்கள் மெளனித்து, பாரதியை கண்களால் என் கைகளிலிருந்து இறக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

இப்படிச் சொல்லலாம். செய்யலாம். ஆனால் இவையெல்லாம் நடைமுறை சாத்தியமா?

மனித சந்தோஷங்களை, உறவுப் பிணைப்புகளை ஏன், வாழ்வின் நிர்ப்பந்தங்கள் கழுத்தைப் பிடித்து நெரிக்கின்றன?

அவளைக் கீழே விட்டேன். அவளோடு சேர்த்து என் இயல்பான ஆனந்தங்களையும் கீழே இறக்கி விட்டேன்.

...ஜன்னல் வழியாக வந்த பனி சுமந்த காற்று என்னைத் தும்ம வைத்தது. காலநிலை மாற்றம் என்னை என்றுமே மோசமாக உடனேயே பாதித்துவிடும். நச் நச்சென்று தும்மியவாறே, நுளம்பு வலையினை அப்படியே அள்ளி கட்டிலின் மேற் சட்டத்தில் மாட்டி விட்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

எனது பக்கத்து அறையிலிருந்து கம்பீரமான பாட்டுக் குரலோடு சாம்பிராணி வாசனையும் கமழ்ந்து வந்து

கொண்டிருந்தது. காலைப் பொழுதிற்கு இது இதமான விஷயந்தான். பக்கத்து அறையிலிருப்பவர் தெலுங்குக் கவிஞர், என், டி. ராமாராவின் முகத்தை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு புஷ்டியான சராசரி உயரமுள்ள ஆகிருதியின் மேலே அந்த முகத்தினைக் கொண்டு வந்து ஒட்டுங்கள். இப்போது எனது பக்கத்து அறையிலுள்ள கவிஞர் உங்களுக்கு அறிமுகமாகி விடுவார். இவரது பெயரும் ராமாராவ்தான். இவரும் பல சினிமாப் படங்களிலே நடித்திருப்பவர். நடித்து வருகின்றவர்.

எனது கதவு வெளியே தட்டப்பட்டுக் கேட்டது. திறந்தேன். புட்டண்ணா காப்பியோடு நின்றான்.

இவனுக்கு வார்த்தைகளே தேவையில்லை. இவன் சிரிப்பாலேயே யாவரோடும் பேசுகிற வல்லமையுள்ள, பதினைந்து வயதுக்குள்ளான, ஒல்லியான பையன். கழுத்தைச் சுற்றியிருந்துவாயை இழுத்து இன்னொரு முறை கழுத்தோடு சுற்றிக் கொண்டான். சிரித்தான். காப்பியைக் குடியுங்கள் என்ற சொற்கள் சிரிப்பின் மொழி பெயர்ப்பாய் எனக்குக் கேட்டன.

எங்களின் சின்னத் சின்னத் தேவைகள் எல்லாவற்றையும் புட்டண்ணா உடனேயே உணர்ந்து கொள்ளுகின்றான். செய்தும் விடுகின்றான். 'வாட்டர்' என்ற படியே தண்ணீர்ச் செம்பினை எடுத்துச் செல்லுகின்றான். வாயருகே கைகுவித்துக் காட்டி சாப்பாட்டுக்கு அழைக்கின்றான். அறை பெருக்கப் போகின்றேன் என்பதனை 'கிளின்' என்ற ஒரே சொல்லால் உணர்த்துகின்றான். சிரிக்கிறான். கண்களினால் சிரித்துக் கொண்டு போகின்றான்.

எவ்வளவு சுறுசுறுப்பான சிறுவன்.

இப்போது இவனைப் பற்றிய சந்தோஷமான நினைவுகளின் மேலேயும் இனந்தெரிந்த துக்கமானது மூர்க்கமாக வந்து கவிந்துகொள்கின்றது.

புட்டண்ணாவைப் போலவே எனக்கு நன்கு அறிமுகமான இன்னொரு சிறுவன் எங்கள் கிராமத்தின் வரதராசன். ஏழைத்தாய்க்கு ஒரே ஆதரவு. கார் திருத்துகின்ற மெக்கானிக் ஷாப்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவன். பதினான்கு வயதிலேயே அபரிமிதமான இயந்திர முளை. தெருவிலே நின்ற வாடிக்கையாளரின் காரினை இன்னொரு சிறுவனான குமரனுடன் சேர்ந்து கழுவிக்கொண்டிருக்கையில் இராணவச் சிப்பாய்களினால் எக்காரணமுமின்றிச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு விட்டான். இருவரும் நெஞ்சினுள்ளிருந்து இரத்தம் கொட்ட சரிந்து சுருண்டதும் அப்படியே அவர்களின் சடலங்களினை சிப்பாய்கள் ட்ரக்கினுள்ளே தூக்கி வீசினர். தங்களுக்கு இப்படியொரு மரணம் வருமென்றோ அல்லது எதற்காகத் தாங்கள் சுடப்பட்டார்களென்றோ அவர்கள் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். அவர்களது சடலம் எங்காவது அனாதரவாகப் போடப்பட்டு அவற்றின் மேல் டயர்கள் அடுக்கப்பட்டு பெற்றோல் ஊற்றிக் கொழுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அதுதான் நடைமுறைச் சட்டம்.

இராணவச் சிப்பாய்கள் யாரையெல்லாம் சுடுகின்றார்களோ அவர்களெல்லாம் பயங்கரவாதிகள். அது ஏழு வயதாயிருந்தாலென்ன, எழுபது வயதாயிருந்தாலென்ன. அன்றைய வானொலிச் செய்தியில் இராணவ வீரர்கள், தீரமுடன் போராடி இத்தனை பேரை, தமிழ்ப் பயங்கரவாதிகளைச் சுட்டுக் கொன்றார்களென்று அறிவிக்கப்படுமும்.

வரதராசன் சுடப்பட்ட செய்தியினைக் கேட்டதும்—தாய் கேட்டவள், அப்படியே விழுந்தவள்தான் பிறகு எழுந்திருக்கவில்லை.

இலங்கை சம்பந்தமான செய்திகளைப் பத்திரிகையில் படிக்கின்றபோது நெஞ்சினுள்ளே இரத்தம்

கொட்டுகின்றது. என்ன கொடுரமான சித்திரவதைகள்! எ விரக் க ம ற் ற கற்பழிப்புகள்! மிலேச்சத்தனமான கொலைகள்! ஆண்களை அவர்கள் சிறுவர்களாயிருந்த லென்ன, முதியவர்களாயிருந்தாலென்ன கொன்று குவிக்க இராணுவ சிப்பாய்களுக்கு ஆத்திரம் பீறிடு கிறதாம். அவர்களுக்கு அப்படியான உணர்வுகள் கொந் தளிப்பதற்கு நிறையக் காரணங்களிருக்கின்றன. எனக்கு இப்போதும் நல்ல ஞாபகத்திலே இருக்கின்றது. ஒரு பௌத்தபிக்கு சொல்லியிருந்தார்: 'இறந்து போன தமிழர் களும், இனிப் பிறக்கப் போகின்ற தமிழர்களும் தான் நல்லவர்கள். மற்றத் தமிழர்கள் எல்லோருமே அயோக் கியர்கள்'... பச்சிளங்குழந்தைக்கு பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த இளந்தாயிடமிருந்து அந்த ஆண் குழந்தையைப் பறித்து சுவரோடு மோதி சிதறடித்து விட்டு, அவளின் மார்பகத்தை கத்தியால் கீறி, அதிலி ருந்து பீறிய இரத்தத்தினை உறிஞ்சிக் குடித்தானாம் ஒரு இராணவச் சிப்பாய்.

உங்களுக்குத் தெரியுமா? புத்த பெருமான் ஞானோ தயம் பெற்ற தினமெல்லாம் எங்கள் நாட்டிலே புனித மான நாட்கள். அன்றைக்கு அரசாங்க விடுமுறைநாள். அன்றைக்கு விலங்குகள் எதையும் கொலை செய்ய முடியாது. அது ஒரு தண்டனைக்குரிய குற்றம். அன்றைக்கு எல்லா இறைச்சிக் கடைகளும் மூடப்பட்டி ருக்கும். எந்த ஹோட்டலிலும் நீங்கள் மாமிசம் சாப்பிட முடியாது. அன்றைக்கு மதுபானக் கடைகள் மூடப்பட்டிருக்கும். சினிமாக்காட்சிகள் கூட உங்களின் மனதினை அன்று பாதிக்க முடியாது. அன்றைக்கு அவையும் பூட்டப்பட்டுவிடும். அன்றைக்கு நீங்கள் வானொலியைப் பாட விடுங்கள். தொலைக்காட்சி யைப் பாருங்கள். புத்த பெருமானின் உபதேசங்களை செவிமடுப்பீர்கள். இலங்கையின் அரசாங்க மதம், பௌத்த மதமென்று நீங்கள் அறியாமலிருக்கக்கூடும்.

அறிந்து கொள்ளுங்கள். எங்கள் ஜனாதிபதி தொலைக்காட்சியில் பேசும்போது அவதானித்துப் பாருங்கள். அவரின் ஒரு பக்கத்தில் தேசியக் கொடி. மறுபக்கத்தில் பௌத்த சமயக் கொடி.

பௌர்ணமி தினம் என்பது அழகான ஒரு வேளை என்பதை யாருமே மறுக்க முடியாது. நீலவானப் பின்னணியில் தக தகவெனத் தங்கத் தட்டாய் நிலவைப் பார்த்து எத்தகைய பாமரனும் சந்தோஷங் கொள்ள முடியும். இப்படிச் சந்தோஷங் கொண்டிருந்த பௌர்ணமி தினமொன்றுக்கு மறுநாள்தான் மாபெரும் இனக்கொலையொன்று 1983-ம் ஆண்டிலே தமிழர்களின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. தமிழர்கள் வீடுகள் கொழுத்தப்பட்டன. கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. அவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். கற்பழிக்கப்பட்டனர். குழந்தைகள் தாய்களோடு சேர்த்து நெருப்பிலே போட்டுக் கொழுத்தப்பட்டனர். கிட்டத்தட்ட எழுபது ஆயிரம் பேர் அகதிகள் முகாமிலே அவதிப்பட்டனர். அதற்கடுத்தடுத்த தினங்களிலே சிறைச்சாலையிலிருந்த 54 அரசியல் கைதிகள் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களின் கண்கள் குத்திப்பிடுங்கப்பட்டன. உடலிலிருந்து பீறிட்ட இரத்தம் உறிஞ்சிக் குடிக்கப்பட்டது. அரைகுறை உயிருடன் முனகியவர்களை மிதித்துக் கொன்றனர். ஆண்குறிகளை வெட்டினர். பின்னர் எல்லாச் சடலங்களையும் வாரியெடுத்துப் போய் புத்த பெருமானின் சிலைக்கு முன்னாலே சந்தோஷமாகப் பரப்பி விட்டுக் குதூகலித்தனர்.

இவையெல்லாவற்றையும் குதூகலமாக, காவலுக்கு நின்ற இராணவ அதிகாரிகளும், சிறைச்சாலை அதிகாரிகளும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர், “சரி” பையன்களே இவ்வளவும் போதும். இதிலுள்ள இரண்டு தலைவர்களின் தலைகளை மட்டும் வெட்டித்

தாருங்கள். நமது கட்சியின் தலைவருக்கு வேண்டுமென்று சொன்னார்... அதை வைத்து இன்னும் சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டும்..." என்றார் ஒரு அதிகாரி.

...இந்த நிகழ்ச்சியை நான் 'த்வன்யலோக'வில் எனது ஏனைய எழுத்தாள நண்பர்களுக்கு கூறிக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கலங்கியதை நான் அவதானித்தேன். மலையாள எழுத்தாளியான லலிதாம்பிகா மட்டும் சிறிது நேரம் கழிய ஒரு கவிதைப் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து தந்து அதிலுள்ள கவிதையொன்றை என்னை வாசிக்கச் சொன்னாள்.

2

'த்வன்யலோக'வில் சிலநாட்கள் தங்கியிருந்து, எவ்விதமான பிற நெருக்கடிகளுமின்றி படைப்பிலக்கியம் புனைவதற்காக நாங்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தது அரியதொரு வாய்ப்புத்தான். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இலக்கிய படைப்பிலக்கிய நூல்களைக் கொண்ட மிகச் சிறந்த நூலகம். மிகவும் அமைதியான சூழ்நிலைகள் வாய்ந்த, பறந்து திரிகின்ற குருவிகள் கூட கீச்சுக்குரல் எழுப்ப விரும்பிடாத இயல்புமிக்க நிலையம். எல்லாவற்றையும் விட அன்பும் காருண்யமும் மிக்க உபசரிப்புகளாலேயே எங்களைப்பற்றி நாங்களே பெருமை கொள்ளும்படி செய்கின்ற 'த்வன்யலோக' குடும்பத்தினர். ஆங்கில இலக்கிய உலகில் மிகவும் அறியப்பட்ட இயக்குனர்.

என்னோடு இங்கேயுள்ளவர்கள் மராத்தி, தெலுங்கு மலையாள, கன்னட, சிங்கள மொழி இலக்கிய உலகினைச் சேர்ந்தவர்கள். 'த்வன்யலோகா'விற்கு என்னை வரும்படி சொல்லப்பட்டிருந்த கடிதத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருந்த செய்தியொன்று என் மனதின்

ஆழத்தில் கவலையினை விதைத்தது... 'நீங்கள் வருகின்ற அதே திகதியில் கேரளாவைச் சேர்ந்த செல்விலலிதாம்பிகாவும், இலங்கையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஜெயதிலகாவும் அவருடைய மனைவியும் இங்கே வருகின்றார்களென்பதையும் குறிப்பிடுவதில் சந்தோஷம் அடைகின்றோம்' இந்த வரிகள் என்னை நெடுநேரமாகவே குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டிருந்தன.

மீண்டும் அந்தக் கடிதவரிகளை இனந்தெரியாத சஞ்சலத்தோடு எனது கண்கள் வெறித்தன.

முளையைப் போட்டுக் கசக்கினேன். யார் இந்தப் பேராசிரியர் ஜெயதிலகா? நிச்சயமாக இலக்கிய, மொழித்துறை சார்ந்த ஒரு மனிதராக இருக்கவேண்டும். சிங்களத் துறையாக இருக்கலாம். பேராசிரியர் என்பதால் ஐம்பதுவயதுக்கு கிட்டவாகவாவது இருத்தல் வேண்டும். அப்படியென்றால் ஓரளவாவது எனக்கு அந்தப் பெயரைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அறுபதுகளில் நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாயிருந்த காலத்திலிருந்து சிங்கள இலக்கியம், பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றிலே ஆர்வமும், விருப்பமும் காட்டி வந்தவன். இத்துறை சார்ந்த பலரை நேரிலேயே சந்தித்ததோடு, தொடர்புகளும் கொண்டிருந்தவன். எனவே இந்தப் பெயர் எனக்குப் புதியதாக இருந்தது. நான் என்னுடைய முளைக்குள் நிறைய விஷயங்களினைச் சுமந்து திணறிக் கொண்டிருந்தேன். 1984-ம் ஆண்டுவரை இலங்கையில் நிகழ்ந்த இனக்கொலைகள், வன்செயல்கள் என்பவை தற்செயலாகத் தோன்றியவையல்ல; இவை கிட்டத்தட்ட முப்பத்தைந்து ஆண்டுகால வயதுள்ளவை என்பது என் அபிப்பிராயம். இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியிலே நாவலொன்றை எழுதி அதற்கு 'அசுர வித்து' என்றே பெயரிட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். இதற்கு வாய்ப்பாக 'தவன்யலோக' அழைப்பு வந்திருந்தது.

‘அசுரவித்து’ நாவலுக்காக நான் நிறையவே தகவல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தேன். இது தொடர்பான பல புத்தகங்கள், பத்திரிக்கை நறுக்குகள் என்பன என்னிடம் ஏராளம் இருந்தன. உண்மையாக என்னால் இப்போது தரமரன சமகால வரலாற்று நாவல் ஒன்றினை எழுதமுடியுமென்று தோன்றிற்று. இங்கே புறப்பட்டு வரும்போது சென்ற வருஷம் இங்கே தங்கித் திரும்பிய எழுத்தாள நண்பரிடம் ‘த்வன்யலோக’ வின் விதிமுறைகள் பற்றிக் கேட்டிருந்தேன். “பூரண சுதந்திரத்தோடு நீங்கள் எதனையும் எழுதலாம். அதிலே யாருமே தலையிட மாட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் திரும்புகின்ற போது, என்ன விஷயம் எழுதினீர்களோ அதற்குரிய சுருக்கமொன்றினை இயக்குனரிடம் கொடுக்க வேண்டும். பின்னர் நீங்கள் அதனைப் பற்றி கூட்டாக விவாதிக்க முடியும். அவ்வளவுதான்” என்றார் அவர்.

நான், என்னுடைய ‘அசுரவித்து’ பேராசிரியர் ஜெயதிலகா, இலங்கை அரசாங்கத்தின் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் முதலான விதிமுறைகள் இப்போது என் மனதிலே விசுவரூபமெடுத்துக் கால் பதித்து துள்ளியாடி என்னைக் குழப்பின.

இலங்கைப் பிரஜை ஒருவன் இலங்கைக்கு உள்ளேயோ அல்லது வெளியேயோ இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக எழுத முடியாது. ஆயுதப் படையினருக்கு எதிராக எழுதக் கூடாது. புனை பெயரிலே கூட எழுதக் கூடாது. இவையெல்லாம் தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள். கடுமையான அராஜகங்கள்.

தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள்.

எத்தகைய தண்டனை?

நீங்கள் சிறையிலடைக்கப்படலாம். அதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லை. நீங்கள் காணாமற் போய் விடலாம். அது ஒரு நாளோடு முடிகிற துன்பம். அப்படியெல்லாமில்லை. நவீன சித்திரவதை முறைகள் இஸ்ரேலிய 'மொசாத்' பிரிவினரால் இலங்கைப் பாதுகாப்புப் படையினருக்கு பயிற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அது யார் மீதும் மெதுமெதுவாகவே பிரயோகிக்கப்படும். வெளியே காயம் வராமல் உள்ளே தேகத்தினை நார் நாராகச் சிதைச் செய்யும். புத்தி பேதலிக்கச் செய்யும். நரம்புகள் தளர்ந்து தொய்ந்து ஒன்றுக்கும் பயனில்லாமல் போக வைக்கும். ஆண்மையே கரைந்து, வாழ்வில் சோகங் கொள்ளச் சொல்லும். கடைசியாக உங்கள் கையினாலேயே உங்கள் வாழ்வை முடிவடைய ஊக்குவிக்கும். நீங்கள் அரசாங்கத்தால் விசாரணை முடிந்து வெளியே வந்த கொஞ்ச நாட்களால் 'இயல்பாகவே செத்துப் போய் விடுவீர்கள். Natural Death. இதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்? யார், யார்மேலே குற்றஞ் சொல்ல முடியும்?

எனது 'அசுரவித்து' நாவலின் சுருக்கம் எதைப் பேசப் போகின்றது? என் மனதிலே அதனை ஒழுங்கமைத்து விட்டேன்.

1958-ம் ஆண்டு முதல் நேற்று வரை அப்பாவித்தமிழ் மக்கள் சிங்களக் காதையர்களாலும், ஆயுதப் படையினராலும் தாக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டு, சிதறடிக்கப்பட்டதை இது சோகஞ் சிதறச் சித்தரிக்கும். உதாசீனப்படுத்தப்பட்ட சிறுபான்மை இனமொன்றின் மெளனமான வேதனைகளினை அம்பலப்படுத்தும். வியத்னாமிய 'மைலாய் படுகொலை'களினைப் புள்ளியளவாக்கிவிட்ட மாபெரும் கூட்டான கொலைகளை வெளிச்சமிடும்...

இந்தச் சுருக்கத்தை நாங்களெல்லோரும் சேர்ந்து வாசிப்போம். விவாதிப்போம். இந்த விவாதத்திலே நிச்சயமாக பேராசிரியர் ஜெயதிலகாவும் மனைவியும் கலந்து கொள்வார்கள். நான் இவைகளைப் பற்றி விவரிக்கின்ற போது, கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற சக எழுத்தாளர்களின் முகம் நிச்சயமாகவே சோகத்தால் சாம்பும். கண்கள் பனிக்கும். இதே வேளை பேராசிரியர் ஜெயதிலகாவினதும் மனைவியினதும் முகங்கள் கருமை கொள்ளும்.

இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற அட்டுழியங்களுக்கெதிராக வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் ஏதாவது ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினால் உடனேயே அமைச்சர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் கடுங்கோபம் வந்து விடுகின்றது. பிற நாடுகளிலே நமது நாட்டின் மானம் பறிக்கப்படுகின்றது என ஆத்திரத்தோடு அறிக்கை விடுகிறார்கள். தூதுவராலயங்களை உண்மை நிலைகளை விளக்கி அறிக்கை வெளியிடும்படி வெளிநாட்டு அமைச்சரகத்தின் மூலம் கட்டளை அனுப்பிக்கிறார்கள். ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்ற தமிழர்கள் அந்தந்த நாட்டிலேயே அரசியல் தஞ்சமும், பிரஜாவுரிமையும் பெற்றிருப்பதனால் அவர்களை ஒன்றும் செய்ய முடியாமலிருக்கின்றதே என்று கவலைப்படுகின்றன வெளிநாட்டிலுள்ள இலங்கை அரசின் தூதுவராலயங்கள்.

ஆனால் நானொரு இலங்கைப் பிரஜை. எனது வேர்கள் இலங்கையைப் பற்றியுள்ளவை. எனது சந்தோஷங்கள், உறவுகள் எல்லாம் இலங்கையில் நிலை கொண்டவை. 'அசுரவித்து'வைப் பற்றி இலங்கையிலே போய் பேராசிரியர் ஜெயதிலகா முறையீடு செய்தால் போதும். உடனடியாக என் வீடு சோதனையிடப்படும். எனது வீட்டினர் மிகக்கடுமையாக விசாரிக்கப்

படுவார்கள். சித்திரைவதைக்குட்படுவார்கள். எனது சொத்துக்கள் துறையாடப்படும். நான் மோசமான தேசத் துரோகியாக வர்ணிக்கப்படுவேன். இலங்கைக்குத் திரும்பிய அன்று நள்ளிரவே இராணவ ட்ரக் எனது வீட்டினருகே சத்தமின்றி வந்து நிற்கும். இராணவ வீரர்கள் தொப் தொப்பென்று குதீத்து வீட்டைச் சுற்றி சுடுவதற்கு ஆயத்தமாக நிற்பார்கள். கதவை உடைத்துக் கொண்டு இராணவ வீரர்கள் உள்ளே வருவார்கள். என்னை விசாரணைக்காக அழைத்துப் போக வந்திருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். உடுத்த ஆடையுடனேயே நான் அழைத்துச் செல்லப்படுவேன். குழத்தைகள் அழுவார்கள். மனைவி அழுவாள். நான் துரிதமாகவே அழைத்துச் செல்லப்படுவேன். 'மொசாத்' முறையில் விசாரிக்கப்படுவேன். பிறகு விடுவிக்கப்படுவேன். வெளியே வந்து மூன்று மாதங்கள் நித்திரைவராமல் படுக்கையில் கிடந்து உழல்வேன். டாக்டர்களிடம் அடிக்கடி செல்வேன். அவர்களுக்கு எனது நோயைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது கஷ்டமாயிருக்கும். திடீரென ஒருநாள் 'இயற்கையாகவே' நான் மரணித்து விடுவேன். எனது கதை அவ்வளவுதான்.

என்னுடைய மனம் சொல்கிறது: 'பேனாவை முடிவை. 'த்வன்யலோக'வை மறந்து விடு. ஏற்கனவே இரண்டு தடவைகள் நீ இராணவ அதிகாரிகளால் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். இந்தத் தடவை போனாய் ஆனால் 'இயற்கையாகவே' மரணம் அடையும் வாய்ப்பு உன்னைத்தானாகவே தேடி வரும். எனது கடமை, சொல்லி விட்டேன். இனி உனது இஷ்டம்'

என்னால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. இரண்டு தினங்களாக இந்தக் குழப்பங்கள் என்னைப் பம்பரமாக ஆட்டிக் கொண்டிருந்தன. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னேயிருந்த நிலைமைகள் எத்தகைய இனியவை!

எனக்காக உயிரை விடக் கூடிய எவ்வளவு அருமையான சிங்கள நண்பர்கள் இருந்தார்கள்... அதுமட்டுமில்லை. கடந்த வகுப்புக் கலவரகாலங்களில், நிறைய சிங்களவர்கள்—கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களுக்கு தங்கள் வீடுகளிலே இடம் கொடுக்கவில்லையா? அதனால் அவர்களே சிங்களக் காடையர்களினால் தாக்கப்படவில்லையா? எல்லாரையுமே ஒட்டுமொத்தமாக ஒரே விதமாக மதிப்பீடு செய்ய முடியுமா?...

போய்ப் பார்க்கலாம். பேராசிரியர் ஜெயதிலகாவோடு லேசாகப் பேசிப் பார்த்தால் தெரிந்துவிடும். பிறகு நிலைமைகளை அவதானித்து நடந்து கொள்ளலாம்.

...‘த்வன்யலோக’வின் நூலகத்திலிருந்து வெளியே பார்க்கின்றேன். மாலைவேளையிலும் நீலவானிலே மேகக் குழந்தைகள் கைகட்டிக் கொண்டு அசைவற்று நிற்கின்றன. பூகலிப்டஸ் மர வரிசையின் மருங்கிலுள்ள கல்லாசனத்தில் உட்கார்ந்து வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் லலிதாம்பிகா. போகன் வில்லாப் பூக்களின் வண்ணத்திலேயே அவள் சாரி அணிந்திருப்பது சூழ்நிலையோடு ஒட்டித் தெரிகின்றது. தெலுங்குக் கவிஞர் ராமாராவ், மராத்தியப் பெண் எழுத்தாளி ரமா குல்கர்ணி, கன்னடப் படைப்பாளி ருத்ரப்பா, சிங்களவரான ஜெயதிலகா ஆகியோரிலிருந்தும், என்னிலிருந்து முற்றிலும் இந்த லலிதாம்பிகா வித்தியாசப்படிருக்கின்றாள். ரமாவுக்கு ஐம்பத்தி ஆறு வயது. அடிக்கடி ‘பாப்ரே...பாப்ரே’ என்று சொல்லிக் கொண்டு தமாஷாகவும், சுறுசுறுப்பாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் பேசிக்கொண்டு எங்களைச் சிரிக்க வைக்கின்ற பெண். மராத்திய மொழியில் மூன்று நாவல்களை மட்டுமே எழுதியுள்ள ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியை, ரமாவோடு கூட லலிதாம்பிகா பழகுவதைத்

தவிர்த்துக் கொள்கிறாள். முப்பத்தைந்து வயதிற்குள்ளான இந்த அழகிய மலையாளப் பெண் சிரிப்பதைக் கூட ஏன் தன்னிலிருந்து ஒதுக்கி வைத்திருக்கின்றாள்?

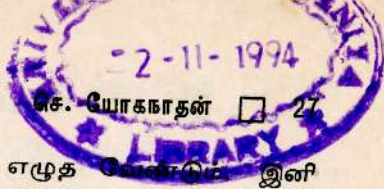
எனக்கு மலையாள மொழி இலக்கியத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடுண்டு. அதனால் கொஞ்சநாள் மலையாளமும் பயின்றிருக்கின்றேன். ஆனால் அதனைத் தொடர முடியவில்லை. லலிதாம்பிகா வந்ததற்கு மறுநாள் அவளோடு பேச முயன்றேன். அவசரமாக நூலகத்துள் போய்விட்டாள். போனபிறகு யோசித்தேன். லலிதாம்பிகாவின் நிறம், நடை, உடலமைப்பு யாவுமே என்னுடைய மனைவியை ஞாபகப்படுத்தின. சுந்தராவைப் போலவே இவளுக்கும் சற்றுப் பெரிய நெற்றி. ஒரே அளவிலான அழகான உதடுகள்.

மலையாளத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களான கே.பி. கேசவதேவ், தகழி, பொற்றேக்காட், உருபு, பஷீர், பாரப்புரத்து, வாசுதேவன் நாயர், விலாசினி ஆகியவர்களை நான் வாசித்து அறிந்திருக்கிறேன். 'கயிறு', நாலாயிரம் பக்கங்களில் எழுதப்பட்ட 'அவகாசிகள்' ஆகிய பிரமாண்டமான நாவல்களைப் பற்றிய துணுக்குகளை எல்லாம் வாசித்துப் பிரமிப்படைந்திருக்கின்றேன்.

வாசித்துக்கொண்டிருந்து விட்டு நிமிர்ந்த லலிதாம்பிகாவைக் கேட்டேன் : "...நீங்கள் இதுவரை எத்தனை புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கின்றீர்கள்?"

நிமிர்ந்திருந்தபடியே என்னைத் துளாவுகிறார்போலப் பார்த்தாள். பின்னர் படக்கென்று சொன்னாள் :

"மூன்று புத்தகங்கள்—கதைத் தொகுதிகள் வெளியாகியுள்ளன. எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. ரோயல்டி முப்பது வீதம்...அவ்வளவுதான்.

இப்போது நான் கொஞ்சம் எழுத வேண்டுமென இனி உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்...”

எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது. இவள் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்ளுகின்றாள்? பிறகு யோசித்தேன். ‘எப்படியானால் நமக்கென்ன? முகத்திலடித்தது போலப் பதில் கூறுகின்ற இவளோடு நமக்கு இனிப் பேச்சே கூடாது...’

பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். லலிதாம்பிகா தீவிரமாக எழுதுவதில் மூழ்கியிருந்தாள். இப்போது எனக்கு என்னுடைய மனைவியின் ஞாபகம் வந்தது. எழுந்து வெளியே நடந்தேன்.

வெளியே இறங்கியபோது சொல்லிவைத்தாற் போல எனக்குரிய கடிதத்தை தபாற்காரன் தந்தான். மனைவியினுடையது. கொஞ்சம் கனமான கடிதம். ஆர்வத்தோடு அந்த இடத்தில் வைத்தே கடிதத்தினைப் பிரித்தேன். சுந்தராவும், பாரதியும் எழுதியிருந்தார்கள். முதலிலே பாரதியின் கடிதத்தைப் பிரித்தேன்... ‘அன்புள்ள அப்பா, அப்பா எங்கள் பொங்கல் குசினிக்குள் பொங்கினாங்கள். அப்பா அண்ணா என்னைப் போட்டு அடிக் கிறார். அப்பா நீங்கள் அனுப்பிய கால் சங்கிலி நல்ல அளவு. வடிவான கால்சங்கிலி. அப்பா, நாங்கள் முற்றத்துக்கு வாறதுமில்லை. விளையாடுறதுமில்லை. ஏனென்று உங்களுக்கு தெரியுந்தானே. உங்கள் மகள் பாரதி’ கையெழுத்துக்குப் பக்கத்தில் பெரிய சூரியகாந்தி யொன்றைக் கீறியிருந்தாள்.

திரும்பவும் அந்தக் கடிதத்தினை வாசித்தேன். கடிதத்தின் முதல் வரிகளும் கடைசி வரிகளும் அங்கே யுள்ள தற்போதைய நிலைமையினை மிக ஸ்படிகமாக எனக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன. கடிதங்கள் கூட தணிக்கைக்குள்ளாக்கப்படுவதால் அந்த ஏழு

வயதுக் குழந்தை அதற்குத் தக்கதாகப் பயந்து பயந்து எழுதியிருக்கின்றாள்.

இலங்கையில் தமிழர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடும், சிறப்பாகவும் தைப் பொங்கலைக் கொண்டாடுவார்கள். வீட்டு முற்றத்தில் வாழைகள் நாட்டி, தோரணங்கள் கட்டி, நிலத்திலே பெரிய பெரிய கோலங்களிட்டு, குழந்தைகள் பட்டாஸ் வெடித்து மிகக் கலகலப்பாகப் பொங்கல் கொண்டாடுவதுதான் பாரம்பரிய வழக்கம். இந்த முறை நிச்சயமாக வெடிகள் கொழுத்தக் கூடாது என்று தமிழ்ப்பிரதேசங்களுக்கு அரசாங்கம் சட்டம் விதித்திருக்குமென்று நான் எண்ணியிருந்தேன். ஏனெனில் தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலே தங்களது துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தத்தினைத் தவிர வேறு என்ன சிறிய சத்தம் கேட்டாலும் இராணுவ சிப்பாய்கள் கதிகலங்கிப் போய் விடுகிறார்கள். தங்கள் மீது தாக்குதல்கள் நடைபெறப் போகின்றது என்ற அச்சத்தில் மிரண்டு எதிரே தென்படுகிற மரங்கொடி யாவையும் சுடத் தொடங்கிவிடுவார்கள். எனவே அவர்களின் பாதுகாப்புக்காக தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் பட்டாஸ் வெடிப்பதை தடை செய்தது நியாயமே.

தமிழர்களுடைய வீட்டு அமைப்பில் சமையலறை எப்போதும் பின்புறமாகவே கட்டப்பட்டிருக்கும். சமையலறையையே நாங்கள் 'குசினி' என்று சொல்லுவோம். இது போர்த்துக்கீசச் சொல்லாக இருக்க வேண்டும். பகல் நேரத்திலே முற்றத்தில், தமது வீட்டு முற்றத்திலே நின்று கூடப் பொங்குவதற்கு அச்சப்படுகின்ற நிலைமை என்னை வருத்தியது. திடீரென்று வீதியால் இராணுவச் சிப்பாய்கள் வந்தால், ஆனந்தமாகப் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிற அவ்வளவு பேரையும் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டு, அதிலேயே பெற்றோல் போட்டு ஊற்றிக் கொழுத்தி எரித்துவிட முடியும். இதுபோல பல சம்பவங்கள் ஏற்

கனவே நடந்திருக்கின்றன. எனவேதான் இப்படி ஒளிவு, மறைவாகப் பின்புறத்திலே பொங்கல்.

சிலவாரங்களுக்கு முன்னர் சில பயங்கரவாதிகளை, அவர்களில் சிலர் பெண்களும்—இராணவ வீரர்கள் மடக்கி, கடும் போருக்குப் பின்னர் சுட்டுக் கொன்று விட்டதாக இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பிற்று. மூன்று நாட்களின் பின்னர் இலங்கையிலிருந்து சென்னைக்கு வந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அதைப் பற்றி இன்னொரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். “ஒரு வீடொன்றில் வீடியோவில் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட சிலரும், பெண்களும், ஒன்றுமறியா இளைஞர்களும் திடீரெனப் புகுந்த இராணவ சிப்பாய்களால் மிலேச்சத்தனமாகச் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அப்பாவிகள்”

3

‘தவன்யலோக’வில் இரண்டாவது நாளன்று காலையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோதிலே பேராசிரியர் ஜெயதிலகாவுடன் வி ரி வா க ப் பேசத்தொடங்கி விட்டேன். பேசத்தொடங்குமுன் என் மனதினுள் முடிவொன்றை எடுத்திருந்தேன். ‘கூடியவரை இலங்கையில் தற்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற விஷயங்களைப் பற்றி இவரோடு பேசாமலே இருக்கவெண்டும்.’

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த ஜெயதிலகா தன்னுள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு திடீரென்று சொன்னார்:

“நாங்கள் புறப்பட்டதற்கு முதல்நாள், இலங்கையில் ஒரே அல்லோலகல்லோலமாயிருந்தது. கிளிநொச்சிக் கும், மாங்குளத்திற்குமிடையே வந்து கொண்டிருந்த

புகையிரதம் தகர்க்கப்பட்டு நிறைய இராணவவீரர்கள் செத்துப்போய்விட்டார்கள். அனேகம் பேர் காயமுற்று மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்... விரிவானதகவல் என்னவென்று தெரியவில்லை. கடுமையான பத்திரிகைத் தணிக்கை இருப்பதால் உண்மையான விஷயம் என்னவென்று தெரியவில்லை..."

எனக்கு இந்த விஷயம் ஏற்கனவே இங்குள்ள பத்திரிகைகளில் வாசித்துத் தெரியும். ஆனாலும் அது பற்றி நான் எதையுமே பேச விரும்பவில்லை. ஆனால் பேசாமலிருப்பதும் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. விஷயத்தை வளர்க்காமலே கூறினேன்:

"இங்குள்ள பத்திரிகைகளில் அந்த விஷயத்தைப் பற்றி தெளிவாக அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. 240 பேர்வரை-இராணவத்தினர்தான், கொல்லப்பட்டு விட்டதாக பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். ஆனால் நம்பமுடியவில்லை. அவ்வளவு தொகையாகச் செத்திருக்க முடியாது."

பேராசிரியரின் மனைவி என்னைத் திகைப்போடு பார்த்தாள். பதட்டமும் ஆத்திரமும் அவளின் முகத்திலே சிவந்திருந்தன. தன்னையறியாமலே கொஞ்சம் உரத்த குரலிலே கூறினாள்:

"இல்லை. அவர்கள் கொன்றிருப்பார்கள். அவர்கள் நிச்சயமாகக் கொல்லக் கூடியவர்கள். இதற்குமுன் முன்று முறை அவர்கள் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்..."

அவளின் பரபரப்பு, சாப்பிட்டோடுக் கொண்டிருந்த எல்லோரையுமே திடுக்கிடவைத்திருக்க வேண்டும். லலிதாம்பிகாவும், ரமாவும் வைத்தகண் வாங்காமலே பேராசிரியரின் மனைவியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராமாராவுக்கு நிலைமை புரிந்திருக்க வேண்டும். சம்பந்தமில்லாமலே பேச்சைத் தொடங்கினார்:

“God is great. நாங்கள் இன்று பின்னேரம் எங்காவது போகவேண்டும். மைதூர் அரண்மனைக்குப் போனால் என்ன?...அருமையான இடம். கட்டாயம் பார்க்கவேண்டிய இடம்...என்ன எல்லோருக்கும் இஷ்டந்தானே?...”

லலிதாம்பிகை எதையோ சொல்வதற்கு முனைந்த போது மீண்டும் ராமாராவ் குறுக்கிட்டார்:

“நாங்கள் இப்போது ஒரே குடும்பம். எல்லோரும் சேர்ந்து நடக்க வேண்டும். போவதென்றால் எல்லோரும் போகவேண்டும். யாராவது ஒருவர் மறுத்தால் கூட அந்தத்திட்டம் அப்படியே கைவிடப்பட்டுவிடும். மிஸ., நீங்கள் வராலிட்டால் நாங்களும் போகப் போவதில்லை. இனி உங்கள் விருப்பம். என்ன சொல்கிறீர்கள்?...”

அதே உறைந்த முகத்துடன் பதில் சொன்னாள் லலிதாம்பிகை;

“உங்களுக்காக வேண்டுமானால் வருகின்றேன். எனக்கு இவற்றைப் பார்ப்பதில் எல்லாம் இஷ்டமில்லை”

எனது மனம் இன்னமும் வழமைக்குத் திரும்ப வில்லை. திருமதி. ஜெயதிலகாவின் வார்த்தைகள் இப்போதும் காதிலே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த வார்த்தைகள் அவளின் மனப்பாங்கினையும் எனக்குத் தெளிவாகவே உணர்த்திவிட்டன. அவளுக்கு ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று உடனேயே விரும்பினேன். ஆனால் ராமாராவ் திசையினையே மாற்றி விட்டார். மீண்டும் நான் அதைப் பற்றியே பேசுவது நாகரிகமாக இராதென்று எண்ணினேன்.

ஆனாலும் நிச்சயமாக இவளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

‘ஒரு பேராசிரியரின் மனைவி என்பதால் நீ படித்தவளாக இருக்கவேண்டும். அந்த இராணவத்தினரின் மரணம் உன்னை எவ்வளவு அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி விட்டது? உன்னை எவ்வளவு ஆத்திர வசப்படுத்தி விட்டது?... ஆனால் அவ்வளவு தானா விஷயம்? இதனை விடவேறு எந்த மரணத்தைப் பற்றியும் நீ கேள்விப்படவில்லையா? தீயினுள் உயிரோடு தாயும் குழந்தைகளும் கொளுத்தப்பட்டதனை நீ அறியவில்லையா? தமிழர்கள் குடும்பங் குடும்பமாக வீட்டினுள்ளே பூட்டி வைக்கப்பட்டு பெற்றோல் ஊற்றி உயிரோடு கொழுத்தி எரிக்கப்பட்டது உனக்குத் தெரியாதா? ஒன்றுமேயறியாத பள்ளி மாணவர்கள் பகிரங்கமாகப் பட்டப்பகலில் இராணவத்தால் கதறக் கதறச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதையிட்டு உனது தாய்மை வருந்தவில்லையா? நிர்வாணமாக்கப்பட்டு யுவதிகளெல்லாம் இதே மிலேச்சர்களால் மாண்பங்கப்படுத்தப்பட்டதும், கற்பழிக்கப்பட்டதும், இம்சிக்கப்பட்டதும் யாரால் மறக்கப்படும்? எத்தனை கிராமங்களை பெயரற்று எரிந்து போகச் செய்தார்கள்.... தப்பியோடிப் படகிலே இந்தியாவுக்கு வந்த எவ்வளவு பெண்களும், குழந்தைகளும் இதே இராணவத்தால் நீரினுள் கொஞ்சமும் மனிதாபிமானமும் இன்றி அழுக்கிக் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதனை நீ அறிவாயா? ஒவ்வொரு விளைவுக்கும் அடிப்படையில் காரணமிருக்கும். இப்படியொரு விளைவு ஏற்பட அடிப்படையான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்.... ஒரு மனித ஜென்மமாக உன்னை நினைத்து யோசித்துப் பார்...’

‘என்ன நீங்கள்? பஸ்ஸில் ஏறியதிலிருந்து ஒரே யோசனையில் இருக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டான் குத்ரப்பா.

முப்பத்தைந்து வயதான கன்னடப் படைப்பாளி குத்ரப்பா துறுதுறுவென்றிருப்பான். என்னைப் போலவே

கருமை நிறமானவன். இந்த வயதிற்குள் நிறையப் படித்திருக்கிறவன். தெலுங்கு, கன்னடம், உருது, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் நல்ல புலமையுள்ளவன். இப்போது மலையாளமொழி படிப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருப்பவன்.

அடர்ந்து சுருண்டிருக்கிற முடியினை இடது கையினால் அழுத்தியபடியே மீண்டும் என்னை அவன் பார்த்தான்:

“என்ன சார் நீங்கள்? திடீரென்று ‘மூட்’ மாறிப் போய் வீட்டினர்... வீட்டு யோசனை வந்து விட்டதோ?”

நான் லேசாகச் சிரித்தேன். பின்னர் அவனது தோளில் தட்டிவிட்டு, “என்ன ருத்ரப்பா இது? கொஞ்ச நேரம் கூட மெளனமாக இருக்க விட மாட்டாயா?... சும்மா எதையோ யோசித்தேன். வேறொன்றுமேயில்லை” என்று கூறியவாறு மீண்டும் உற்சாகத்திற்கு மாறி விட்டேன்.

கம்பீரமாகக் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்கிற பலசாலி ஒருவனைப் போல விசாலித்து நின்ற மைதூரின் அரச மாளிகை கண்ணையும் கருத்தினையும் கவர்வதாக இருந்தது. நான் இந்தியாவுக்கு வந்து இவ்வளவு நாளாகியும் பார்த்த ஒரேயொரு அரச உறைவிடம் செஞ்சிக் கோட்டைதான். நான் இந்தக் கோட்டையை அபியோடும், ஞானப்பிரகாசத்தோடும் சென்று பார்த்திருக்கின்றேன். சீரற்ற கருங்கற்படிகளால் செங்குத்தான வழியால் நடந்து கோட்டையை அடைந்த போது நன்றாகக் களைத்துப் போய் விட்டோம். யுத்த ஆபத்துக்களை மனதிலே வைத்து மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்ட கோட்டை. ஆனால் மைதூரின் அரண்மனை அப்படியல்ல. கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலேயே பரவசத்துள் மூழ்க வைக்க

கின்ற இனியதொரு பாட்டினை மனதார நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதுதான் மைதூர் அரண்மனை...

தொலைவிலே நீங்கள் காண்கின்ற போதே அதனால் வசீகரிக்கப்படுவீர்கள். அழகும், சுத்தமும் அதன் எழிலாக உள்ளன. இந்து முஸ்லீம் கட்டிடக் கலையின் மகோன்னதத்தை அங்கே பார்க்கலாம். தர்பார் மண்டபத்தினுள்ளும், கல்யாண மண்டபத்தினுள்ளும் உலவுகிற போது உங்கள் இளம் வயதிலே பிரியத்தோடு படித்த தேவதைக் கதைகளின் மாயாஜால அரண்மனைகள் உங்களுக்கு நிஜமாகித் தெரியும். சுவரெல்லாம் நிறைந்த சித்திர வேலைப்பாடுகள் இன்னொரு கனவுலகை உங்கள் முன்னே மாறி மாறி சிருஷ்டிக்கும். நீங்கள் இந்த மாயாவாத வித்தையில் மயங்கத்தான் செய்வீர்கள். விடுபட விரும்ப மாட்டீர்கள். எத்தகைய பெரிய வண்ண வண்ணத் தூண்கள். வெள்ளிக் கதவுகள். தங்க சிம்மாசனம். உயிர்த்துடிப்பான சிற்ப அமைவு.

எவ்வளவு குளுமையான காற்று அளைந்து அளைந்து எங்குமே தவழ்கின்றது. எத்தனை பிரமாண்டம் மெளனமாய் விரிந்து கவிதையாகச் சிதறி இருக்கின்றது. இதன் நிர்மாணத்திற்கு பதினாலு வருஷ காலம் எடுத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். இருக்கலாம். இன்னமும் நாங்கள் அறிந்திட முடியாத அழகு ரகசியங்களெல்லாம் இதனுள் புதைந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். உண்மைதான். ஏனென்றால் நாங்கள் பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டதெல்லாம் இதன் ஒரு பகுதியினை மட்டுந்தான்.

அழகான, கொஞ்சமுமே மெருகு குன்றிப் போய் விடாத அங்குள்ள ஒவியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ருத்ரப்பா எனக்குக் கேட்கும்படி, "என்னதான் இருந்தாலும் பிரிட்டிஷ்காரன் நாடு பிடிக்கிற ஆசையை உடையவனாக இருந்த போதிலும், தான் கைப்பற்றிய பல இடங்களை, அழகுமிக்க இடங்களினைச் சிதைக்

காமல் விட்டது பெரிய காரியந்தான். அல்லாவிடில் இத்தகைய அரிய கட்டிடக் கலையையும் ஓவியங்களையும் நாங்கள் பார்த்து ரசிக்க முடியுமா? அதுவும் தங்கமும், வெள்ளியுமாகப் பளபளக்கின்ற வனப்புள்ள இந்த அரண்மனை..." என்று கூறினான்.

எங்களுக்கு அருகாக நின்ற ரமாதேவி தன்னுடைய கண்ணாடியைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு சந்தோஷம் பூத்து மலரக் கூறினாள்: "நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் மேற்கு நாட்டவர்கள் ஒரு தீர்மானம் வைத்திருக்கிறார்கள். யுத்த காலங்களில் குண்டு வீச்சு நடக்கின்ற போது எக்காரணங் கொண்டும் பல்கலைக் கழகங்கள், நூல் நிலையங்கள், மருத்துவமனைகள் என்பனவற்றின் மீது தாக்குதல் நடத்தக் கூடாதென்று... அப்படியே செய்துமிருக்கிறார்கள்... ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் போன்றவை அதனால்தான் இன்னும் நிலைத்து நிற்கின்றன..."

எனக்குத் திடீரென்று மூளையினுள் நரம்புகள் முறுகுகிறாற் போல நோவுண்டானது. யாழ்ப்பாண நூலகம் நினைவிலே வந்தது...

யாழ்ப்பாணத்திலே இளைஞர்களின் போராட்டம் வலுத்தபோது அவற்றையெல்லாம் துடைத்தெறியச் சொல்லி ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா தனது உறவினரான இராணவத் தளபதி தீச வீரத்துங்க என்பவரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். ஊரடங்குச் சட்டம் அமுல் செய்யப்பட்டு நிறைய இளைஞர்கள் காணாமற் போயினர். பலர் கொல்லப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவங்கள் மேலும் மேலும் தொடர்ந்தன...இதன் தொடர்ச்சியாக, இலங்கையிலேயே இரண்டாவது மிகப் பெரிய நூலகமான யாழ்ப்பாண நூலகம் ஒரு லட்சம் புத்தகங்களுடன் தீ வைத்துக் கொழுத்தி இராணவத்தின

ரால் முற்றாகவே எரிக்கப்பட்டது. எரிகின்ற தீ அவமானப்பட்டுக் கொண்டே எரிந்தது. 'ஒரு கலா சாரத்தை நான் கேவலமான முறையிலே எரிப்பதையிட்டு வெட்கப்படுகின்றேன்...என்னைக் களங்கப்படுத்திக் கொண்டே நான் எரிகின்றேன்...'

"நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரி... ஆனால் நமது உள்ளூர் அரசுகளும், அரசர்களும் இப்படி நடந்திருக்கிறார்கள் என்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா?" என்று கேட்டவாறே பேராசிரியர் தம்பதிகளைப் பார்த்தேன். அவர்களுக்கு இந்தக் கேள்வியின் அர்த்தம், அடியாழம் விளங்கியிருக்குமென நான் நினைக்கவில்லை. அவர்களின் முகபாவமும், மௌனமும் எனக்கு அதனை உறுதிப்படுத்தின.

"நமது உள்ளூர் மன்னர்களும், தற்போதுள்ள பல அரசுகளும் வெறி கொண்டு மூர்க்கத்தனத்தோடு நடந்தார்களென்பதை பல உடைந்து போன கட்டிடங்களும், எரியுண்டு அழிந்த நிலையங்களும் இன்றும் நமக்கு கண்ணார உணர்த்திக் கொண்டு நிற்கின்றன..."

மற்றவர்கள் நான் சொல்வதனை அவதானித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது எனக்குத் திருப்தியினைத் தந்தது.

"தாங்கள் கைப்பற்றி அடிமை கொள்ள விரும்பிய இனமக்களின் வாழ்வுப் பாரம்பரியங்களையும், கலா சாரத்தினையும் அவமதிக்க வேண்டுமென்று வெறி கொண்டு எஜமான மனோபாவத்தோடு எத்தனையோ அரசுகள் செயற்பட்டிருக்கின்றன. கூட்டமாகவும், தனியாகவும் இதனாலே எத்தனையோ ஆக்கங்களும், அறிவாளிகளும் நிர்மூலப்படுத்தப்பட்ட வரலாறு நமது காலத்திலே, நமது கண்களுக்கு முன்னாலேயே நடந்துண்டு..."

ரமாதேவி தனது கண்ணாடியை நெற்றியில் மிதத்தி விட்டுக் கொண்டே குறும்பு தொனிக்கக் கேட்டாள்:

“சஞ்சயன்...உங்களின் வார்த்தைகளிலேயே நிறைய மறைபொருள் இருக்கிறாற் போல உணர்கின்றேன். நீங்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டதால்தான் இப்படி நொந்து பேசுகின்றீர்கள்...என்ன விஷயமென்று தெளிவாகத்தான் சொல்லுங்களேன்?”

முதன் முறையாக இப்போதுதான் வாய் திறந்தாள் லலிதாம்பிகா.

“சஞ்சயன் சொல்வது ஒரு வரலாற்று ரீதியான உண்மைதான். கலாசாரத்தையோ, நாகரிகத்தையோ அவமதிக்க வேண்டுமென்றால் கட்டிடத்தைத்தான் கொழுத்த வேண்டுமென்றில்லை. அந்த மக்களின் நூல்களை அழித்து விடலாம்; நூல்களையும், சிந்தனைகளையும் ஆக்குகின்ற புத்தி ஜீவிகளை நிர்மூலமாக்கி விடலாம்... இதைத்தான் ஹிட்லர் செய்தான். இதைத்தான் வங்காள தேசத்தில் செய்தார்கள். விடுதலைக்காகப் போராடுகிற ஆபிரிக்க நாடுகளை இன வெறியர்கள் இப்படித்தான் சேதப்படுத்தினார்கள். செவ்விந்தியர்களின் கலாசார செல்வங்களெல்லாம் இவ்விதமே துறையாடப்பட்டன...”

கொஞ்ச நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு அவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்:

“கலாசாரத் துறையிலே எத்தனையோ சிந்தனையாளர்கள் திட்டமிட்டே கொல்லப்படுகிறார்கள். அரசியல்வாதிகளுக்கு கும்பிடு போடாமல் சுய கௌரவத்தோடு வாழ்கிற அறிவு ஜீவிகள், தங்களுக்கு நேரும் ஒடுக்கு முறைகளால், அவமதிப்புகளால் மெதுமெதுவாகச் செத்துப் போகிறார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

இது எங்கும்தான் நடக்கிறது. உங்களுக்கு முன்னாலும் நடக்கிறது... திறமையை இனங்கண்டு கொள்ளாமலிருப்பது, அதற்குரிய இடத்தினைக் கொடுக்காமலிருப்பது கூட திட்டமிட்ட கொலை முயற்சிதான்... இதற்கு நல்ல தொரு உதாரணம் சொல்வேன்... உங்களுக்கு கமலாதாலைத் தெரியும். எங்களுரின் திறமை வாய்ந்த படைப்பாளி... சென்ற ஆண்டு இவளின் படைப்புக்கு நோபல் பரிசு கொடுக்க வேண்டுமென்று பரிந்துரைக்கப்பட்டது. கிடைத்ததோ இல்லையோ என்பது வேறு விஷயம்... ஆனால் இது பெரிய கௌரவமல்லவா? ஆனால் இந்த விஷயம் பற்றி கேரள அமைச்சர்களோ, அல்லது பத்திரிகைகளோ ஒன்றுமே பேசாமல், எதுவுமே தெரியாதது போல இருந்தார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? இந்தச் செய்தியினை கமலாதாஸே சிரித்தபடி சில வாரங்களின் முன்னர் என்னிடம் சொல்லி வருத்தப்பட்டாள்..."

சுத்தமான ஆங்கில உச்சரிப்பில், உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஆனால் நிதானத் தவறாமல் லலிதாம்பிகை கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எங்கள் நெஞ்சினில் தைத்தன. அவளினுள்ளே கனன்று எரிகின்ற பொறியின் மூலத்தை என்னாலே இப்போது சிறிதளவாவது யூகிக்க முடிகின்றது. இவள் ஏதோ விதத்தில் மோசமாக மனக்காயப்பட்டிருக்கின்றாள். இந்த சமுதாய ஒழுங்கீனம் இவளது ஆளுமையை குருமாகச் சிதைக்க முயற்சி செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ரமாதேவியின் பார்வை, லலிதாம்பிகையின் வார்த்தையை நிராகரித்திருந்தது.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்த ருத்ரப்பாலலிதாம்பிகாவைப் பார்த்தான்,

"லலிதாம்பிகை சொல்வது எவ்வளவு உண்மையான விஷயம்... எங்களிடையேயுள்ள பிரபலமான எழுத்தாளர் டாக்டர் சிவராமகாரந்தை உங்கள் யாவருக்குமே

தெரியும். இவரது எழுத்துக்கள் இந்தியாவிற்கு பெருமை சேர்ப்பவை... இவருடைய 'முகாஜீஜியின் கனவுகள்' நாவல் ஞானபீடப் பரிசினைப் பெற்றது. ஆனால் இந்த நாவல் பிரதியை பிரசுரத்திற்கு மறுத்து எத்தனையோ பதிப்பாளர்கள் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார்கள்..."

லலிதாம்பிகை அவன் சொல்லி முடித்ததும் அங்கிருந்த மற்றவர்களைப் பார்த்து, "இனிப் போகலாமா?" என்றாள்.

ரமாதேவி என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டு, "ஆனால் ஒரு விஷயம்... சஞ்சயன் சொல்ல வந்த விஷயத்திலே இன்னமும் கொஞ்சம் சொல்ல இருக்கிற தென்றே நினைக்கின்றேன்... என்ன சஞ்சயன் நான் சொல்வது சரிதானே?..." என்றாள்.

இப்போது என் மனதிலே ஒரு விஷயம் தெளிவாயிற்று. 'இலங்கையின் இனக் கொலை' பற்றிய புத்தக மொன்றினை என்னிடமிருந்து ரமாதேவி வாங்கிச் சென்றிருந்தாள். அது முழுவதையும் அவள் வாசித்திருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்புச் சம்பந்தமான விஷயம் அவளை வெகுவாகப் பாதித்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் போலும் அவள் திரும்பத் திரும்ப என்னைக் கிளறிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

"ரமாதேவி சொல்வது உண்மைதான். நான் சொல்ல வந்தது எங்கள் நாட்டிலே நடந்த சம்பவமொன்றைப் பற்றித்தான், 1980 ல் இலங்கையில் — யாழ்ப்பாணத்தில் நெருக்கடி நிலையைப் பிரகடனப்படுத்தி விட்டு, அங்கிருந்த மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த நூலகத்தினை முற்றாகத் தீவைத்து எரித்து விட்டனர் இராணுவத்தினர். நூலகத்திலிருந்து 500 யார் தூரமுள்ள, அரசின் சுற்றுலா விடுதியில் அப்போது இரண்டு அமைச்சர்களும், பாதுகாப்புப் படையின் உயர் அதிகாரிகளும் தங்கியிருந்

தனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் இக் கலாச்சாரநிலையத் தினுள்ளிருந்த அருமையும், பெறுமதியும் வாய்ந்த ஒரு லட்சம் புத்தகங்கள் அப்படியே எரிந்து போய் விட்டன”—நான் வார்த்தைகளை கூறி முடிப்பதற்கு முன்னர் ‘Oh my god’ என்றான் கவலையோடு ருத்ரப்பா.

4

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையிலே 54 அரசியல் கைதிகள் திட்டமிட்ட முறையிலே மிலேச்சத்தனமாகக் கொலை செய்யப்பட்டதைப் பற்றி நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது அவ்விடத்திலே ஜெயதிலகா தம்பதிகள் இல்லை. ருத்ரப்பாவும், ராமாராவும், ரமாதேவியும் முகம் வெளிறிப் போயிருந்தார்கள். நான் சொல்லி முடிந்ததும் ஒன்றுமே பேசாமல் எழுந்து தனது அறைக்குள்ளே போன லலிதாம்பிகா சில நிமிஷங்களில் திரும்பி வந்து ஒரு புத்தகத்தை என்னிடம் தந்தாள். எஸ் பாலுராவ் என்ற கவிஞரின் ‘The still small voice’ என்ற கவிதைத் தொகுதி.

“இருபத்திநாலாம் பக்கத்திலுள்ள கவிதையைப் படித்துப் பாருங்கள். மற்றவையைப் படிப்பது படிக்காதது உங்களின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது” என்று கூறியவர் உடனேயே போய் விட்டாள்.

ருத்ரப்பா அவள் போன வழியையே ஆச்சரியத் தோடு பார்த்து விட்டுத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டான்.

“விசித்திரமான ஒரு பெண்ணாயிருக்கிறாள். நல்ல புத்திசாலி. ஆனால் எங்களுர் கிராம தேவதையான மாரம்மாளைப் போல பயங்கரமாகவே தோற்றமளிக்கின்றாள்...”

பிறகு அவன் சிரித்துக் கொண்டே, “நான் இப்படிச் சொன்னதாக யாரும் லலிதாம்பிகாவிடம் சொல்லி விடாதீர்கள். பிறகு மாரம்மாவைப் போலவே அவள் என் கழுத்தைப் பிடுங்கி எடுத்து விடுவாள்” என்றான்.

அறைக்குள் வந்து 24 ம் பக்கத்தைப் பிரித்தேன்.

தலையில்லாத புத்தரின் படம் கவிதையின் எதிரே தெரிந்தது. கவிதைத் தலையங்கம், ‘அமராவதியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட தலையில்லாத புத்தருக்கு.’ (கி. பி. 2, 3 ம் நூற்றாண்டுக்குரிய இந்தத் தலையில்லாத புத்தர் சிலை சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளதாக அடிக்குறிப்புக் கூறியது) கவிதையைப்படித்தேன்.

வடக்கிலேயிருந்து பனிச் சூறாவளியென அவர்கள் வந்தனர்.

அவர்களின் உருவிய வாட்களிலே

மணத்துக் கொண்டிருக்கின்ற செவ்விரத்த வாடை.

எதையும், எவரையும் அவர்கள் அழிக்காமல் விடவில்லை.

அவர்கள் எங்கெல்லாம் சென்றனரோ

அங்குள்ள ஆண், பெண், சரணடைந்தோரையெல்லாம்

பயங்கரத்தால் முறியடித்து,

தங்களின் புத்தத்திறமை பற்றி எக்காளித்தனர்.

ஆயுதமற்றவராய், பரிவுடன்

ஜீவன் ததும்பிட நிமிர்ந்து குன்றென நிற்கின்ற உம்மை,

திரென அவர்கள் கண்டனர்.

உம்மிலுள்ள ஏதோ அம்சம் அவர்களை உம்மீது எரிச்சலுற வைத்தது

சீற்றத்துடன் அவர்கள் உம்முடைய

தலையினை வெட்டி எடுத்தனர்.

நீர் ஒரு படுகொலைக்குரிய குற்றவாளியாய் தென்பட்டதால்

உமது நிர்மலமான புன்னகையை,
அவர்கள் தமது வெற்றிச் சின்னமாய் எடுத்துச் சென்றனர்.

இந்தக் கவிதை இப்போதைய இலங்கை நிலை வரத்திற்கு பெருமளவு பொருந்தியுள்ளதாக எனக்குத் தென்பட்டது. இதில் முதற்பகுதி வர்ணிக்கிற அட்டுழியம் அப்படியே இப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது...

இந்தக் கவிதை வரிகள் என்னை எங்கெங்கெல்லாமோ சென்று சிந்திக்க வைத்தன. ஒவ்வொரு வரியிலுமே எல்லையில்லாத சோகமும், குமுறுகின்ற ஆத்திரமும் தொனித்தன. மீண்டும் அந்தக் கவிதை வரிகளை வாசித்தேன். அமராவதியிலே கம்பீரமாகத் தலைநிமிர்ந்து நின்றிருந்த அந்தப் புத்தரின் சிலை முழு உருவமாகக் கண்முன்னே வந்து, பின்னர் முண்டமாக உருக்கொண்டது. புத்தர் என்பது ஒரு மனிதரின் வடிவம் மட்டுமா? அப்படியில்லை. கருணை, நியாயத்திற்கான போராட்டம், துணிவு, தியாகம் என்பனவற்றின் ஒட்டுமொத்தமான குறியீடுதானே புத்தரின் வடிவம்? பளிச்சென்று என் மனதினிலே வெலிக்கடைச் சிறைசாலையில் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட இளைஞர்களின் முகம் தோன்றிற்று. அவர்களிலே சிலருடைய தலைகளைக் கூட இவ்விதமேதான் துண்டித்து எறிந்தார்கள். அதுவும் புத்தரின் காலடியில் வைத்துத்தான் தலைவேறு உடல் வேறாக வெட்டி எடுத்தார்கள். புத்தரின் காலடியிலே இரத்தமும், சதைத் துண்டுகளும் சேறாய்ச் சிதறிச் சளசளத்து ஓடிய போதிலும் அவர் மௌனமாக, கண்களை முடிக்கொண்டு தியானத்திலே தான் உட்கார்ந்திருந்தார். இந்தச் சிறைக் கைதிகளின் தலைகூட அமராவதிப் புத்தரின் வடிவ தலையினைப் போலவே கொய்து எடுக்கப்பட்டதென்று நினைப்பதிலே என்ன தவறு?

என்னுடைய நண்பன் கண்ணனும் கழுத்திலே படுகாயப்பட்ட நிலையிலேதான் செத்துப் போனான். அந்தக் காயம் அவனுடைய கழுத்தை வெட்டுவதற்கான பிரயத்தன முயற்சியின் அடையாளமாகவே எனக்குத் தென்பட்டது. அது உண்மைதானென்பதை இருபத்தைந்து வயதிலேயே விதவையாகிவிட்ட அவனது மனைவி அருந்ததி சொன்னபோதிலே நான் அறிந்து கொண்டேன்.

.....தீடிரென்று அந்த இராணவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதை அடுத்து அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த நெடுஞ்சாலையின் இருமருங்கிலுமிருந்த வீட்டுக்காரர் அனைவருமே, அந்த இடத்திலிருந்து அவசர அவசரமாக இடம் பெயரத் தொடங்கினார்கள்.

வழமை அப்படித்தான்.

அந்நியப் படையெடுப்பிற்குப் பயந்து ஒரு நாட்டு மக்கள் பயமும், அவசரமும் கலக்க தம்முடைய வீடுகளை விட்டு இடம் பெயர்ந்து செல்வது போலத்தான், ஏதாவதொரு அசம்பாவிதம் நடந்தால் நிலைமை உருவாகி விடுகின்றது. இராணவத்தினர் தாங்கள் நினைத்தப்படி எப்போதும், யாரையும், எதையும் என்னவும் செய்து விட முடியும். சிங்களவனொருவரின் நாய்க்குட்டிக்கு, அது கடிக்க வந்ததால் தமிழன் கல்லெறிந்தால் கூட அதனை இந்த அரசாங்கத்திற்கெதிரான தமிழரின் அராஜகம் என்று கூறி இராணவம் நூறு தமிழரையாவது சுட்டுக் கொன்று, எவ்விதமான மரண விசாரணையுமின்றி அவர்களைக் குவியலாகப் போட்டு பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொழுத்தி விடமுடியும். அவர்களின் அறிக்கையின் அடிப்படையிலே, அன்று இரவு வானொலிச் செய்தியில், எவ்விதம் சில தீவிரவாதத் தமிழர் பலத்த போராட்டத்தின் பின் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதை அமைச்சு அலுவலகம் விவரமாகவே குறிப்பிட்டுக் கூறும்.

ஏதாவது சிறிய சம்பவம் நடந்தாலே மக்களை அல்லோலகல்லோலப் படுத்துகிற இராணவத்தினர், நிச்சயமாக இந்தச் சம்பவத்தால் மிகச்சீற்றமெய்தி அழ்வுகளைச் செய்யலாமென அந்த நெடுஞ்சாலையி லுள்ள ஒவ்வொருவரும் அச்சமடைந்தனர். ஆனால் பரம்பரைபரம்பரையாகவே வாழ்ந்த வீட்டினை, கஷ்டப் பட்டு சேர்த்த சொத்துகளினை எல்லாம் அரைகுறையாகவே விட்டுவிட்டு எங்கே அவர்களால் போக முடியும்? என்ன மனத்திண்மையோடு அந்த முடிவுக்கு வர முடியும்?...

ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட உயிர்தான் இப் போது பெரிதாயிருந்தது. உள்ள சந்தோஷங்களையெல்லாம் தங்கள் தங்களது வீடுகளிலேயே விட்டு விட்டு ஒவ்வொருவரும் இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்த போது தான் கண்ணனைப் பார்த்து அவனது மனைவி அருந்ததி கேட்டாள் :

“என்ன இது? நாங்களெல்லாம் அவசர அவசரமாக மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறம்... நீங்களும் அப்பாவும் நல்ல ஆறுதலாக இருக்கிறியள்... சுறுக்காக மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டுங்கோ.”

அவளின் அவசரமும், பயங்கலந்த பரபரப்பும் கண்ணனின் முகத்திலே இலேசான புன்னகையை மலர்வித்தன.

“...அருந்தா, எனக்குப் பயமெல்லாம் உங்களைப் பற்றித்தான். நீங்க எடுக்கக் கூடிய சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீரசிங்கம் அத்தான் வீட்டிலை போய் இருந்துகொள்ளுங்கோ...வீடு பூட்டியிருந்து ஆட்களும்மில்லாட்டில் அவங்களுக்கு வெறி வந்திடும்... வீடெல்லாததையுமே பிறகு உடைச்சுப் போடுவாங்கள்...நான் என்ன சாதாரணமான ஆளா? சிங்கள

ஊரிலைதானே உன்னுடைய அப்பாவைப் போலை டொக்டராயிருக்கிறன். என்னாலை எவ்வளவு சிங்கள உயிரெல்லாம் பிழைச்சிருக்குதென்று உனக்குத் தெரியுமோ...?”

“உங்களுக்கு எப்பவும் இப்பிடித்தான்...பொறுத்த நேரத்திலை ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டு நிற்பீங்கள்... அவங்கள் ஒன்றும் இந்த வீட்டை வந்து எதுவுமே செய்யப் போறதில்லை. தயவு செய்து அப்பாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளிக் கிடுங்க...நீங்க...எட்டடி பாய்ஞ்சால் அவர் பதினாறு அடிபாயுறதென்று நிற்பார்...”

பின்னாலே சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. சிரிப்பின் பின்னாலே இருமல். இருமல் ஓய திருநாவுக்கரசு இளைத்த வாறே சொன்னார் :

“அருந்தா, சரியாகத்தான் சொன்னாய்...தம்பி, நான்குருனாக்கலை ஆஸ்பத்திரியிலையிருந்து ஓய்வு பெற்ற போது எடுத்த பெரிய போட்டோவைக் கொண்டு வந்து முன்னாலை உள்ள மேசையிலை வை...இன்றைய ஜனாதிபதியும், முன்று மந்திரிகளும் அதிலை எனக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிறார்கள்...ஆர்மிக்காரர் தற்சமயம் வந்தால், இந்தப் படத்தை மட்டும் கண்டால் போதும், எங்களுக்கு ‘சல்யூட்’ அடித்துவிட்டுப் போவாங்கள்...”

அருந்ததியின் முகம் கருமை கொண்டது. அவளின் மனம் எதையேர உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. மௌனமாகச் சென்று கணவனின் கைகளைப் பற்றினாள்.

“தயவு செய்து நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்க... நாங்கள் எல்லாருமே இங்கையிருந்து போய்டுவம்... அவர்கள் அசுரப் பிறப்புகள். ஈவு இரக்கமில்லாமல் எதையும் செய்து விடுவாங்கள்...உங்களிலை ஒரு துரும்பு விழுந்தால்கூட நான் உயிரோடை இருக்க...”

அவள் பொட்டென்று உடைந்து விம்மினாள்.

கண்ணனுக்கு மனம் நெகிழ்ந்தது. அவளை ஆதரவாகப் பார்த்தான். பதில் பேசாமலே மௌனமாய் நின்றாள் அருந்ததி, பின்னர் கெஞ்சிக் கேட்டாள்:

“நீங்க சொன்னால்தான் அப்பாவும் கேட்பார். அவருக்கும் சொல்லிவிட்டு உடனை புறப்படுங்க... பிளீஸ்...”

கண்ணன் வீட்டின் அறைச் சுவர்களைப் பார்த்தான். மெல்லிய நீல வர்ணம் என்ன ரம்மியமாகக் கண்களை நிறைக்கிறது! கண்ணனும் அருந்ததியுமே திட்டமிட்டுக் கட்டிய அழகிய வடிவிலமைந்த வீடு, ‘சியாமள பவனம்’...சியாமளாவோ சியாமளனோ இப்போதுதான் அருந்ததியின் வயிற்றிலே எட்டு மாதமாக உருள்வது. இந்த வீடு கட்டி முடிக்க முன்று லட்சம் ரூபா செலவாயிற்று. இன்னும் கடன் கொடுக்க வேண்டியது அறுபத்தையாயிரம் ரூபா...அந்தச் சுற்றாடலிலேயே மிக அழகான, கச்சிதமான, பார்த்தவரை இன்னொரு முறை பார்க்கத் தூண்டுகிற வீடு இந்த ‘சியாமள பவனம்’ந்தான். வீட்டுச் சுவரிலே சிறு கீறு விழுந்தால் கூட இவனுக்கு உடம்பிலே காயம் பட்டுவிட்டாற் போல வலிக்கும்...

“சரி...நீர் சொல்லுகிற படியே கேட்கிறன் அருந்தா, முதலிலை நீரும், மாமியும் சாமான்களைக் கொண்டு வீரசிங்கம் அத்தான் வீட்டுக்கு போங்க...நான் அரைமணித்தியாலத்திலை அங்கை வந்திடுவன்...”

லேசாக மலர்ந்த அருந்ததியின் முகம் மீண்டும் மெதுவாகக் கசங்கிச் சுருங்கிற்று.

“அருந்தா உமக்குத் தெரியுந்தானே... நான் சொன்னபடியே நடப்பேன்...எங்களினுடைய வீடு, பத்தாவதாயிருக்குது...அப்பிடி ஏதாவது நடக்குமாயிருந்தால் முதலாவது வீட்டிலைதான் முதலாவது சத்தம் கேட்கும்...சத்தம் கேட்ட உடனேயே எங்களினுடைய

பின் மதிலாலை ஏறி விழுந்து நான் அத்தான் வீட்டுக்கு வந்தீடுவன்... நான் இப்பவே போய் மதிலோரமாக அந்தச் சின்ன ஏணியை எடுத்து வைச்சிட்டு வாறன்..."

அங்கிருந்து போகும்போது அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு தளுதளுத்தாள் அருந்ததி.

"சின்னச் சத்தம் கேட்டாலும் உடனேயே அப்பாவையும் கூட்டிக் கொண்டு மதிலாலை ஏறி விழுந்து வந்தீடுங்கோ...வீட்டைப் பற்றியோ இதிலையுள்ள பொருளைப் பற்றியோ யோசிச்சு மண்டையை உடைக்காதையுங்கோ. இதெல்லாதையுமே திரும்பத் தேடிக் கொள்ளலாம்...நீங்கள் வந்ததுக்குத் பிறகுதான் நான் நிம்மதியாக முச்சு விடுவன்..."

மெதுவாக சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு அவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டான் கண்ணன். பின்னர் அவளது பொருமி முன் தள்ளியிருக்கிற வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்து விட்டு குனிந்து வெளியாய்த் தெரிந்த வயிற்றின் மேற்பாகத்தில் முத்தமிட்டான்.

"சியாமளத்தைக் கவனமாகக் கூட்டிப் போக வேணும். நான் அரை மணித்தியாலத்திலை வந்து உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் முத்தங்களாய்த் தருவேன்..."

ஈஸிசியரில் கிடந்து சாவதானமாகப் பேப்பரை வாசித்துக் கொண்டிருந்த அருந்ததியின் அப்பா திடீரென்று கேட்ட ஜீப் சத்தங்களால் திடுக்கிட்டு நிமிர்—

படாரென்று முன் கதவு உடைந்து திறந்தது.

கண்ணன் தனது அறையிலிருந்து அவசர அவசரமாக வெளியே கையைத் தூக்கியபடியே வந்து "வீ ஆர் டாக்டர்ஸ்" என்று உரத்த குரலில் சத்தமிட்ட போது,

இரண்டு சிப்பாய்கள் குரூமாகச் சிரித்தபடியே “டாக்டர்ஸ்...டாக்டர்ஸ்...” என்றவாறு படபடவென்று சுட்டனர்.

அருந்ததியின் தகப்பன் ஈஸிசியரிலே பத்திரிகையை இறுக்கியபடியே இரத்தம் வழியச் செத்துப் போய்க் கிடந்தார்.

நெஞ்சிலே பீறிய காயத்தை ஒற்றைக் கையினால் அழுக்கியபடியே மெதுவாக எழ முயற்சித்தான் கண்ணன். முடியவில்லை. ‘அருந்தா’ என ஈனஸ்வரமாக அழைத்தவன் அப்படியே சரிந்து கொண்டிருக்க, கையிலே வைத்திருந்த கத்தியினால் அவனது கழுத்து நரம்பினை அழுத்தி இழுத்து அறுத்தான் ஒரு சிப்பாய். இரத்தம் குபீரென்று சீறியடித்தது.

...‘அமராவதியிலிருந்து கண்டெடுத்த தலையில்லாத புத்தர்’ கவிதையில் வந்தவர்களின் இரத்தவாடை வீசுகின்ற வாட்கள் எப்போதுதான் உறைகளினுள்ளே செருகப்படும்?’

இலங்கையிலே மிகப் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்பெஷலிஸ்ட் டாக்டராக விளங்குவான் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட கண்ணனை இப்போது இக் கவிதையில் வருகிற தலை கொய்யப்பட்ட புத்தராய் நான் உணர்கின்றேன்.

5

கிருஷ்ணராஜசாகரமென்ற பிரமாண்டமான அணைக் கட்டின் ஓரமாக அமைந்திருந்த பிருந்தாவனத்தினைப் பார்க்கப் போயிருந்தோம். பிருந்தாவனம் என்ற அழகான நந்தவனத்தைப்பற்றி ஏற்கனவே நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பல சினிமாப் படங்களிலே

காதலர்களின் கனவுக்காட்சிகள் யாவும் பிருந்தாவனத்தில் நிகழ்வதையும் பார்த்திருக்கின்றேன். வாசலிலே நுழைகையிலே நிறைந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

அழகழகான வண்ண மலர்களைச் சூமந்த செடிகளையும், மரங்களையும், நீண்டு விரிந்திருக்கின்றபசும் புல்வெளிகளையும் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்ல பிருந்தாவனத்தின் அழகு. அழகான, விதம் விதமான கோணத்திலே செல்லமாகச் சிறிப்பாய்கின்ற செயற்கை நீருற்றுகளும், அதன் பால்வண்ணச் சிதறுகையும் பிருந்தாவனத்துக்குரிய தனிச்சிறப்புகள்.

எனக்கு அருகாக வந்து கொண்டிருந்த பேராசிரியர் ஜெயதிலகா என்னைப் பார்த்து சந்தோஷம் பொங்கக் கேட்டார்.

“இந்தக் காட்சிகளை எல்லாம் பார்க்கின்ற போது உங்களுக்குப் பேராதனைப் பூந்தோட்டம் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையா, சஞ்சயன்?”

நான் புன்னகை செய்தேன். அவர் சொன்ன பிறகு நான் பேராதனைப் பூந்தோட்டம் எனக்கு ஞாபகத்திலே வந்தது. மகாவலி கங்கை வளைந்து ஓடிச் செழுமைப் படுத்துகிற பேராதனைப் பூந்தோட்டம் எவ்விதத்திலுமே பிருந்தாவனத்துடன் ஒப்பிடத்தகுதி வாய்ந்ததல்ல. எனவே இப்போது எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“என்ன சஞ்சயன் சிரிக்கின்றீர்?”

—மீண்டும் ஜெயதிலகாவின் குரல்.

நான் என்னைச் சமாளித்துக் கொண்டேன்: “இல்லை, நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே படித்துக் கொண்டிருந்த காலங்களை நினைத்துக் கொண்டேன். எவ்வளவு போராட்டங்கள் ... சண்டை சச்சரவுகள். ஆனால் அப்போது நாங்களெல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்தோம்...”

“ஆ...” சுவாரஸ்யமின்றிச் சொன்னார் ஜெயதிலகா.

“எனக்கு இப்போதும் மனதிலே பசுமையாக நினைவிருக்கின்றது. வியத்னாமிலே அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் செய்கிற அட்டுழியங்களுக்கு எதிராக பல்கலைக்கழக சோஷலிஸ சங்கம் மாபெரும் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலமொன்றினை நடத்தியது... சிங்களவர், தமிழர் என்ற வேறுபாடில்லாமல் நாங்கள் அந்த ஊர்வலத்தை நடத்தினோம்... அந்த ஊர்வலத்தை அரசாங்கம் அனுமதிக்கவில்லை. எனவே ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் ஊர்வலத்தின் மீது குண்டாந்தடிப் பிரயோகமும், கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டும் வீசினார்கள். பலத்த மோதல் ஏற்பட்டது. அந்தப் பொலிஸ் பிரிவுக்கு இரண்டு உதவிப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள், ஒருவர் சிங்களவர். மற்றவர் தமிழர்... பொலிசாரின் அட்டுழியமான போக்கு எங்களை மிகவும் ஆத்திரவசப்படுத்திவிட்டது... இரண்டு உதவிப்பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களையும் தந்திரமாகப் பிடித்து செம்மையான உதை கொடுத்து அனுப்பினோம். சிங்களப் பொலிஸ்காரருக்கு மண்டை உடைந்து போய்விட்டது... அப்போதெல்லாம் போராட்டம்தான் முன்னுக்குநின்றது. இப்போதோ?...”

ஜெயதிலகா மௌனமாய் நடந்து வந்தார்.

“ஆனால் 83-ம் ஆண்டு என்ன நடந்தது? கொழும்பு நகரில் தமிழர்களுக்கு எதிரான சகல நடவடிக்கைகளிலும், அழிப்பு வேலைகளிலும் கொழும்பின் பிரபல கல்லூரிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களே கலந்து கொண்டனர்... அது மட்டுமில்லை, தங்களோடு ஒன்றாகப் பயின்ற மாணவர்களை—தமிழ் மாணவர்களை அவர்கள் மிகவும் கொடுமையாகவே தாக்கினார்கள்...”

ஜெயதிலகாவின் முகம் இப்போது மாறுதலடைந்து கொண்டிருப்பதனை நான் அவதானித்தபோதிலும், எனது வார்த்தைகள் முடிவடையவில்லை.

“இன்றைய சிங்களமாணவர்களுக்கான பாடப் புத்தகங்கள் கூட அந்தவிதத்திலே, வகுப்புுவாத உணர்வுகளை மாணவர்கள் மனதிலே பதியும் விதத்திலேதான் எழுதப்படுகின்றன. தமிழர்களைப் பற்றி அவை மிகவும் மோசமாகவே குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களை இந்தநாட்டிற்கு அந்நியர்களாகவே கற்பிக்கின்றன...இவைகளை எல்லாம் தெரிந்தும் தெரியாதது போலிருக்கிற அரசாங்கம்...மெளன விரதம் பூண்டிருக்கின்ற பெரும்பான்மையான சிங்கள அறிவுஜீவிகள்...”

ஜெயதிலகாவின் மனைவி குறுக்கிட்டாள்:

“ஆனால் அனேகமான பிரச்சினைகள் தமிழர்களாலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்பதை நீங்கள் மறுக்கிறீர்களா?”

எனக்கு எரிச்சல் பொங்கிற்று. எரிச்சல் உமிழ்ச்சிரித்தேன்.

“எந்த அடிப்படையிலும் நீங்கள் அப்படிக் குற்றம் சாட்ட முடியாது...ஓரளவு வரலாற்றுப் பிரக்ஞை இருந்தாலே போதும் இதைப் புரிந்து கொள்ள...தமிழர்களின் மனக்குறை நீண்ட காலமாகவே தீர்க்கப்படாத ஒன்றாயிருந்து வந்திருக்கின்றது. 1932-ம் ஆண்டிலிருந்து தமிழர்கள் தங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டுமெனக் கோரிக்கைகளை வைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். பேச்சு வார்த்தைகள், அஹிம்சைப் போராட்டங்கள்... இப்படி எத்தனை காலம்?...”

எதிரே பூஞ்செடிகள் நீரின் விசிறல் தூவலிலே சிலிர்த்துப் போய் நின்றன. எத்தனை வண்ணங்கள்.

மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம், நீலத்தில் வெளிர், கருமை, மெல்லிய மஞ்சள் குழைந்தவை. விதம் விதமான இதழ் அடுக்குகள். பார்வையை நிறைத்து மனதினை செழுமையான மகிழ்வுக்குள்ளே அமிழ்த்துகிற ஆரோக்கியமான பூஞ்செடிகளைப் பார்க்கையிலேயே மனதினுள் இதமான சந்தோஷம் தென்றலாய் தழுவிற்று. என்னை மெல்ல நனைத்த ஒற்றை நீர் விசிறலுக்காக ஒதுங்காமலே நனைந்தேன்.

“எங்களின் அடிப்படை உரிமைகள் ஒவ்வொன்றாகப் பறிக்கப்பட்டன. மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் நாடற்றவர்களாகப்பட்டனர். நடுவீதியிலே அனாதைகளாக விரட்டப்பட்டனர். சிங்கள மொழி ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டது. அரசாங்க மதமாக புத்தமதம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. பாரம்பரியமாக தமிழர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் நிர்ப்பந்தமாக சிங்களக் குடியேற்றங்கள். மாணவர்களுக்கு கல்வித் துறையில் ஓரவஞ்சகம்... இந்தக் குறைகளையெல்லாம் நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டமைக்காக ஆயுதப்படைகளை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் குவித்து அரசு பயங்கர வாதம்...”

ஜெயதிலகாவின் மனைவி இடையே குறுக்கிட்டாள் :

“ஆயுதப்படையினரை உங்கள் இளைஞர்கள் அடிக்கடி கொன்று குவிப்பதால்தானே அவர்கள் திருப்பி உங்கள் மக்களைக் கொலை செய்கிறார்கள்... ஆத்திர மூட்டுவது நீங்கள்தானே?...”

ஜெயதிலகா தனது மனைவியை அர்த்தபுஷ்டியோடு பார்த்ததை நான் அவதானித்தேன். என் நெஞ்சில் வார்த்தைகள் துடித்தன இப்போது.

“எவ்வளவு குழந்தைத்தனமான பேச்சு இது... ஆனாலும் இதையே ஒரு தர்க்கமாக உங்களில் பலர்

சொல்கிறீர்கள்... ஆனால் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள்... யுத்தத்துக்குப் புறப்படும் சிப்பாய் ஒருவனுக்கு களத்திலே மரணம் ஏற்படுவது நியதியே. அவனது தொழிலே அத்தகைய விதிகளுக்கு உட்பட்டதுதானே... தமிழ்ப் போராளிகளோடு சண்டையிடுவதற்கு பிரதிக் கினை எடுத்த போர் வீரர்கள், போரிலே இறந்துபடும் போது ஏன் அதை சிங்கள, தமிழ் மோதலாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்? அப்பாவித்தமிழர்களை அது நாலு வயதுக் குழந்தையோ, எண்பது வயதுக் கிழவனோ என்று பார்க்காமல் சுட்டுத் தள்ளுகின்றீர்கள்? சிறுமியென்றோ, முதிர்ந்தவளென்றோ பாராமல் பெண்களை கற்பழித்துக் கொல்கிறீர்கள்? எத்தனை தீவைப்பு, துறையாடல், கலாசார அவமதிப்புகள்... கொஞ்சம் நினைத்துப் பாருங்கள் ... இத்தகைய அட்டுழியமெல்லாம் உங்கள் மனதினைக் கொஞ்சமும் வருத்துவதில்லையா?..."

என் குரல் என்னையறியாமலே உணர்ச்சிவசப் பட்டுத் தளதளத்ததை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். இந்த விபரங்களை ஆழமாகப் பேசத் தொடங்குகின்ற போதே கவலையும், எரிச்சலும் உண்டாகி விடுகின்றது. நான் நிதானித்தவாறே என் அருகே நீண்டோடுகிற நீரூற்றுகளை நோட்டம் விட்டேன்.

“இவற்றையெல்லாம் உண்மையாகவே என் இதயத்தில் இருந்தே நான் சொல்லுகின்றேன். விவாதத்திற்காக அல்ல. உண்மையாகவே சராசரித் தமிழனின் குரலும் இதுவேதான்...”

ஜெயதிலகா தம்பதியினர் எதுவுமே பேசாமல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். சிலவேளை எனது பேச்சு அவர்களின் இதயத்தை தொட்டு உசுப்பியிருக்கலாம். அல்லது வீணான விவாதமாக இதனை எண்ணி

அவர்கள் தவிர்த்திருக்கலாம். அவர்களின் முகத்தைப் பார்த்து எந்த முடிவிற்கும் என்னாலே வர முடியவில்லை.

இப்போது பிருந்தாவனத்தின் எல்லைப்புறத்திற்கு நாங்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டோம். லேசாக இருளின் கருமை. ஆனாலும் மின் ஒளிக்கோடுகள் இருளைத் தூக்கி எரித்துப் பொசுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ரமாதேவி முன்னதாகவே எல்லைப் பக்கத்திற்கு வந்து விட்டாள். முக்குக்கண்ணாடியினை நெற்றிக்கு மேலாக உயர்த்தி விட்டுக் கொண்டே பாதி வேடிக்கையும், பாதி உண்மையுமான குரலினிலே எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“என்ன... உங்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பேசி விவாதித்து சுமுகமான முடிவுக்கு வந்து விட்டீர்களா? இங்கே உங்களால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியுமாயிருந்தால் இந்த முடிவையே உங்களின் நாட்டிலும் போய் பிரசாரம் செய்ய முடியுமல்லவா? ‘த்வன்ய லோக’ விற்கும், எங்களுக்கும் அதனால் ஒரு பெருமை ஏற்படுமல்லவா?”

ஜெயதிலகா சிரித்தவாறே ரமாதேவியைப் பார்த்தார்.

“...எல்லாமே கேள்வியாகக் கேட்கின்றீர்கள்? உங்கள் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சார்பான பதில்களையே நாங்கள் சொல்ல விரும்புகின்றோம். உங்கள் ஆர்வமான விருப்பத்தினை நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிப்போம்... என்ன சஞ்சய்... நான் சொல்வது சரிதானே?...”

நான் அர்த்தமின்றிச் சிரித்தேன்.

ருத்ரரப்பாவும், ராமாராவும் அப்போதுதான் அந்த இடத்திற்கு வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

லலிதாம்பிகா தனியாகவே வந்து கொண்டிருப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டவள்.

“இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்திலே இடத்திலேயுள்ள நீருற்றுகள் இசைக்குத்தக்கதாக நடனமாடத் தொடங்கி விடும்...”

ருத்ரப்பா ஆர்வமான குரலிலே கூறிக் கொண்டு ரமாதேவியைப் பார்த்தான். ரமாதேவி வியப்பில் தோய்ந்து நின்றாள்,

“அதெப்படி?”

“இதே இடத்தில் இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்திலே இனிய வாத்திய இசை ஒலிக்க ஆரம்பிக்கும். அந்த இசையின் ஏற்ற இறக்கம், ஒத்திசைக்குத் தக்கதாக ஒவ்வொரு நீருற்றும் அடங்கி, எழுந்து, சீறி துள்ளி, விழுந்து பீறிட்டு நடனமாடும். அதே வேளையில் அந்த இசையின் பரிணாம, ஸ்தாயிகளுக்கு ஏற்ப விதவிதமான வர்ணக் கலவைகள் அந்த நீருற்றுகளில் படிந்து தழுவும்...நீருற்று, இன்னிசை, வண்ணங்கள் என்ற மூன்றுமே ஒரே லயத்தில், தாள கதியில், ஒத்திசைவில் நர்த்தனம் இடும்... அதைப் பார்ப்பதே ஒரு இனிய பரவசம், அனுபவம்...”

ருத்ரப்பா தன் வார்த்தைகளாலேயே அந்தப் பரவசத்தினை எங்களின் கண்களுக்கு முன்னர் உருவெளித்தோற்றமாகக் கொண்டு வந்தான். அவனது வார்த்தைகள், கையசைவு, முகபாவம் என்பன எமக்கு அக்காட்சியைக் காணும் முன் விருப்பினை நெஞ்சினுள் ஆர்வமாகத் தூவின.

“இந்த நடனமாடும் நீருற்றுகள், ஒல்லாந்திலிருந்து நிறையப் பணம் கொடுத்து வாங்கப்பட்டவை. இதோ கூட்டம் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது வாருங்கள்...நாங்களும் இந்தப் பக்கமாகப்போய் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்...”

ருத்ரப்பா முன்னே நடந்தான். நான் ராமாராவைப் பார்த்தேன். என்னுடைய பார்வையினை உணர்ந்து கொண்டாற்போலவே ராமாராவ் கேட்டார்:

“லலிதாம்பிகா எங்கே? காணவில்லையே...”

பிறகு கணங்களிற்கு யோசித்துவிட்டு ராமாராவே தன்னுடைய கேள்விக்குத்தானே பதிலினையும் சொன்னார்.

“எங்காவது ஒரு நீருற்றுக்குப் பக்கத்திலே அந்தப் பெண், யோசனையோடு உட்கார்ந்திருப்பாள்...போகும் போது கூட்டிக் கொண்டு போய் விடலாம்... என்ன அதிசயமான பெண் இவள்? யார் சொன்னாலும் கேட்காது, தனக்குத்தானே ஆழ்ந்து போய் விடுகிறாள். என்ன யோசனை இவளுக்கு?...”

கணீரென்று வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, வண்ணக் வண்ணக்கலவைகளோடு நீருற்றுகள் சீறிக் கொண்டு வயம் பிசகாது சிதறி, உயர்ந்து, மடங்கி நடனப்பெண்களாய் பிரமையை எதிரே தெறித்தன. மௌனமாய் மனிதர்கள் சமைந்திருந்தனர். இந்தக் கற்பனை, இந்தக் காட்சிப் பரிமாணம் சுய அனுபவத்தாலேயே உணர்ந்து பரவசமடையத் தக்கது. அதன் நீர்த்துள்ளல், வண்ணத்தெளிப்பு, இன்னிசை ஒத்திசைவு என்பன உங்களை நிச்சயமாக மனம் விம்மிதழுறவே வைக்கும். நாங்கள் அவ்வேளை அந்த மாயத்தின் முன்னே எங்களை முற்றாகவே எங்களிலிருந்து இழந்திருந்தோம்.

6

‘த்வன்யலோகா’வின் நூல் நிலையத்திலே நிறைந்திருந்த ஆப்பிரிக்க இலக்கியங்கள் என்னை மிகவும் பிரமிப்பில்

ஆழ்த்தின. அவ்வளவு ஆப்பிரிக்க நூல்களையும் ஒருங்கு சேரப் பார்ப்பது அளவுமீறிய சந்தோஷத்தினை உண்டாக்கிற்று. அற்புதத் திறன் வாய்ந்த ஆப்பிரிக்க எழுத்தாளர்களின் யதார்த்தப் பார்வை, போர்க் குணம், எளிமையான சித்தரிப்பு என்பவை என்முன்னே இலக்கியம் பற்றிய புதிய பரிமாணத்தினை விரிய விட்டிருந்தன. வணிக ரீதியாக, டன் கணக்கிலே உற்பத்தியாகின்ற நசிவு இலக்கியப் பரப்பிலிருந்து வந்த எனக்கு இந்த இலக்கியச் செல்வங்கள் ஏற்படுத்திய வியப்பினை எங்கள் பேராசிரியர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

“இந்தப் புத்தகங்கள் யாவும், ஒன்றாக எங்கள் நூலகத்திற்கு வந்த விதமே அதிசயமானதுதான். நைஜீரியாவைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் சினு அச்சுபே இங்கே உங்களைப்போல வந்து தங்கியிருந்தார் தெரியுமா?...” பேச்சை இடையிலே நிறுத்திக் கொண்டே என்னைப் பார்த்தார் பேராசிரியர். என் மனதிலே குப்பென்று சந்தோஷமும், ஆவலும் மலர்ந்தன. நான் வாயைத் திறக்க எண்ணிய போது பேராசிரியர் எனது முதுகிலே செல்லமாகத் தட்டினார்:

“அது மட்டுமில்லை சஞ்சயன்... சினு அச்சுபேயும், உங்கள் நாட்டு எதிரிவீர சரத்சந்திரவும் தங்கியிருந்த அதே அறையிலேதான் இப்போது நீர் தங்கியிருக்கின்றீர்...”

இப்போது எனக்கு அளவற்ற பெருமை ஏற்பட்டது. இந்த இருவரைப் பற்றியும் எனது மனதிலே மிக உயர்ந்த அபிப்பிராயமுண்டு. ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்திற்கு உலகளாவிய அங்கீகாரத்தையும், அறிமுகத்தையும் உண்டாக்கி வைத்தவர் சினு அச்சுபே. அவர் இலக்கிய

கர்த்தா மட்டுமல்ல. ஆப்பிரிக்க மக்களின் எழுச்சிக்காக பல போராட்டங்களில் ஈடுபட்டவர். தலைமறைவு வாழ்க்கை நடத்தியவர்.

“சினு அச்சுபே இங்கே வந்தபோது நிறையவே ஆப்பிரிக்க இலக்கியங்களையும் கொண்டு வந்தார். ஆப்பிரிக்க இலக்கிய நூல் வரிசைகளை ஆங்கில மொழியில் வெளியிடுவதற்கு அவரின் பங்களிப்பு மகத்தானது. அவரைப் பற்றி நீர் அறிந்திருப்பது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமே. இன்றைக்கும் சினு அச்சுபே புதிய நூல்களை எல்லாம் எனக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றார். எனக்கென்றால்— இந்த நூல் நிலையத்திற்கு...”

“உண்மையாகவே இங்கே வந்ததால் நான் மிகவும் பயனைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்... இங்கே எவ்வளவு முதல்தரமான படைப்பாளிகள் எல்லாம் வந்து போயிருக்கிறார்கள். முல்க்ராஜ் ஆனந்தும், சினு அச்சுபேயும், எதிரிவீரசரத்சந்திரவும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தவர்கள்... எதிரிவீரசரத்சந்திரவோடு எனக்கு நேரிலே பழக்கமிருந்தது. அவரது நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட கிராமியக் கூத்துக்களை நான் நேரில் பார்த்திருக்கின்றேன். அவருடைய எழுத்துக்களை ஆங்கில மொழியிலே வாசித்திருக்கின்றேன். இவையெல்லாவற்றையும் விட தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் போராட்டம், மனக்குமுறல்களையிட்ட அவரது அபிப்பிராய வெளிப்பாடுகள் எனக்கு அவர்மீது மிகவும் மதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன. துணிவோடு தனது கருத்துக்களை முன்வைத்த நியாய உணர்வுள்ள சிங்கள அறிவாளி அவர்...”

பேராசிரியரின் முகத்திலே இப்போது பெருமிதம் துலங்கிற்று. கொஞ்ச நேரம் மெளனமாயிருந்தார். நிதானமான யோசனை கண்களிலே தெரிந்தது. தனக்குத் தானே தலையாட்டிக் கொண்டார்.

“உண்மைதான். என்னோடு பேசுகிறபோது இலங்கையிலே தமிழருக்கு பல மட்டங்களிலும் இழைக்கப்படுகின்ற கொடுமைகளைப் பற்றி மிகவும் கவலையோடு குறிப்பிட்டார். அப்போது நான் கேட்டேன், சிங்களப் படிப்பாளிகளாகிய நீங்கள் சிங்கள மக்களிடம் சென்று ஏன் இந்தக் கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லக் கூடாதென்று. அவர் விரக்தியோடு சிரித்தார். கீழ் மட்டத்திலிருந்து மேல்மட்டம் வரை பொறுப்புள்ளவர்களால் பரப்பப்படுகின்ற இனத்துவேஷத்தையும், இனவெறியையும் பற்றி விபரித்தார். எனக்கே இது மிகவும் கவலையினையும் சங்கடத்தையும் ஏற்படுத்தியது...”

“அவர் சொன்னது உண்மைதான். பெயரளவிலே யிருந்த ஜனநாயகத்தைக் கொலை செய்து, பாசிச ஆட்சி நடத்துகிறவர்கள் இனவெறியை எல்லா மட்டத்திலும் தூண்டிவிட்டால்தான் தாங்கள் நிலைத்துநிற்க முடியுமென்று உணர்ந்திருக்கிறார்கள், ஹிட்லரும், முஸோலினியும் என்ன செய்தார்களோ அதனையே எவ்வித கூச்சமுமின்றிச் செய்கிறவர்கள் இவர்கள். எல்லாவிதமான வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்களையும் மக்களோடு மக்கள் மோதும் விதத்திலேயே இவர்கள் செயல்படுத்துகிறவர்கள். இதனாலேயே மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டது போல மக்களும் இவர்களின் வார்த்தைகளையெல்லாம் சொல்லுக்குச் சொல்லு அப்படியே நம்பிக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள்...செயல் படுகிறார்கள்”.

பேசிக் கொண்டிருக்கையில் தபால்காரன் வருவது தெரிந்தது. எனக்குத்தான். எனது சந்தோஷங் கனிந்த முகத்தினை பேராசிரியர் நன்றாகவே அவதானித்திருக்க வேண்டும். குரலில் கருணை பொங்கிடச் சொன்னார்:

“இந்த மாதிரி குடும்பத்தை எல்லாம் பிரிந்திருப்பது எவ்வளவு மனவேதனை தருகின்ற விடயம்...அதுவும் அச்சத்தோடும், துயரத்தோடும்...”

என்னை அந்த வார்த்தைகள் பரிவுடன் வருடி இதப் படுத்தின.

“என்னைப் போல எத்தனைப் பேர்? பூமிப்பந்தின் எத்தனை இடங்களிலெல்லாம் நாங்கள் அகதிகளாய் சிதறிப் போயிருக்கிறோம்! எவ்வளவு பேரையெல்லாம் காரணமே இன்றி இழந்து போயிருக்கிறோம்! மனித குலத்திற்கே இழிவு தரத்தக்க எத்தனையோ சித்திரவதைகளுக்கும் கொடூரங்களுக்கும் நமது மக்கள் உட்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள்...இவையெல்லாம் எப்போது அற்றுப் போகுமோ...”

பேராசிரியர் எனது முதுகிலே மெல்லத் தட்டினார்.

“கவலைப்பட வேண்டாம்... முதலிலே வீட்டிலேயிருந்து வந்த கடிதத்தைப்படி...”

நான் என்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு கடிதத்தினை விரித்தேன்.

கடிதம் என் முளைக்குள்ளே எறிகுண்டுகளை வீசியெறிந்தது, அதன் முதல் வார்த்தையிலேயே:

7

பவளம் எனது அண்ணனின் மகள். அண்ணனுக்கு ஒரே ஒரு மகள். இருபது வயது. எல்லாவற்றிலும் சூடிகை. அழகானவள். வாட்டசாட்டமானவள். பள்ளிக் கூடத்திலே எதற்கெடுத்தாலும் உச்சரிக்கப் பட்டவள். அண்ணனுக்கு அவளையிட்டு நிறையப்

பெருமையிருந்தது. ஆனால் கிளார்க் வேலை பார்க்கிற அவருக்கு அவளை நினைத்தபடி படிக்க வைக்க முடியுமா என்ற ஆதங்கம் மனமெங்கும் வியாபித்திருந்தது. நான் அதனை ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நன்கு அறிவேன். ஒருநாள் அண்ணனுக்கு நானே சொன்னேன்:

“பவளத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றுமே யோசிக்க வேண்டாம். நான் அவளது பெயரிலே வங்கிக் கணக் கொன்றை ஆரம்பித்து மாதாமாதம் தவறாமல் பணம் கட்டி விடுகின்றேன். அவளது பல்கலைக்கழகப் படிப்பிற்கு அது உதவியாயிருக்கும். அவளை ஒரு டாக்டராகக் வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்...”

அண்ணன் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

“உனக்கு அது கஷ்டமாகவும், சுமையாகவும் இராதா?”

நான் சிரித்தேன்.

“என்ன கஷ்டம் வரப்போகிறது? அதுவும் இப்படியான ஒரு கெட்டிக்கார மருமகளுக்கு உதவுகிற தென்றால் அது வெகுசாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பா?... வயதுபோன காலத்திலே என்ன நோய் வந்தாலும் அவளை நம்பி பயப்படாமல் காண்பிக்கலாம் அல்லவா?...”

அண்ணனின் பெருமிதம் பூரித்த முகத்திலே சிரிப்பலைகள்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த பவளத்தை தொலைவிலேயே நான் அவதானித்து விட்டேன். எப்போதும் மலர்ந்திருக்கின்ற முகம் இவ்வேளையிலே உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தது. மௌனத்தால் எனக்கு நன்றி கூறிற்று அவளது உணர்ச்சி மயமான முகம்.

பல்கலைக்கழகத் தேர்வுக்கான முடிவுகள் வந்ததும் முதன்முதலிலே பவளம் எங்களின் வீட்டிற்குத்தான் வந்தாள். நாத்தளதளத்தது அவளுக்கு.

“மாமா...மெடிக்கல் காலேஜுக்கு எனக்கு அட்மிஷன் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்கு முழுக்காரணமும் நீங்கள் தான்...”

அவளைக் கனிவோடு பார்த்தேன். இப்போது சந்தோஷத்திலே புதுசோபையோடு மலர்ந்து நின்றாள் அவள். கம்பீரமான அவளை ஒரு டாக்டரின் தோற்றத்திலே நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். வசீகரமாயிருந்தாள். அந்தத் தொழிலின் இலட்சியமாய்த் தோற்றங் கொடுத்தாள். என்னால் எதையுமே உடனடியாகப் பேசிட முடியவில்லை. பார்வையிலே என் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்ட பவளம், தானும் மெளனமாகி உள்ளே போனாள் என் மனைவியைத் தேடி.

அண்ணனுக்கு பரமசந்தோஷம். பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போய் பூஜைகள் செய்தார். தேடி வந்து பாராட்டியவர்களுக்கெல்லாம் கண்கள் பனிக்க நன்றி சொன்னார். அந்தக் கிராமத்தின் முதல் டாக்டருக்கு தான் தகப்பனாயிருப்பதையிட்டு உண்டான பெருமிதம் அவரது முகத்திலே இறுமாந்திருந்தது.

நான் திடீரென்று இலங்கையிலிருந்து புறப்பட்ட போது வீட்டில் கண்ணீர் மல்கிட நின்றாள் பவளம். எனக்குத் தெரிந்தவரை அவள் பெரியவளான பின் இதுவே அவள் கண்கலங்கிய முதல் வேளை.

“பவளம், இதென்ன இது, சின்னக் குழந்தைபோல. நான் இப்போ என்ன தாரதேசத்துக்கா போகப் போகிறேன்? இல்லையே! எனக்கு இங்கேயுள்ள

நிர்ப்பந்தங்கள் உமக்குத் தெரியாததா? எதற்கும் கொஞ்ச நாளைக்கு எங்கேயாவது போய் பாதுகாப்பாக இருக்கும் படி எல்லோரும் தான் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் எனக்குச் சரியாகத்தான் படுகின்றது... நான் போனாலும் நீர்தான் வீட்டை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்... மாமியையும், பிள்ளைகளையும் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து பார்க்க வேண்டும். தம்பிக்கு அடிக்கடி சளி பிடித்து விடுகிறது மருந்து வாங்கிக் கொடுக்கிற பொறுப்பு உம்முடையதுதான்..."

பவளம் வார்த்தைகளற்றுத் தலை அசைத்தாள்.

"இங்கே எப்போதும் நிலைமைகள் சிக்கல் பொருந்தியதாக இருக்கப் போவதில்லை. சீக்கரமே எல்லாம் சுமுகமாகும். நீ அடிக்கடி எனக்கு கடிதம் எழுத வேண்டும். நானும் எழுதுவேன்..."

அவள் இங்கு நான் வந்ததற்குப் பிறகு பல கடிதங்களை எனக்கு எழுதியிருக்கிறாள். நீண்ட, இதயத்தை நெருங்கிப் பேசுகின்ற கடிதங்கள்.

...எனது மனைவி எனக்கு கண்ணீர் சிந்த எழுதியிருந்த கடிதத்தினை மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தேன்.

'உங்களால் எப்படி இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் உங்களுக்கு இதனை எழுதியே ஆக வேண்டும். உங்களின் அருமை மருமகளை மருத்துவ விடுதியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தபோது சில அரசாங்க ரௌடிகள் கடத்திச் சென்று கெடுத்து விட்டார்கள். மயங்கிக் கிடந்த பவளத்தை எப்படியோ காப்பாற்றி வந்து சிகிச்சை செய்கிறோம். புத்தி பேதலித்ததுபோல விறைத்த பார்வையோடு இருக்கிற அவளைப் பார்க்கிற வேளையெல்லாம் அழுவதைத் தவிர வேறு எந்த வழியுமே தெரியவில்லை. உங்களை உடனேயே

அழைக்க நினைத்தோம். ஆனால் இப்போது நிலைமைகள் ஒன்றும் சரியில்லை. பிரயாணம் செய்கிறபோது எந்த நேரமும், எவரும் கொல்லப்படலாம்; உயிரோடு கொழுத்தவும் படலாம். அப்படி நிறையவே நடக்கிறது. தயவு செய்து எக்காரணங்கொண்டும் இங்கே வந்து விட நினைக்காதீர்கள். பவளத்தை நாங்கள் நன்றாகக் கவனித்து வருகின்றோம். ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள். இங்கே எவ்வளவோ நடக்கின்றன. நீங்கள் ஒன்றுக்குமே கவலைப்படாமல் இருங்கள். கடிதத்திலும் எல்லாம் எழுத முடியாது. தணிக்கை செய்யப்படுவதாய் சொல்கிறார்கள்...'

எனக்கு தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டு கதறவேண்டும்போல ஆவேசம் பொங்கிற்று. என்னை மீறியே தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டு என்னை மறந்தவனாய் விசும்பினேன்.

திடீரென்று லலிதாம்பிகை என்முன்னே நின்றதை பனித்த பார்வையூடே கண்டதும், என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

நூலகத்திலிருந்தது லலிதாம்பிகை மட்டுமே. அவள் என்னை நீண்ட நேரமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். கேட்டாள்.

“சஞ்சயன் என்ன இது? என்ன நடந்தது?”

நான் வெறுமையோடு அவளைப் பார்த்தேன்.

“ஒன்றுமில்லை...”

இரக்கமும் கண்டிப்பும் நிறைய அவள் என்னை நோக்கினாள்.

“சஞ்சயன்... உங்களை நான் நெடுநேரமாகவே கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். உங்களுக்கு அதிர்ச்சி

தரக்கூடிய ஏதோ ஒரு சம்பவம் உங்களின் வீட்டிலே நடந்திருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கின்றேன். உங்களை மிகவும் பாதித்துவிட்ட சம்பவம் அது. அது என்னவென்று சொல்லுங்கள்? பிறருக்கு சொல்வதின் மூலம் நமது பல சஞ்சலங்கள் இலேசாக்கக்கரைந்து விடுகின்றன... உங்களை நான் வற்புறுத்தவில்லை...”

லலிதாம்பிகா எனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சொன்னதும் உண்மைதான். எங்களது கஷ்டங்களை, அது நெஞ்சை அமுக்கி மிதித்து அழுத்துகின்ற போதிலே யாருக்காவது அதைச் சொன்னால் மனம் இலேசாகி விடுவது நிஜமானதுதான்.

லலிதாம்பிகாவிடம் நான் எனது மருமகளுக்கு நடந்த கொடுமையினை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறினேன். கேட்டமாதிரத்திலேயே அவளது முகம் அதிர்ச்சியினால் உடைந்து சிதறிற்று.

“என்ன கொடுமை இது! இப்படியொரு காட்டு மிராண்டித் தனமான கொடுமையினை அந்தச் சின்னஞ்சிறிய பெண்ணினால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. பாவம். உங்களுக்கு எவ்விதம் ஆறுதல் சொல்லுவதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை... இளங்குருத்து, இவ்விதம் சிதைப்பட்டு விட்டது... சீ எத்தகைய காட்டுமிராண்டி ஜென்மங்கள்...”

பெருமூச்செறிந்தாள் லலிதாம்பிகா.

என்னால் எதையும் பேசமுடியவில்லை.

மீண்டும் மீண்டும் பவளம் மனதினிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்தாள். அன்பும், கருணையும், பரிவுணர்வும் நிறைந்த டாக்டராக அவளை நான் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தேன். அது நடைமுறையாவதற்கு இன்னும் சில வருடங்களே இருந்தன. இனியென்ன? அவள்

எப்படி இந்தத் தகிக்கின்ற நெருப்பிலேயிருந்த மீளப் போகின்றாள்... அவளின் எதிர்காலம் எப்படி அமையப் போகின்றது என்று என்னாலே எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாமல் இருந்தது. தலைக்குள் நரம்புகள் அறுந்து கொண்டிருந்தன.

அண்ணனை நினைத்தேன். அவரால் எப்படி இந்தத் துன்பத்தினைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? இதெல்லாம் ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய துயரங்களா? யாருக்கு யார் ஆறுதல் கூறுவது?

நெற்றியை வருடியவாறு நிமிர்ந்தேன். எதிரே புட்டண்ணா புன்னகையோடு, கையைக் குவித்து வாயிலே வைத்து சாப்பிட வரும்படி அழைத்தான். நான் உடம்பு சுகமில்லை சாப்பாடு வேண்டாமென்று சைகையினால் அர்த்தப்படுத்தினேன். அவன் கேட்காமல் மீண்டும் வற்புறுத்தினான். இடையிலே லலிதாம்பிகா குறுக்கிட்டு நான் சொன்னதை பிறகும் அவனிடம் சைகைப்படுத்திவிட்டு அங்கிருந்து மௌனமாக கவலை நிறைந்த முகத்தோடு எழுந்து நடந்தான்.

8

விடிய விடியத் தூக்கமே வரவில்லை. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தேன். கதவைத் திறந்ததும் பனிக்காற்று முகத்திலே மோதிற்று. புகார் விரிந்த அயலெல்லாம் மின்விளக்குகள் சுடர்ந்து கொண்டிருந்தன. சாய்வான போக்கிலே உயர்ந்து திமிறியிருக்கின்ற சாமுண்டிஸ்வரீ மலைக்குன்றின் முதுகெல்லாம் மின் விளக்குகள் அடையாளம் காட்டின. அதன் எதிர்ப்புறத்திலே சிதறியிருக்கின்ற மின் விளக்குகள் மைதூர்ப்பல்கலைக் கழகக் கட்டிடங்களை வடிவமைத்

தீருந்தன. பல்கலைக் கழகக் கட்டிடந் தெரிந்ததும் பவளத்தின் நினைவு மனதினுள்ளே அக்கணமே உயிர்த் தெழுந்தது.

பவளம் எத்தகைய புத்திசாலிப் பெண்! சிரிப்பும் களிப்புமாய் இளமையின் வெற்றியாயிருந்தவள். அவளின் இப்போதைய தோற்றத்தினை கொஞ்சமும் என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அவளா ஒரு பேசாமடந்தை. பித்துப் பிடித்தவள். வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றவள்....

வெளியே மௌனம் கொஞ்சமும் பிசிறற்று விரிந்திருந்தது. எத்தனை மணியென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலாத அதிகாலை. வெளியிலேயே தூண் ஓரமாக அமர்ந்தபடி செறிந்த இருளிடையே நோக்கற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டிலே நாங்களெல்லாரும் ஒருநாள் இப்படி விடிய விடிய உட்காந்து பேசிக் கொண்டிருந்திருக்கிறோம். அதுவும் ஒரு சஞ்சலமான பொழுது. எங்கள் அயலினை இராணவம் சூழ்ந்து தீவிர தேடுதல் வேட்டை நடத்திய வேளை. எங்கும் மடமடத்துக் கேட்கிற இராணவ லாரிகள், பூட்ஸ்கால் ஓசைகள், அப்போது பவளம் எங்களின் வீட்டிலேதான் நின்றாள். நாங்கள் யாருமே கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு தூங்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் வந்தால் குரூரமான முரட்டுத்தனத்தோடு வீடு முழுவதையும் அதலகுதலப்படுத்தி சிதைத்துவிடக் கூடும். எங்கள் யாவருக்கும் நன்றாகச் சிங்கள மொழி பேசத் தெரியும். இராணவத்தினர் சிங்களத்தில்தான் கேள்விகள் கேட்பார்கள். அப்போது சிங்களத்திலே அவர்களுக்குப் பதில் சொன்னால் சற்று சாந்தமடைந்து சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள்வார்கள். சிலவேளை நினைத்துப் பார்க்கின்றபோது அதுகூட ஒரு அவமான

மெனவே மனதினுள் உணர்வு தட்டுகின்றது. என்னவோ இரண்டு முறை எங்களுரிலே தேடுதல் முன்னர் நடந்த போது இராணவத்தினர் எங்கள் வீட்டுப் பக்கமே வரவில்லை. அது போலவே இன்றைக்குமிருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

திடீரென்று, அது வரையும் மௌனமாயிருந்த சத்தியன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான்; “ஏன் அப்பா இந்தப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் இப்படியே தொடர்ந்து கொண்டே போகுது... ஒருநாளும் இதுக்குத் தீர்வு வராது?...”

பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனின் அந்தக் கேள்விக்குப் பின்னாலே தொக்கி நிற்கிற விசனத்தை என்னாலே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. இது அவனின் கேள்வி மட்டுந்தானா?

“தமிழர்கள் தங்கள் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை வழங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைக் காட்டியே வாக்குகளை வாங்கி ஆட்சி நடத்துகிறவர்கள், பிரச்சினைகளை தீர்க்க விரும்புவார்களா? தமிழரின் பிரச்சினைகளை இந்த அரசு தீர்த்துவைத்தால், அதற்கு மறுநாளே சிங்களவர்களின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு அல்லது நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு இவர்கள் தீர்வு கண்டாக வேண்டும். ஆனால் அது இவர்களால் ஒரு போதுமே முடியாததாகிவிடும். இதன் காரணத்தினால் இவர்கள் ஆட்சியை விட்டு விட்டே ஓட வேண்டி வரும். அத்தகைய நிலை ஏற்படாமலிருப்பதற்காகத்தான் இப்படி இனப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் தூண்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்...”

நான் சொல்லி முடித்ததும் பவளம் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“நீங்கள் நல்ல புத்திசாலிதான். பன்னிரென்று வயதுச் சிறுவன் கேட்ட கேள்விக்கு எவ்வளவு பெரிய தொரு அரசியல் வகுப்பு நடத்தி விட்டீர்கள். எங்களின் பல அரசியல் கட்சித் தலைவர்களாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியாத விஷயம் இது... சத்தியனுடைய கேள்விக்கு விளங்கும்படி, பதில் சொல்லுங்களேன்...”

பவளம் சொன்னதற்கு எனது மனைவியும் தனது புன்னகையினால் ஆமோதிப்புக் கூறினாள்.

“அப்பா நாங்கள் கேட்கிற உரிமைகளை சிங்களவர்கள் ஏன் தருவதற்கு மறுக்கிறார்கள்? அப்படித் தருவதாலை அவர்களுக்கு என்ன நடட்டம்?”

கேள்வியோடு என்னைப் பார்த்தான் சத்தியன்.

“சிங்கள மக்களின் மனதிலே மெதுமெதுவாக இந்த அரசியல் வாதிகள் சிங்களவர்களே உயர்ந்தவர்கள் என்ற அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கி வைத்து விட்டார்கள். இந்த மேலாதிக்க உணர்வே தமிழர்களை இரண்டாந்தரமானவர்களாக சிங்களவர்களை மதிக்கும்படி உருவாக்கிவிட்டிருக்கிறது...”

பவளம் குறுக்கிட்டாள்.

“சத்தியன்... இந்தப் பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ளுகிற வயது உனக்கு இன்னமும் வரவில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயம் உனக்குத் தெரியும். நாங்கள் தமிழர்களாகப் பிறந்த காரணத்தாலேயே ஒதுக்கி நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இது அடிமைத்தனம், அவமானம். இப்படியான வாழ்வை நாங்கள் வாழ்கிறது வெட்கம். இதை எதிர்த்து நாங்கள் நிற்க வேண்டும். எல்லா மனிதரும் ஒருவருக்கொருவர் சமமானவரே என்பதை நீ எப்போதுமே மனதிலை வைத்திருக்க வேண்டும்...”

பவளத்தின் முகம் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தது, அவளது அர்த்தம் செறிந்தவார்த்தைகளைப் போலவே. நான் சத்தியனைப் பார்த்தேன். அவளது முகத்திலே தெளிவு ஸ்படிகமாயிருந்தது. பவளத்தின் வார்த்தைகளிலிருந்த உறுதி எனது நெஞ்சைத் தொட்டது.

“பவளம், இவ்வளவிற்கு அரசியல் விடயங்களை யெல்லாம் நீ தெரிந்து வைத்திருப்பாய் என்று நான் நினைக்கவில்லை. இதையெல்லாம் இப்போது பள்ளிக் கூடத்திலும் சொல்லித் தருகிறார்களா? இப்போது உன்னை நினைத்தால் எனக்குப் பயம் வருகிறது. நீயும் துப்பாக்கி எடுத்துக் கொண்டு சண்டைக்குப் புறப்பட்டு விடுவாயா...?”

நான் சொல்லி முடிக்க முன் புன்முறுவலோடு என்னைப் பார்த்தவாறே கூறினாள் பவளம்:

“இன்றைக்குள்ள இளைஞர் சமுதாயந்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஆளாகி இருக்கிறது. எனவேதான் அவர்களுக்கு இன்றைய அரசியலே வாழ்க்கையாகி விட்டது. தங்களுக்கு மேலே திணிக்கப்பட்டுள்ள நிர்ப்பந்தங்களை எல்லாமே தூக்கி எறிந்திட வேண்டுமென்ற ஆவசத்தை அவர்களுக்கு உண்டாக்கியிருக்கின்றது... அதனால் என்னை நினைத்து நீங்கள் பயப்பிடத் தேவையில்லை...”

உண்மையிலயே அவள், நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலைச் சொல்லாமல் சுற்றிவளைத்துப் பேசிய போதிலும் அவளுக்கூடாகவே புதியதலைமுறையின் இன்றைய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டேன் நான். அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் மனதிலே தீவிர சிந்தனையை விதைத்தன. அன்றைக்கும் எங்கள் வீட்டிலே தேடுதல் எதுவுமே நடக்கவில்லை. ஒவ்வொருவராக நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கி

விட்டார்கள். எனக்கோ நித்திரை கொஞ்சம் கூட வரவில்லை. பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

...அன்றைய தினம் போலவே இப்போதும் இந்த மானசகங்கோத்ரியிலே நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். புகாருக்குள் மினுமினுத்த மின் வெளிச்சங்கள் இப்போது வெளிறத் தொடங்கியிருந்தன. மெது மெதுவாக சுற்றுப்புறமெங்கும் குரல்கள். என்னை அலுப்பு ஆட்கொண்டது. எழுந்து உள்ளே போகத் திரும்பினேன். வலதுபுறப் பக்கமாயுள்ள அறையிலே வெளிச்சம் தெரிந்தது. ஜன்னல் பக்கமாக அங்குமிங்குமாய் லலிதாம்பிகை நடந்து கொண்டிருப்பது தெளிவாகப் புலனாகியது. அவளுக்கும் என்னென்ன பிரச்சினையோ? எழுத்தைப் பற்றிய சிந்தனையோ, வாழ்க்கையைப் பற்றிய சிந்தனையோ? அவளும் அங்கே வந்து கேரளக் கிராமமொன்றின் பின்னணியிலே குடும்ப உறவுகளின் சரிவை வைத்து நாவல் ஒன்றினை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள். தனது நாவலின் உள்ளடக்கம் பற்றி அவள் சொன்னதை நினைக்கையில் அது சிறந்த நாவலாக உருவாகும் என்றே நாங்கள் அனைவரும் அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தோம்.

9

திப்புசுல்தானின் அரண்மனை, சமாதி, சோமநாத புரம், தலைக்காவேரி ஆகிய எல்லா இடங்களையும் அந்த ஒரே நாளிலேயே பார்த்து முடித்து விட்டோம். ரமாதேவி, திப்புசுல்தான் சம்பந்தப்பட்ட இடங்களிற்கு வர மறுத்து விட்டு வாடகைக் காரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளது போக்கு எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவளை அந்த இடங்களைப் பார்க்க வரும்படி இரண்டாவது தடவையும் வற்புறுத்தினேன்.

முகத்திலே முதன்முதலாக எரிச்சல் கொப்பளிக்க அவள் என்னைப் பார்த்தாள்.

“அசட்டுத்தனமாக ஏன் என்னை வற்புறுத்து கிறாய்? மராட்டிய மக்களின் வரலாற்றை உனக்குத் தெரியுமா? சிவாஜி என்ற மாவீரனையும் அவனது வீரசாகசங்களையும் நீ அறிவாயா?...நான் அந்த உணர்வுகளின் இரத்த சொந்தக்காரி...அதனாலே எனக்கு இந்த விஷயங்களெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. தேவையில்லாத தலைவலியை எனக்கு ஏற்படுத்தாமல் நீ போய் விட்டு வா. நன்றாகப் போய் அந்த சமாதிகளைப்பார்...”

ராமாராவ் என்னைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தார். முக்குக் கண்ணாடியை மிதத்தி நெற்றிக்கு மேலே விட்டபடி சினம் தணிய, காரினுள்ளே உட்கார்ந்திருக்கிற ரமாதேவி இப்போது மெதுவான குரலிலே, “சஞ்சயன்... நான் இப்படி எரிச்சலோடு கூறியதையிட்டு என்னைக் கோபித்துக் கொள்ளாதே... நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டேன்...” என்றாள்.

தலைக்காவேரி அதலபாதாளத்திலே புகைபோல நீரை விழுத்திக் கொண்டிருந்தது. மழை பெய்யாமை யால் அவ்வளவு பரந்தநீர்வீழ்ச்சிகள் இப்போது இல்லை. இங்கேதான் காவேரி ஆறு உற்பத்தியாகின்றது. நான்கு பக்கமும் கருமுகில் படிகின்ற நீலமலைத்தொடர்கள். கீழே பார்த்தால் கிடுகிடுபள்ளம். மழைவந்தால் நாற்புறமும் நீர் வீழ்ச்சிகள் குதித்துக்கொண்டே ஓடுவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருக்கும் என்றார் ராமாராவ்.

“இது போலவேதான் காவேரி நீர்மின்திட்டமும். இந்த ஆற்றின் மூலமே நீர்வீழ்ச்சியால் மின்சாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். இயந்திர யுகத்தின் அகங்காரமான அதிசயம் அது...”

ராமராவ் சொன்னது உண்மைதான். அந்தத் நீர்த் தேக்கமும், மின் உற்பத்தித்திட்டமும் மனிதனின் திட்ட மிடல், பொறியியற் சாதனைகளின் உன்னத வெளிப் பாடாக மிளிர்ந்தது. குளிராய் ஓடுகிற நீரின் முரட்டுத் தனமான பேரோட்டத்தினை அங்கேதான் நான் முதற் தடவையாகக் கண்டு கொண்டேன். பேரிரைச்சலோடு ஓடிக்கொண்டிருக்கிற நீரை அமுக்கி வளைத்து மின்சாரம் உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்த இடத்தை விட்டு வந்த பிறகும் அதன் சோவென்ற ஓசை காதினுள்ளே ஒரு லயந் தவறாத சங்கீதமெனக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. மானுடத்தின் வெற்றியைப் பாடுகிற சங்கீதம்.

அரைகுறையாகவும், உடைந்தும் சீரழிந்திருந்த கோட்டை கொத்தளங்களின் அருகே திப்பு சுல்தான் அமைத்திருந்த அரண்மனையினைக் காட்டியவாறே ரமாதேவி எனக்குக் கூறினாள்: “இந்தக் கட்டிடங்களை முழுமையாகப் பார். இவற்றின் இடிபாடுகள் சொல்கிற துயர் படிந்த வரலாறு உனது காதுகளோடு வந்து முனகு வதைக் கேட்பாய்... இது போலவேதான் மகராஷ்டிரா வின் இறந்த காலமும் துயர்படிந்ததாயிருக்கிறது... உன் னால் இப்போது எனது மனநிலையினைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்று நினைக்கின்றேன்...”

எனக்கு அவளின் வார்த்தைகளும், செயலும் இப் போது நன்றாகவே விளங்கின. வரலாற்றின் வீழ்ச்சி களையும், துயரங்களையும் இன்னமும் மனதின்லே வைத்துக் குமுறிக்கொண்டிருக்கிற மகாராஷ்டிர மக்களின் வகை மாதிரியாக அவளைக் கண்டு கொண்டேன்.

“ஆனால் நிலைமை இப்போது மட்டும் மாறிவிட விடவில்லை. இன்னமும்தான் மகாராஷ்டிரம் பல

விஷயங்களிலும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாந்தர மக்களாக எமது நிலை இருக்கின்றது. இத்தக் குமுறல்களெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு வெடித்தே ஆகப் போகின்றது... அதற்குப் பின்னர் நமது மக்கள் முன்னே நிற்பார்கள்...”

ருத்ரப்பா கவலை தொளிக்கக் கூறினான்.

“சந்தோஷமாக வாழ்வதனை விடுத்து இந்த மனிதர்கள் ஏன் ஒருவரை இன்னொருவர் ஒதுக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஏன் பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கின்றார்கள்? கன்னடாவிலும் கூட இப்படித்தான். அடிக்கடி தமிழர்களுக்கு எதிராக பலாத்காரங்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்றன. அவர்களின் சொத்துக்கள் சேதப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ்த் திரைப்படங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்ற திரையரங்குகளில் எல்லாம் கன்னட மொழியிலேயே அவற்றின் பெயர் வைக்கப்பட வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தங்கள் உள்ளன...”

இலேசான விஷமம் முகத்திலே தென்பட திருமதி. ஜெயதிலகா ருத்ரப்பாவைப் பார்த்தாள்: “இங்கேயும் தமிழர்களின் நிலை இதுபோலத்தான் உள்ளதா? இவர்கள் எதற்காக தமிழ்நாட்டை விட்டு கன்னடத்திலே போய்க்குடியிருக்க வேண்டும்?”

மனைவியின் கேள்வி ஜெயதிலகாவைச் சங்கடப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். சங்கடப்பட்டுச் சிரித்தவாறே, “இந்தியா ஒரு தேசம். அதிலே பல மாநிலங்கள். மாநிலத்தை விட்டு மாநிலம் குடியேறி வாழ்கின்ற உரிமை எல்லா இந்தியருக்குமே உரியது. இலங்கையிலே தமிழர் ஊரான யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களவரும், சிங்களவர் ஊரான காலியில் தமிழர்களும் வாழ்கிறார்களே— அதைப்போல...” என்றார். சொல்லிவிட்டு தனது

மனைவியை அவர் பார்த்த பார்வை, 'இதற்கு மேலே நீ பேசாதே' என்று கோபத்தோடு கூறிற்று.

லலிதாம்பிகா மட்டும்தான் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக வந்து கொண்டிருந்தாள். ராமாராவ் இது எதிலுமே கலந்து கொள்ள விருப்பமில்லாமல் தியாக ராஜர் கீர்த்தனையில் முழுகியிருந்தார்.

சோமநாதபுரத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது தான் லலிதாம்பிகை மெதுவாகப் பேச்சினைத் தொடங்கினாள், அதுவும் தணிந்த குரலிலே.

“மருமகளைப் பற்றி பிறகு எந்தச் செய்தியும் உங்களுக்கு வரவில்லையா? நான் அவளைப்பற்றி அடிக்கடி யோசித்துப் பார்த்தேன். இது அவளுக்கு ஏற்பட்ட சாதாரண காயமல்ல. மனதையும் உடலையும் பாதித்த இந்தக் காயம் லேசாக ஆறிப்போய்விடக் கூடியதல்ல. ஏன் அவளை நீங்கள் இங்கே கூப்பிட்டு வைத்திருக்கக் கூடாது? அவளுக்கு இது நல்ல மாறுதலைக் கொடுக்கும். முடியுமானால் நீங்கள் அவளை தொடர்ந்து படிக்கக் கூடச் செய்யலாம்...”

அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கருணையோடு டின்னால் உணரப்பட்டன. எவ்வளவு பரிவோடு எனது மருமகளைப் பற்றி இவள் யோசித்திருக்கின்றாள். இவள் சொல்லுகின்ற ஆலோசனை கூட மிகவும் சிறந்தது. பவளம் இங்கே வருவதால் கடந்த காலத்தினை அவள் மறந்து பழைய நிலைமைக்குத் திரும்ப முடியும். மீண்டும் அவளின் வாழ்வு உற்சாகமாய் மாறிவிடும்.

“உங்களின் கருணை என்னை மிகவும் சந்தோஷப்படுத்துகிறது. உங்களுக்கு முகமே தெரியாத எனது மருமகளைப் பற்றி நீங்கள் எவ்வளவு சிந்தித்திருக்கிறீர்கள். இந்த விஷயம் இங்கே யாருக்கும் தெரியாது...”

உண்மையாக அவளின் விஷயத்திலே என்ன செய்வ தென்று தெரியாமலே நான் குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். உங்கள் ஆலோசனை மிகப் பயனானது. நான் நிச்சயமாக இதனைப் பின்பற்றுவேன். அறைக்குப் போனதும் முதல் அலுவல் இதைப்பற்றிக் கடிதமொன்று வீட்டுக்கு எழுதுவதுதான்... மிக்க நன்றி உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டும்...”

லலிதாம்பிகா ஆதரவோடு என்னைப் பார்த்தாள்.

“ஒரு பெண்ணின் துயரத்தினை என்னைப் போன்ற இன்னொரு பெண்ணினால்தான் உணரமுடியும். அதுவும் காயம்பட்ட இன்னொரு பெண்ணால் அதன் கொடுமைகளையெல்லாம் உயிரோடு உணரமுடியும். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு உங்கள் மருமகளின் துயரத்தால் நான் மனங்குழம்பி மீண்டும் தெளிவடைந்தேன்...”

பெருமுச்சோடு வார்த்தைகளை முடித்தாள் லலிதாம்பிகா. பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டே, “அதோ எல்லோரும் கோயிலுக்குப்போய்விட்டார்கள்... நாங்கள் தான் நன்றாகப் பின் தங்கிவிட்டோம். சீக்கிரம் நடையினைத் துரிதப்படுத்துங்கள்...” என்றவாறே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள் லலிதாம்பிகா.

10

ஒரு மாத காலத்திற்குள் ‘த்வன்யலோக’வில் எத்தனை மாற்றங்கள் வந்துவிட்டன. சக்கரவர்த்தி மரங்களிலே கரும்பச்சை இலைகளோடு இளமஞ்சட் தளிர்கள் கலந்து பசுமையாகத் தெரிந்தன. கசியா மரம் அதிசயிக்கத்தக்க விதத்திலே இலைகளும், பூக்கள் யாவும் கருமஞ்சுகளில். அதற்குப் போட்டியாய் சிவப்பு அலைகளாய் தள்ளுகின்ற அரளிப்பூக்கள். புல்தரையெல்லாம் இன்னும்

பச்சை, செழுமையாய் பரந்திருந்தது. நிறையக் காய்களைச் சும்ந்து மஞ்சள் இலைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற பப்பாளிகள். மெதுவாக தலையை அசைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற பூகலிப்டஸ் மரங்களைப் பார்த்து தெலுங்குக் கவிதையொன்றினை முணுமுணுத்துவிட்டு “வசந்தகாலம் வருவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றி விட்டன. மரஞ்செடிகள் பசுமையடையும். புதுப்புதுப் பூக்களெல்லாம் இயற்கையின் சிரிப்பாக மலரும். குயில்கள் உல்லாசமாய் இசைகளைப் பாடும்...” என்று கவிதையடிகளாகவே கூறினார் ராமாராவ்.

அவருக்காகவே காத்திருந்தது போல குயிலொன்று முதற்குரலினை விபிஷணமரத்திலிருந்து கொடுத்தது.

ரமாதேவி புன்னகை செய்தாள்.

“உங்களுக்கென்ன? இயற்கையும் கவிதையும் தான் உங்களின் பாடுபொருள். பெரிய பணக்காரர்களெல்லாம் உங்களின் ரசிகர்கள்...”

ராமாராவ் எதற்கும் உணர்ச்சிவசப்படாதவர். புன் சிரிப்பிலிருந்து சிரிப்பிற்கு மாறினார். நிதானத்தோடு வந்தன வார்த்தைகள்.

“ரமா சொல்வது உண்மைதான். நான் இயற்கையையும் கடவுளையும்தான் நம்புகிறேன். பாடுகிறேன். இழிந்த மனிதர்களின் அயோக்கியத்தனங்கள் சிறு வயதிலிருந்தே என்னை நிஷ்டூரப்படுத்தியிருக்கின்றன... அதனால் நான் இப்படியொரு போக்கினை நம்புகிறேன்... ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நம்பிக்கை... நீங்கள் மட்டும் வசந்தகால சிலிர்ப்புகளால் சந்தோஷங்கொள்வதில்லையா? காளிதாசனின் கவிதைகளெல்லாம் உங்களைப் பரவசமுற வைப்பதில்லையா?... மனிதர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் சந்தோஷமான இத்தகைய காலநிலை அவர்களைப் பரவசப் படுத்து

கின்றதென்பதனை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீர்களா?...”

ராமாராவின் வார்த்தைகள் உணர்ச்சிவசப் பட்டிருந்தன. முகத்திலே தன்னை மறந்ததோர் இறு மாப்புத் தெரிந்தது.

ராமாராவோடு வாதமிட்டு ஒன்றும் ஆகப் போவ தில்லை என்பதனை நாங்கள் அறிவோம். அவர் வளர்ந்து வாழ்கின்ற பின்னணி அப்படி. திருப்பதி தேவஸ்தானத்தோடு நல்ல தொடர்புகள் உள்ளவர். அடிக்கடி புரோகிதம் பார்க்கவும், கதாகாலட்சபத்திற் கும் செல்கிறவர். இதுவரை வெங்கடாசலபதி மீது மட்டும் லட்சம் கவிதைகள் பாடியிருப்பவர். இன்னும் சில லட்சம் கவிதைகளைப் பாடுவதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருப்பவர்.

இதுவரை மௌனமாயிருந்த லலிதாம்பிகா வாயைத் திறந்தாள்.

“உங்களுர்க் கவிஞர் ஒருவரின் கவிதையொன்றை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் படித்திருக்கின்றேன். வசந்தகாலம் பற்றிய அவரது கண்ணோட்டம் வேறு விதமாயிருக்கின்றது...அற்புதமான கவிதை! அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

நாங்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்துக் குரலிட்டோம்.

‘அது என்னவென்று கூறுங்கள்...நாங்கள் அதனை அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம்!’

தொண்டையைச் செருமியவாறு மனப்பாடம் பண்ணியிருந்த கவிதையினை கணீரென்ற குரலிலே ஒத்திசையோடு கூறத் தொடங்கினாள் லலிதாம்பிகா.

பூக்கள், இலைகள், புரண்டோடும் அருவிகள்...
புன்னகைக்கும் இவையெல்லாம்
வசந்தத்தில் என்பீர்கள்.

குயிலினங்கள் கூவிடலாம், குளிர்மையான
பயிர்களெல்லாம் கூத்தாடி மகிழ்ந்ததென
கவிதை வரி எழுதிடலாம்.

இவையெல்லாம் இனியவைதாம்,
ஆயினும் என்? இவைபடைத்த மனிதனவன்
வாழ்வென்ன? வசந்தமுண்டா அவன் வாழ்வில்?

மானிடங்கள் சிதைவதிங்கே.
மனிதனுக்குள் சுரண்டல், பேதம்,
வலுவுடையார் வாழ்வு மேன்மை,
பொதுவான உண்மை இது!

கொடுமைகளின் முகங்களெல்லாம்
கோலோச்சும் அரசியலில்,
வறுமையினை விதியாக்கி வீழ்ந்திருக்கும்
மானிடங்கள்.

மனிதர்களின் முகம் யாவும்
மலர்ந்திருக்கும் நாளதுவே
வசந்தருது வரும்வேளை, மற்றவை
வசந்தமெனில் அது பொய்யே...அது பொய்யே...

எங்களுக்கு வசந்தம் உண்டு,
எங்கள் கையே அதனைத் தரும்...
எங்களுக்கு வசந்தம் வரும்...
எவர் முகமும் மலர்ந்திருக்கும்.

லலிதாம்பிகாவின் கவிதை சொல்கிற முறையும்,
கவிதையின் உள்ளடக்கமும் எம்மைப்பெரிதும் கவர்ந்து
விட்டன. ரமாதேவி ஆனந்தமும், வாஞ்சையும் பொங்க
லலிதாம்பிகையின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“அற்புதமான கவிதை! என்ன அழகாக உள்ளத்தைத் தொடுகிற விதமாகச் சொன்னாய்...சத்தியமான வார்த்தைகள். லலிதா...உன்னை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். . அதிசயமான பெண் நீ!”

ரமாதேவி நெகிழ்ந்து பேசினாள். நான் ராமாராவைப் பார்த்தேன். எந்தவித உணர்ச்சியையும் தெரிவிக்காதிருந்த முகத்தினிலே வலிந்ததொரு புன்னகையை மாட்டிக் கொண்டார் அவர்.

“யாராவது ஒரு தெலுங்கானாக் கவிஞனாக... அல்லது ஸ்ரீ ஸ்ரீயாகக் கூட இருக்கலாம்...இதென்ன வெறும் அரசியல் கோஷங்கள்தானே? அந்தக் காலத்தேடேயே இவற்றின் தேவை தீர்ந்து போய் விடும்... ஆனால் கவிதை யாவும் சத்தியமும், நித்தியமும் உடைய தாயிருக்க வேண்டும்...எனது அபிப்பிராயம் இதுவே...”

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சரஸ்வதியையும், தியாகராஜரையும், வேங்கடாசலபதியையும் தவிர வேறு எவரையுமே நம்பிடாத இந்த வயது முதிர்ந்த மனிதனோடு வீணாக விவாதத்தை வளர்த்து என்ன பயன் என்று என் மனம் நினைத்தது.

“எனது அபிப்பிராயத்தை உங்களில் யாராவது மறுக்க முடியுமா? மறுப்பதாயிருந்தால் உங்கள் வாதத்திற்கு எப்போதும் பதில் தந்திட நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்...யாராவது மறுக்கிறீர்களா?”

அவரது குரல் தட்ட முடியாத சவாலாக எங்கள் முன் ஒலித்தது.

ரமாதேவி முக்குக்கண்ணாடியினை நெற்றிக்கு மேலாக மிதத்தியவாறே குறும்பு மின்னுகிற பார்வையோடு என்னை நோக்கினாள். ‘பதில் சொல்லேன்’ என்ற வார்த்தைகள் அவளின் புன்னகையில் பேசின.

“தெலுங்கானாக் கவிஞர்களோ, தலித் கவிஞர்களோ அல்லது ஸ்ரீ ஸ்ரீயோ... யார் பாடியிருந்தாலும் இதன் கருத்தினை நீங்கள் மறுப்பீர்களா... இவற்றையெல்லாம் அரசியல் கவிதைகளென்று எவ்வளவு எளிதாக நீங்கள் தூக்கி எறிகிறீர்கள்?...”

இடையிலே குறுக்கிட்டாள் லலிதாம்பிகா.

“இது ரசராஜு என்ற போராளி ஒருவரின் கவிதை. இவர் இப்போது உயிரோடு இல்லை. நக்சலைட்டான இவரை அரசு சுட்டுக் கொன்றுவிட்டது...”

“அதுதான் நான் அப்போதே சொன்னேனே...” என்றார் ஏளனச் சிரிப்பினோடு ராமராவ். “ஏன் இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம்? இப்படிக் கவிதை பாடினால் முடிவு கூட மோசமாகவேதான் வந்து விடுகிறது... வீண் உயிரிழப்புத்தானே...”

எனக்கு ராமராவின் மீது எரிச்சல் உண்டாயிற்று. அவர் மீதிருந்த மதிப்பும் வெகு வேகமாக கரைந்து குறைந்து கொண்டிருந்தது.

“நீங்கள் சொல்வதைத்தான் இன்றைக்கு பலமொழிகளிலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கலைப் படைப்புகளில் அரசியலைக் கலந்து அதன் அழகினைக் கெடுக்காதீர்கள் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். உண்மையாக நீங்கள் அரசியலென்று எதைக் கருதுகிறீர்கள்? இந்த சமூக அமைப்பின் அவலங்கள் ஒடுக்கு முறைகள் யாவற்றையும் இல்லாது ஒழித்து, மக்கள் எல்லோரும் சுதந்திரர்களாய் வாழ வேண்டுமென வலியுறுத்தி வருகிற எழுத்தெல்லாவற்றையும் நீங்கள் அரசியல் எழுத்தென்று குற்றம் சாட்டுகிறீர்கள். அதே வேளை— நீங்கள் இந்த அமைப்பு, அதன் ஒடுக்குமுறைகள், அறியாமை என்பன அப்படியே இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை உங்கள் எழுத்துக்களின் மூலம் மக்கள்

மனதிலே விதைக்கின்றீர்கள்... நீங்கள் இந்தக் கருத்துக்களை எழுதுகிற போது அது இலக்கியம். நாங்கள் எழுதுகிற போது மட்டும் அது அரசியலா?..."

எனது வார்த்தைகள் ராமாராவின் முளையை பலமாகத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். உறைந்து போயிருந்தார்.

"அரசியலை இலக்கியத்தில் கொண்டு வராதீர்களென்று சொல்லுகின்ற எவருமே பிற்போக்கு அரசியலைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி நிற்கிறவர்கள்தான். அவர்களால் சமுதாய மாற்றத்திற்கும், புதிய வாழ்விற்கும் குரல் கொடுக்கின்ற எந்த எழுத்தையோ, கலைப்படையையோ சகித்துக் கொள்ள முடியாதுதான்... இவர்கள்— இலக்கியத்தில் கலைத்தன்மை, பரிசோதனை, உத்திமுறைகள் என்பனவற்றை வலியுறுத்துவதெல்லாம் தற்காலப் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டுத் தப்பித்து நிற்பதற்காகவேதான்... இது மிகப் பெரிய ஏமாற்று வேலை என்றே நான் கூறுவேன்..."

நான் அத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டேன். ராமாராவின் முகத்திலேயிருந்த உற்சாகமெல்லாம் கரைந்துபோய், அடிபட்ட மனிதனொருவனின் பரிதாபம் தென்பட்டது. இனி இவர்களையெல்லாம் தவறான போக்கினைக் கைக் கொண்டோம் என்று ஒப்புக் கொள்ள வைக்க முடியுமா?

லலிதாம்பிகா என்னைப் பார்த்தாள்.

"ஆனாலும் நீங்கள் சொன்ன எல்லா விஷயங்களையும் சரியானவையென்று என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை..."

எனக்கு அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவளைப் பார்த்தவாறே ரமாதேவி அப்போது

கூறினாள்: “லலிதாம்பிகாவீடம் இப்படியான முரண் பாடு எப்படி இருக்க முடியும் என்பதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கமலாதாஸின் தனி மனித விசாரங்களை ஏற்றுக் கொள்கிற லலிதாவால் ரசராஜு போன்ற புரட்சிக் கவியை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடிகின்றது?...”

லலிதாம்பிகா நெற்றியை வருடிக்கொண்டே புன்னகை செய்தாள். பின்னர் மேலோட்டமாக எல்லோரையும் பார்த்தாள்.

“கமலாதாஸ் நீங்கள் சொல்வது போல மேல்தட்டுப் பெண்தான், ஆங்கிலத்தில் எழுதுகிறவள்தான். ஆனால் இந்தியப் பெண்ணின் ஆழ்ந்த துயரங்களையெல்லாம் ஏதோ ஒருவிதத்திலே அவள் தெரியப்படுத்துகிறாள். போர்க்குணமில்லாவிடினும் அவளுடைய எழுத்திலே வெறுப்புணர்வுகள் உள்ளர்த்தமாயுள்ளன... சில வேளைகளில் அவளது கவித்துவம் மனதை மிகவும் நெகிழவைக்கின்றது. எனது சொந்தப் பலவீனங்களால் சில வேளை அவளை நான் விரும்பக் கூடும். எது எப்படியென்றாலும் எனக்கு ரசராஜு போன்றவர்களைத்தான் மிகவும் பிடிக்கும். தகழி எழுதியதில் கூட ‘செம்மீனை’ வீட ‘இரண்டு படிகள்’ தான் எனக்கு வீரியமிக்க இலக்கியமாய்த் தெரிகின்றது...”

அவள் கூறிவிட்டு ரமாதேவியைப் பார்த்தாள். என் மனதிலே இப்போது கேள்வியொன்று தலையெடுத்தது... இவளது சொந்தப் பலவீனம் என்ன? என்னோடு இவ்வளவு நட்பாகப் பழகுகின்றவளிடம் நிச்சயமாக இதனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்..... படிப்படியான இவளின் வாழ்க்கையினை முடியுள்ள கவலையை அப்படி நீக்கிக் கொள்ள முடியாதிருக்குமா? அறிவு ஜீவிகள் சிலர் இப்படித்தான். தங்கள் துயரங்களை வெளியே காட்ட மாட்டார்கள். காட்டுகிற சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால் அப்படியே கொட்டித் தீர்த்து விடுவார்கள்.’

ஜெயதிலா என்னோடு பேசிய விடயங்கள் என்னை மிகவும் ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கின. அவர் என்னைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக அப்படிச் சொல்கிறாரா என்று கூட எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஆனால் பேராசிரியரும், ரமாதேவியும் அவரோடு அடிக்கடி பேசி, கேள்விகள் கேட்டு, விவாதித்ததாலே அவர் அத்தகைய முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார் என்பதனை பிறகு என்னால் உணர முடிந்தது.

“சஞ்சயன்...இங்கே வந்த பின்னர்தான் தமிழர்களுக்குள்ள பிரச்சினைகளினை என்னால் உண்மையாகவே உணர முடிந்தது. இதுவரை காலமும் எங்கள் பத்திரிகையும், வானொலியும் எதைக் கூறினவோ அதனை மட்டுமே நாங்கள் உண்மையென நம்பினோம். அபிப்பிராயமாக உருவாக்கினோம். எங்களின் அயலவர்களான உங்களது குறைகளை செவிமடுக்க நாங்கள் இதனால் விரும்பவில்லை. இதையிட்டு உண்மையில் நான் வெட்கப்படுகின்றேன்...ரமாதேவி கூட இலங்கைப் பிரச்சினையிலே எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கின்றாள்?”

நான் 83ம் ஆண்டின் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் அறிக்கையையும், ‘இலங்கையின் இனக் கொலைகள்’ என்ற நூலினையும் அவருக்குப் படிக்கக் கொடுத்தேன். இந்த விபரங்களினை தனது மனைவியோடும் பேசியதாக அவர் சொன்னார்.

...நூல் நிலையத்திலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கையிலே லலிதாம்பிகை வருவது தெரிந்தது. அவள் தனது நாவலினை எழுதிமுடித்துவிட்டாள். இன்னும் ஒருவாரத்திலே இங்கேயிருந்து போய்விடுவாள்.

எனக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள நாற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்தவாறே, “நீங்கள் எப்போது உங்கள் நாவலை

எழுதிமுடிக்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டாள். எனக்கு அதையிட்டு சரியான பதில் கூறமுடியவில்லை.

“எப்போது எழுதி முடிப்பேனோ தெரியவில்லை. எனக்குள்ள கவலை, யோசனைகள் என்பன உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே! மனதினுள் எல்லாம் ஒழுங்கமைத்து விட்டேன். உட்கார்ந்து அதே கவனத்தோடு எழுதினால் பதினைந்து நாட்களுக்குள் எழுதி முடித்துவிடுவேன். பார்க்கப்போனால் இங்கேயிருந்து கடைசியாகப் போகப்போவது நானாகத்தானிருக்கும்...”

லலிதாம்பிகா மெல்லச் சிரித்தாள்.

“வாழ்க்கையில் யாருக்குத்தான் பிரச்சினை இல்லை? பிரச்சினையையே யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் வாழ்க்கையிலே எதைத்தான் சாதிக்கமுடியும்...?”

அவள் சொல்வது எனக்கு உண்மையாகவே பட்டது. ஆனால் இந்தப் புத்திமதியினை அவள் தனக்கும் சொல்லிக்கொண்டு கடைப்பிடித்தால் நல்லதல்லவா என்று நினைத்தேன். அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன். களங்கமற்ற அழகிய முகம். முகத்திலே அறிவு பிரகாசித்திருந்தது. இப்போது யோசனையின் ரேகைகள் அழிந்திருந்தன லேசாகவே. இவளிடம் அதனைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

“லலிதாவை நான் ஒன்று கேட்பேன். கோபிக்காமல் பதில் சொல்ல வேண்டும்...”

நான் கேட்ட பாவம் அவளிற்கு வேடிக்கையாயிருந்திருக்க வேண்டும். உதட்டினைச் சுழித்து விட்டுச் சிரித்தாள்.

“அப்படியென்ன கோபிக்கத்தக்க விஷயம்? பயப்படாமல் கேளுங்கள்...உங்களை ஒரு நாளும் நான் கோபிக்கமாட்டேன்...”

அவளது வார்த்தைகள் என்னை உற்சாகப் படுத்தின.

“அது உங்களைப் பற்றிய விஷயம்தான்... வந்த நாளிலிருந்தே உங்களை நாங்கள் எல்லோருமே கவனித்துப் பார்த்து வருகின்றோம். நீங்கள் ஏன் அடிக் கடியோசனையில் முழுகிப் போய் விடுகின்றீர்கள்? தனித்து ஒதுங்கிவிடுகின்றீர்கள்?...”

எனது கேள்வியினை லலிதாம்பிகா எதிர்பார்த்தே யிருக்கவில்லை என்பதனை அவளது முகமாற்றம் தெளிவாகவே எடுத்துச் சொல்லிற்று. சந்தோஷமான முகத்திலே கவலையின் நிழல் மெல்லவே படர்ந்தது.

“அது என்னுடைய சொந்தக்கதை. அதன் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு நான் என்னாலான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்து வருகின்றேன். அதிலிருந்து மிக விரைவிலேயே நான் மீட்சியடைந்து விடுவேன்... அதை இன்று மாலை புகாதிப் பாதைக்கு நடந்து செல்லும்போது நான் உங்களுக்கு கூறுவேன்...சரிதானே...”

நான் குறுக்கிட்டேன்: “லலிதா, நான் கேட்டது உங்கள் மனதினை ஏதாவது விதத்தில் துன்புறுத்தியிருக்குமோ தெரியவில்லை. அப்படியானால் தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விட வேண்டும்...”

லலிதாம்பிகா லேசான கோபத்தை முகத்தில் ஏற்றினாள்.

“சஞ்சய்... நீங்கள் என்னுடைய நல்ல நண்பனென்றால் ஒருபோதும் அப்புடிச் சொல்லக்கூடாது. எனது மனக்கஷ்டங்களில் சிறிதளவையாவது இதன் மூலம் வெளியே வீசி எறிந்துவிடலாமல்லவா...?”

அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தபால்காரன் வந்து கொண்டிருந்தான். இருவருக்கும் தபால்கள் வந்தி

ருந்தன. கனமான கவர்கள். லலிதாம்பிகா தனக்கு வந்த கடிதத்தினை பிரித்துப் பார்க்காமல் தனது பைலுக்குள் வைத்து விட்டு என்னைப் பார்த்தாள்: “வீட்டிலிருந்தா கடிதம் வந்திருக்கிறது?”

நான் உறையைப் பிரித்தேன். உள்ளே கடிதமும் போட்டோக்களும் இருந்தன. பாரதியின் பிறந்ததினத்தை ஒட்டி எடுக்கப்பட்டபுகைப்படங்கள். புகைப் படங்களை லலிதாம்பிகாவிடம் நீட்டினேன்.

லலிதாம்பிகா அந்தப்புகைப்படங்களை ஆர்வத்தோடு பார்த்தாள். முகத்திலே ஆச்சரியமும் பிரமிப்பும் தொனித்தன.

“எனது மனைவியைப் போல வேறொருபெண்ணை எங்காவது நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா லலிதா?” என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

லலிதாம்பிகா புன்னகை செய்தாள்.

“நீங்கள் பார்க்கவில்லையா?”

சொல்லிவிட்டு அவளே தொடர்ந்தாள்.

“என்னைப்போல அப்படியே உரித்துவைத்திருக்கிறாள் உங்கள் மனைவி. குழந்தைகள் இரண்டும் அழகாயிருக்கிறார்கள். பெண் படுசுட்டியாக இருப்பாள் என்று நினைக்கின்றேன். அப்படித்தானே...”

“இரண்டு பேருமே நல்ல கெட்டிக்காரர்கள்தான். ஆனால் எனது மனைவியைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?” என்றேன்.

“மனைவியா? படுமுசுடாயிருப்பாளென்று நினைக்கிறேன்...” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் லலிதாம்பிகா.

மானசகங்கோத்திரியின் அருகேயுள்ள கிராமம் புகாதி. விவசாயமே தொழிலான, வாழைகளும், பப்பாளிகளும் நிறைந்த கிராமம். குடிசை வீடுகள்தான் எங்கும். சுப்பைய்யாவும், புட்டண்ணாவும் இங்கேயிருந்துதான் வருபவர்கள். எந்தநேரமும் எங்கிருந்தாவது கிராமியப் பாடலோ அல்லது நடிகர் ராஜ்குமாரின் சினிமாப் பாடலோ கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். இவ்வளவு நவீனத்துவமான மாடிக் கட்டிடங்களுக்கு அருகே இவ்வித மொரு வறுமையான கிராமமிருப்பதை வியப்போடேயே பார்க்க முடியும் எவராயினும்.

மானசகங்கோத்திரிக்கு வந்து முதலாவது வாரத்திலே பேராசிரியரோடு நாங்கள் புகாதி கிராமப் புறப்பக்கமாச் சென்றிருந்தோம். புகாதிக் கிராமம் ஒவ்வொருவருக்கும் தங்கள்பிரதேசங்களின் நினைவு ஒப்பிடல்களைமனதிலே தோற்றியிருக்க வேண்டும். நினைவிலே முழ்கி மௌனமாய் நடந்து வந்துக் கொண்டிருந்தனர்.

திரும்புகிற போது அடிவானிலே தூரியன் சிவப்புத் தணல் வட்டமாய் உருண்டு சரிந்து கொண்டிருந்தான். உண்மையில் அதனைத்தான் மௌனமான, மனோகரமிக்க மாலைப் பொழுதென்று சொல்ல வேண்டும். வானம் வண்ணங்களாய் இறைந்திருந்தது. அதன் பின்னணியிலே கூட்டமாகப் பறக்கின்ற குருவிகள் கூட வண்ணங்களாய் மாயஞ் செய்தன.

உடனேயே ராமாராவ் கவிதை ஒன்றினைப் புனைந்து இராகந் தப்பாது பாடத் தொடங்கினார். சிவனார் ஆவேசங்கொண்டு வேகமாக ஆடுகின்றபோது பஞ்சபூதங்களும் கலங்கித் தடுமாறி பல்லாயிரம் பூக்களால் இறைவளை அர்ச்சித்து நிற்பதை உணர்த்துகிறது இந்தக் காட்சி என்று பாடிற்று தாளகதி தவறாத அவரது கவிதை.

லலிதாம்பிகா உதட்டைச் சுளித்து விட்டுச் சிரித்தாள். எதையோ சொல்ல நினைத்தவள் பிறகு தன்னுட்தானே ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாகவே நடந்து வந்தாள்.

பேராசிரியர் திடீரென சுவீடனுக்கு சென்றிருந்த போது தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவமொன்றினைக் கூறத் தொடங்கினார்:

“சுவீடனிலுள்ள ஒரு கிராமத்திற்கு நானும் எனது நண்பரான ஜப்பானியர் ஒருவரும் சென்றிருந்தோம். நாங்கள் சென்றிருந்த மோட்டார் கார் பழுதடைந்து விட்டது. எங்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அந்தப் பக்கத்திலே மெக்கானிக்கும் இல்லை. இங்கிலீஸ் தெரிந்தவர்களில்லை. டிரைவரோ அரைகுறைச் செவிடர். நேரமும் மாலைப்பொழுது. ஜப்பானியருக்கு இரத்த அழுத்தமிருந்தது...எனக்கோ என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை...முளையைப் போட்டுக் கசக்கிக் கொண்டிருந்த நான் இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். மொழி என்பது என்ன? ஒரு மனிதனுக்கும் இன்னொரு மனிதனுக்குமிடையே புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு ஊடகம்தானே! மனித நேயமிருந்தால் எந்த மனிதனும் இன்னொரு மனிதனோடு நட்புறவும் நேசமும் கொள்ளமுடியும்...நான் அந்த மக்களோடு சைகை மொழியிலேயே பேசினேன். கொஞ்ச நேரத்தில் நான் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பனாகி விட்டேன்...”

சிறிது நேரம் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, மென்னிருளிடையே தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற துரியகாந்திப் பூக்களையே பார்த்துக் கொண்டு வந்தார் பேராசிரியர். நாங்களும் அவரது வார்த்தைகளை

தொடர்ந்தும் எதிர்பார்த்தவாறே நடந்து கொண்டிருந்தோம். மீண்டும் அவர் தொடர்ந்தார்;

“உங்களுக்கு இதை நான் சொல்வதற்கு எண்ணற்ற காரணங்கள் உள்ளன. நீங்கள் பல மாநிலங்களிலிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள். பல மொழி, பல பண்பாடு என்பன எக்காரணங் கொண்டும் மனிதனை இன்னொரு மனிதனோடு நேயம் கொள்ளத் தடையாக இருந்த தில்லை. ஒருவரை ஒருவர் நெருங்கிய புரிந்துணர்வோடு அணுகினால் அவர்களிடையே எந்த ஒரு தடையும் இருந்து விட முடியாது...இங்கே வந்திருக்கின்ற நீங்கள் உங்களின் பணியினை முடித்து கொண்டு இங்கிருந்து போகின்ற போது இதே உணர்வு உங்கள் மனதிலே நிறைந்திருக்குமாயின் அதையிட்டு நான் மிகவும் மன நிறைவும், சந்தோஷமும் கொள்ளுவேன்...”

...இன்றைக்கு முழு நிலவு, ஒன்றரைமாதத்திற்கு முன்னர் நடந்த இந்த சம்பவத்தினை நினைவூட்டிய வாரே பேச்சினைத் தொடங்கினாள் லலிதாம்பிகா.

“பேராசிரியர் சொன்னது எவ்வளவு உண்மையான விஷயம். இங்கே வந்தபோது நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்றவரைப் பற்றி எதுவுமே அறியாதவராகவே வந்தோம். எப்படியடா ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொள்ளப் போகின்றோம் என்ற அச்சம் வேறிருந்தது. ராமராவுக்கும்; புட்டண்ணா-சுப்பைய்யாவுக்கும் நூலைந்து ஆங்கில வார்த்தைகளே தெரிந்திருந்தன. ஆனாலும் அவர்களோடு நாங்கள் நிறையப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம், புரிந்து கொண்டிருக்கின்றோம்...”

நான் என்னுடைய தேசத்தை நினைத்துக் கொண்டேன்.

“லலிதா, நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை தான். மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு நேயமாக வாழ முடியும். ஆனால் பதவி வெறிபிடித்த அரசியல்வாதிகள் அதற்குக் கொஞ்சமும் அனுமதி கொடுப்பதில்லை. எத்தனையோ வாக்குறுதிகளையெல்லாம் அள்ளிவீசி, மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள் இந்த ஆட்சியாளர்கள். பின்னர் தங்கள் சகல கருவிகளின் துணையோடும் மக்களை அடக்கி ஆளத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். மக்களிடையே பிரிவினைகளை உண்டாக்கி அவர்களை மீண்டும் வெகுசௌகரியமாக ஆளத்தொடங்கி விடுகிறார்கள். இதற்கு ஜனநாயகம் என்ற மிக வசீகரமான பெயர்...”

லலிதாம்பிகா சிரித்தாள்.

“ஜனநாயகத்தின் மீது உங்களுக்கு அப்படியொரு வெறுப்பா?...”

“எனக்கு ஜனநாயகத்தின் மீது அப்படி வெறுப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் ஜனநாயகம் என்பது இன்று ஏட்டளவில்தான். ஒரு குழு ஆட்சியினர்தான் ஜனநாயகம் என்ற போர்வையிலே இன்று ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தப் போர்வைக்குள்ளே மிக முதிர்ந்த பாசிசம் இருக்கிறது...”

நான் சொன்னவற்றை மிக அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டு வந்த லலிதாம்பிகா, “எங்கள் மாநிலத்திலும் இப்படித்தான். அரசியல் ஒரு கேலிக் கூத்தாகி விட்டது. மக்கள் ஜனநாயக அமைப்புகளிலேயே நம்பிக்கையை இழந்து விட்டனர்” என்றாள் அலுத்த குரலிலே.

வெறும் நீலவானப் பின்னணியிலே பூரணச் சந்திரன், கர்வமான தனிமை. பொழியத் தொடங்கி மண்ணெங்கும்

பகலை உணர்த்துகின்ற நிலவு. புகாதிப்பாதையோரமாக உள்ள சிறிய மதுகினைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கையிலே தனது கதையினைக் கூறத் தொடங்கினாள் லலிதாம்பிகா. அது மிகவும் சுருக்கமான துயர்மிக்க கதை.

13

இலங்கையின் இனக்கொலைகள் பற்றி அங்கு நேரடியாகவே சென்று தகவல்கள் திரட்டி, புகைப் படங்கள் பல எடுத்து ஆதாரபூர்வமான கட்டுரை யொன்றினை வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் எழுதியிருந்தார். அதை பெங்களூரிலிருந்து வெளியா கின்ற செல்வாக்கு மிக்க ஆங்கில ஏடான 'டெக்கான் ஹெரல்ட்' மறுபிரசுரம் செய்திருந்தது.

நூலகத்திற்கு எட்டு மணிக்கே வந்து அன்றைய தினசரியை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்ப வர்கள் இருவர். நானும், ஜெயதிலகாவும். எல்லாம் தாயகத்து நிலைபற்றி அறியத்தான். அனேகமாக நானே முதலில் பத்திரிகையைப் படித்து விடுவேன். இன்றைக்கும் அப்படித்தான்.

பத்திரிகையைப் படித்து விட்டு, எழுதுவதற்காக பேனாவைத் திறந்தேன். மனம் நிலைக்கு வரவில்லை. பத்திரிகைக் கட்டுரையிலும், புகைப் படங்களிலும் மனம் இறுகித் தரித்திருந்தது.

கத்தியாலும் கோடாரிகளாலும் உடல் சீவிச் சிதறப் பட்டிருக்கிற வயோதியர்களும், பெண்களும். நான்கு வயதுக் குழந்தையின் நெஞ்சைக் கோரமாகச் சுட்டுச் சிதைத்திருக்கின்ற துப்பாக்கிச் சன்னங்கள். துப்பாக்கி யால் சுடப்பட்டு இறந்தவேளையிலும் கைகளை இறுகப்

பற்றியிருக்கின்ற புதுமணத் தம்பதிகள். நிர்வாணமாக எரிந்து கருகியிருக்கின்ற இளைஞரின் உடல்கள், கைகளைப் பின்புறம் கட்டி, அறையொன்றினுள் வெடிகுண்டுகளோடு வைத்து உடல் சிதறக் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற இளங் குருத்துகள்...

கட்டுரையாசிரியர் வெகு ஆணித்தரமாக எழுதியிருந்தார். “இவர்கள் யாவரும் எவ்வித குற்றமும் அறியாதவர்கள். இவர்களை அரசு படையினரே இப்படியாகக் குரூரமாக கொன்றொழித்தனர் என்பதையாருமே மறுக்க முடியாது. நியாயம் வழங்க வேண்டிய நாட்டின் தலைவரோ போரைப் போரினால் சந்திப்போம் என்று கூறி, ஆயுதப் படையினரை மேலும் தூண்டிவிடுகின்றார். உண்மையிலே இலங்கையிலே என்ன நடக்கிறது? போராளிகளை நேரிலே சந்திக்க முடியாத ஆயுதப் படையினர், அதற்கு மாற்றாக அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவிக்கின்றார்கள். பிரகடனப்படுத்தப்படாத ஒரு யுத்தத்தினை, தனது பிரஜைகளான இந்த அப்பாவி மக்கள் மீது அரசு கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கின்றது. நாட்டின் தலைவர் மட்டுமல்ல, அமைச்சர்களும், அரசாங்கத்திற்காதரவான செய்தித் தாள்களும் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துவதை நான் அவதானிக்க முடிந்தது...”

பேனாவை முடி வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தேன். கருமை படர்ந்த முகத்துடன் ஜெயதிலகா என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எனது மனோ நிலையினை அவர் நிச்சயமாகப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். எனக்கு அவரோடு பேசவே சங்கடமாயிருந்தது.

“இன்றைக்குப் பத்திரிகை படித்து விட்டீர்களா?”- ஜெயதிலகாவே பேச்சைத் தொடங்கினார். நான் சம்மதமாய் தலையசைத்தேன்.

“சீ! மானிட சமுதாயத்திற்கே இழிவுதரத்தக்க விஷயத்தையெல்லாம் எங்கள் நாட்டிலே எவ்வளவு சர்வ

சாதாரணமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். புத்த சமயத்தை அரசாங்க மதமாக்கியுள்ள எங்கள் நாட்டிலே, எவ்வளவு கேவலமான மனிதப் பண்பற்ற நரவேட்டைகள்! உண்மையாகவே நான் இத்தகைய சம்பவங்களை இட்டு மிகவும் வெட்கப்படுகின்றேன்...வேதனைப்படுகின்றேன்...என் மனதிற்குப்படுகிற இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் நான் நாடு திரும்பியதும் எல்லோருக்குமே சொல்லுவேன்..."

ஜெயதிலகா நிறுத்திவிட்டு வெளியே பார்த்தார். ரமாதேவியும், ராமாராவும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிரிப்புத் தவழுகின்ற முகங்கள்.

“என்ன நீங்கள் இருவரும் உங்களின் பிரச்சினைகளையெல்லாம் பேசித்தீர்த்துக் கொண்டு விட்டீர்களா?”

ராமாராவ் சிரித்தவாறே கேட்டார்.

ஜெயதிலகா புன்முறுவலோடு, “எங்களுக்குள் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. ஒருவரையொருவர் புரிந்து வைத்திருக்கின்றோம். ஆனால் இதனை எமது நாட்டு மக்களிடத்தில் இப்படிப் பரவச் செய்வது என்பதனைப் பற்றித்தான் யோசிக்க வேண்டியுள்ளது...”

ரமாதேவியின் முகம் அளவற்ற சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. முக்குக் கண்ணாடியை நெற்றியில் மிதத்தி விட்டவாறே ஜெயதிலகாவை அர்த்தம் செறியப் பார்த்தாள்: “நீங்கள் இப்படிச் சொல்வது எங்களுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தத்தினை அளிக்கின்றது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? இதனால் நாங்கள் மிகப் பெருமையும் அடைகிறோம்”

தளதளத்தது ரமாதேவியின் குரல்.

“இன்னும் ஒரு வாரத்தினுள் நாங்கள் இங்கேயிருந்து போய்விடுவோம். ஆனால் எங்களின் உணர்வுகள்

ஒன்றித்திருக்கும். பழகிய நாட்களெல்லாம் திருப்தி யோடு நினைவு கூரப்படும். நாங்கள் மறுபடியும் சந்திப்போமோ, இல்லையோ, ஆனால் எங்களின் நினைவுகள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும். பத்திரிகையிலோ, வானொலியிலே இலங்கையைப் பற்றிய செய்தி வருகிற போதெல்லாம் உங்களிருவரையும் நினைத்துக் கொள்வேன்...சஞ்சயனின் மக்கள் மேன்மைப்பட்டவர்களாய் வாழுகிற காலம் விரைவிலே வருமெனவே நான் நம்புகின்றேன்...”

“வரும், அந்தக் காலம் வெகு விரைவிலேயே வந்து விடும். எல்லாச் சண்டைகளும் ஓய்ந்த பிறகு நானும் ரமாவும் இலங்கைக்கு வந்து உங்களைப் பார்ப்போம். அங்குள்ள எல்லாக் கோயில்களுக்கும் எங்களை நீங்கள் இருவரும் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும்...”—ராமாராவ் கூறி முடித்ததும் ரமாதேவி “இலங்கைக்கா? பாப்ரே... பாப்ரே...” என்று சொன்னவாறே சிரித்துக் கொண்டாள்.

ஜெயதிலகாவும் மனைவியும் வியாழக்கிழமையன்று இங்கிருந்து திருவனந்தபுரத்திற்கு புகை வண்டி மூலம் சென்று, பின்னர் அங்கிருந்து விமானமூலமாக கொழும்பிற்குப் பயணமாக உத்தேசித்துள்ளதாகக் கூறினார்கள் திருமதி. ஜெயதிலகா கூச்சப்படுகின்ற குரலினிலே, “சஞ்சயன்... நீங்கள் இங்கிருந்துவருகின்றபோது கட்டாயம் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்களாவது தங்கிச் செல்லவேண்டும்” என்றாள்.

நான், “நிச்சயமாக...” என்றேன்.

“உங்கள் பிள்ளைகள், மனைவிற்கு ஏதாவது பொருள் வாங்கித் தந்தாலும், நாங்கள் கொண்டுபோய் அதைக் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு பாரசலிலே அனுப்பி வைக்கமுடியும்...”

சொல்லிக்கொண்டே என்னை அன்போடு பார்த்தார் ஜெயதிலகா.

எனக்கும் அது நல்ல யோசனையாகவே தெரிந்தது. எனது மனைவிக்கும் பட்டுததுணியில் விருப்பமிருந்தது. மைதூர்ப்பட்டு, மைதூர் சந்தனசோப், மைதூர் சந்தன சிற்பங்கள் என்பவை பற்றி பொதுவாகவே நல்ல அபிப்பிராயம். இவற்றை இவர்களிடம் வாங்கிக் கொடுத்தால் சீக்கிரமே வீட்டில் போய் சேர்ந்துவிடும். நினைத்துப் பார்த்தேன். மைதூர்ப்பட்டுப் புடவையைக் கைகளால் வருடியபடியே சந்தோஷப்படுகின்ற மனைவி. சிற்பங்களைப் பார்த்து ஆனந்தப்படுகிற பிள்ளைகள். திடீரென்று பவளம் நினைவிலே வந்தாள். அவளிற்கு எதை வாங்கிக் கொடுத்துவிடலாம்? மனம் லேசாகவே வலித்ததை உணர்ந்தேன்.

“நீங்கள் கேட்டபடியே பொருட்கள் தந்து விடுகின்றேன். உங்களுக்கு அதொன்றும் சிரமமாக இருக்க மாட்டாதுதானே...”

ஜெயதிலகா செல்லமாக என்னைக் கடிந்து கொண்டார்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. சிரமம் ஒன்றுமேயில்லை. அல்லாமலும் சிரமமிருந்தால் கூட ஒரு அருமையான நண்பருக்காக அதை நான் செய்தே ஆகவேண்டும்... அது எனக்கொரு கடமை...”

எனக்கு நெஞ்சுவிம்மிற்று. வார்த்தைகளற்றுப்போய் நின்றேன்.

14

ருத்ரப்பாவும், ராமாராவும் புதன்கிழமையும், ஜெயதிலகா தம்பதியினர் வியாழக்கிழமை அன்றும்

“த்வன்ய லோக’விலிருந்து புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்கள். ரமாதேவியும், லலிதாம்பிகையும் வெள்ளிக்கிழமை மத்தியானம் — இன்று புறப்படவிருந்தார்கள்.

திடீரென மனதிலே இனத்தெரியாத வெறுமையும், தனிமை உணர்வும் ஏற்பட்டிருந்தது. வீட்டு நினைவுகள் மனதை அழுத்த அதிகாலையிலேயே தூக்கத்திலே இருந்து விழித்தெழுந்து வெளியே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்...

லலிதாம்பிகா நினைவிலே வந்தாள். திருமணமான முதலாவது வாரத்திலேயே கணவனை விட்டுப் பிரிந்து விட்ட அபலை. அயோக்கியன் ஒருவனை அன்போடு விரும்பி, அவனுக்குப்பின்னாலே தனியாகப்போய் — அவனது சுயந்தினைக் கண்டு மனமொடிந்து அவனை விட்டு விலகி வந்து வைராக்கியத்தோடு இன்னமும் தனித்து வாழ்கின்ற அபலை.

“லலிதா... நான் சொல்வதை கேட்டு கோபிக்கக் கூடாது... நீங்கள் ஏன் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது...? உங்களைப்போன்ற புத்திசாலிப் பெண் ஒருத்தியை மனைவியாக அடைகிற கணவன் நிச்சயமாகவே ஒரு பாக்கியவான்...”

நெற்றியை வருடியவாறு என்னைப் பார்த்தாள் லலிதாம்பிகா.

“என்மேல் அக்கறையுள்ள ஒரு நண்பரென உங்கள் மீது நான் மிகுந்த மரியாதை வைத்திருக்கிறேன்... நீங்கள் சொல்கிற வாழ்விற்காகவே நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்... அதை நிச்சயம் உங்களுக்கு தெரியப்படுத்துவேன்... என்னைப் பற்றிய உங்கள் ஆர்வத்திற்கு மிகவும் நன்றிகள் மிக ...”

அவளின் வார்த்தைகள் எனக்கு மிகவும் நிறைவைத் தந்தன. குழம்பியிருந்த அவளின் தெளிவு, முகத்திலே சந்தோஷமாயிருந்தது.

“அடுத்தமுறை நீங்கள் இந்தியாவுக்கு வருகின்ற போது தவறாமல் கேரளத்திற்கு உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகளோடு வாருங்கள். அதற்குள் உங்கள் மருமகள் இங்கே வந்தால் எனக்கு அறியத்தாருங்கள். இதெல்லாம் நான் உபசாரத்திற்காகச் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகள் அல்ல. இதோ எனது முகவரி...”

15

சோமநாதபுரத்திலேயுள்ள கற்கோவிலை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நான் அடைந்த வியப்பிற்கு அளவில்லை. பெரிய கற்பாரினை அப்படியே சிற்பமாக வடித்திருந்தனர். நுட்பமான, உயிர்த்துடிப்பு ததும்புகிற ஆண் பெண் வடிவங்கள், கூடுதலாகப் பெண்கள். அடித்தளத்திலே வரிசையாக சிற்பவடிவில் மகாபாரத, இராமாயணக்கதைகள். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு மேலாகும் ஒவ்வொரு சிற்பமாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்க.

“எவ்வளவு அழகான சிற்பங்கள்! அதுவும் பாரத, ராமாயணக்கதைகள் எவ்வளவு நுட்பமாக சிலைவடிவிலே வடிக்கப்பட்டுள்ளன!”

ரமாதேவி என்னை ஏளனமாகப் பார்த்தாள்.

“நல்ல சிற்பங்கள்தான். ஆனால் ராமாயணமும், மகாபாரதமும் பெண்களை எப்படி அடிமைகளாயும், போகப் பொருட்களாயும் சித்திரித்துள்ளனவோ... அதை அப்படியே கல்லிலே தத்ரூபமாக வடித்துள்ளார்கள்...”

என்னவோ எனக்கு இந்தச்சிற்பங்கள் பிடிக்கவேயில்லை...”

ரமாதேவி சொன்னதை லலிதாம்பிகாவும் ஒப்புக் கொண்டாள்.

...சனிக்கிழமையாகிய இன்றைக்கு விடியற்புறமெழுந்த போது இந்தப் பழைய நினைவு மீண்டும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அவர்கள் சொன்னவையும் சரியெனவே எனக்குப் படுகின்றது.

‘த்வன்ய லோக’வில் இன்று, நான் மட்டுமே தனியாக.

சாமுண்டிஸ்வரி மலையில் வெளிச்சம் பூரணமாய் விழுந்திருந்தது.

சாமுண்டிஸ்வரி கோவிலும், மகிதாசுரமர்த்தனனும், பிரம்மாண்டமான நந்தியும், லலிதகலாநிலையமும் மனதிலே வந்தன. இன்றைக்கு மாலையில் நான் மட்டும் தனியாக புகாதிக் கிராமப் பக்கமாக நடந்து போக வேண்டுமென நினைத்தபோது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது மனதினுக்கு. புகாதிப் பக்கமாகப் போகாமல் சாமராஜேந்திர பொறியியற் கல்லூரிப் பக்கமாகச் செல்லலாம் என்று இன்னொரு யோசனை.

இரண்டொரு நாட்களில் நானும் இங்கேயிருந்து போய் விடலாம். மைதூர் என்பது இவ்வளவு கொஞ்ச நாட்களில் எனக்கு எவ்விதமொரு நெருக்கமான நண்பனாயிற்று. பிரிவதற்கு கஷ்டமான நண்பனாயிற்று

புகாரிடையே சுப்பையா பாடிக் கொண்டு ஓடி வருவதைப் பார்க்கையில் சிரிப்பு வந்தது. அவனது நடையும் அப்படி, பாட்டும் அப்படி.

எழுந்து உள்ளே போனேன். மேஜையில் நேற்று பார்த்துவிட்டு வைத்த மனைவி, பிள்ளைகளின் படம் இருந்தது. எடுத்து நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நன்றாகப் பார்த்த போது, அவர்களின் மலர்ச்சியான புன்னகைக்குப் பின்னாலே கவலை மெலிதாகப் படர்ந்திருப்பது போலத் தோன்றியது. மீண்டும் பார்த்தேன். நான் நினைத்தது சரிபோலவும் இருந்தது. பிழையாகவும் தெரிந்தது. என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த விஷயத்தினையிட்டு என்னால் சரியான முடிவிற்கு வரவே இயலவில்லை. மீண்டும் அந்தப் புன்னகையான முகங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்; பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன் நெடுநேரமாகவே.

(1985)

வெள்ளப் பெருக்கு

ஓர் இரவுக்குள் இப்படியாகி விட்டதா என்று ஆச்சரியப் பட்டாள் அன்னம். அந்த ஆச்சரியமே சில கணங்களிற்குள் பயமாகவும் அவளின் மனதினுள் மாற்றங்கண்டது. இரவு முழுவதும் அரை குறையாகத்தான் அவளால் தூங்க முடிந்தது. பேரிரைச்சலோடு சோவென்று பெய்த மழை, இடி, மின்னல் இவ்விதமான விளைவினத்தான் கொண்டு வரும். ஆனால் ஒரு இரவுக்குள்ளாகவா இப்படி ஒரு பெரு வெள்ளம்!

எதிரே வெள்ளம் சுழித்துப் பரந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. மேட்டுப்புறத்திலேயுள்ள அவளது குடிசையின் வாசலில் வேகமாகப் புரண்டு தன்னுடைய தடத்தினை விசாலித்துக் கொண்டிருக்கிறது இந்த வெள்ளம். வெகு தூரத்திலே தெரிந்த வாய்க்காலா இப்போது இந்த வெள்ளத்தின் விசாலத்தையெல்லாம் தாங்கிச் சுமந்து கொண்டு கட்டற்றுப் புரள்கின்றது. அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. உள்ளே போய்ப் பின் புறமாகப் பார்த்தாள். தொலைவிலே ஆலமரமொன்று அப்படியே சாய்ந்து போய், நீரினுள்ளே மெதுமெதுவாய் முழ்கிக்

கொண்டிருந்தது. உற்றுப் பார்த்தாள்: ஆடுகளும், கோழிகளும் நீர்ச்சுழிப்பில் புரண்டு வருவது தெரிந்தது. அன்னத்திற்கு அடிவயிற்றினுள் என்னவோ புரண்டது. வெள்ளம் இப்போது அந்த மேட்டுப்புறத்தினை நன்றாகச் சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டது.

இந்த மேட்டுப்புறத்திலே மொத்தம் இருபத்தி மூன்று குடிசைகள். ஒன்றிற்கும் அடுத்ததற்கிடையேயும் நீண்ட இடைவெளி. இவர்களின் வயற்காணிகள் எல்லாமே தொலைவிலேயே உள்ளன. அந்தப் பக்கத்திலேயே இவர்களுக்குரிய பட்டிமாடுகளும்.

வயற்புறம் மிகவும் தாழ்வானது. பயிரை, பன்றிகள் நாசஞ்செய்கின்றன என்று சொல்லி மூன்று நாட்களாய் இரவுக் காவலுக்கு சின்னராசனும் அங்குள்ள ஏனைய ஏழு பேரும் போய் வருகிறார்கள். காவற் கொட்டிலில் விடியவிடிய நித்திரை விழித்துப் பாதுகாக்க வேண்டும். நேற்றுப் பகல் மழை பெய்யத் தொடங்கியபோது சின்னராசனுக்கு கவலை வந்து விட்டது. “அன்னம், இம்முறை நல்ல வெள்ளாமை. ஆனா மழை பெய்தா எல்லா நெல்மணியும் மண்ணுள்ளேயே போய்விடும். பிறகு ஒருவேளை கஞ்சிக்குக் கூட வழியில்லாமல் போய்விடும். ஆனா மேகத்தைப் பார்த்தா அவ்வளவு கரும் இருட்டாயில்லையே...”

அன்னமும் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மழை இலேசாகத்தான் தூறிக் கொண்டிருந்தது. வெளிறிக் கிடந்தது வானம். ஆனால் மனமோ ஊர்ப் பழமொழியினை நினைத்துத் துயரமுற்றது. “அந்தியிலை வந்த மழை கெஞ்சினாலும் நில்லாது...”

சின்னராசனின் குரலிலுள்ள ஆதங்கத்தையும், கவலையினையும் அவளது நெஞ்சம் பரிவோடு உணர்ந்தது. அவளது முழு நம்பிக்கையும் இந்த முறை

நடைபெறப் போகும் வயல் அறுவடையிலேயே தங்கியுள்ளது. அவர்களிருவருக்கும் திருமணமான ஒன்பது மாதகாலத்திலும், இருவருமே பிள்ளையாக மதித்து நேசிப்பது அந்த வயற் காணியைத்தான். அது பள்ளத்திலமைந்த காணியாயினும் கன்னி நிலம். பக்கத்திலேயே வளைந்து போகிற சிற்றோடை. அதனால் இன்னமும் செழுமையாயிருக்கிற மண்வளம். வயலுக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள அரசமரத்துக்கு கீழே இவனே நிர்மாணித்த சின்ன தொரு பிள்ளையார் கோவில்.

அடுத்த காணிக் காரனான கோவிந்தனுக்கும் இவனது வயதுதான் இருபத்தெட்டு. இன்னும் திருமணமாகாதவன். தாயும், ஐந்து சகோதரிகளும். வயற் காணியைப் போலவேதான் வீட்டுக் காணியும், பக்கத்துக்குப் பக்கத்தில் இவர்களுக்கு.

அன்னம் தனது குடிசைக்கு அடுத்துள்ள கோவிந்தனது குடிசையைப் பார்த்தாள். தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மகோகனி மரமொன்று அப்படியே யானை சரிந்தாற் போலப் புரண்டிருந்தது. வெள்ளம் அந்தப்பகுதியிலும் மெதுமெவாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சின்னச்சின்ன செடிகள், வாழைகள், கோழிகள் யாவும் அந்தத் திக்கிலும் வெள்ளத்தால் இழுவுண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன. சுழித்தோடுகிற வெள்ளத்தால் எற்றிச் செல்லப்படுகின்ற மரக்கொம்பு ஒன்றைப் பற்றியவாறு மரண ஓலமிட்ட குரங்குக் குட்டியைப் பார்க்க இவளுக்கு மிகவும் பரிதாபமாயிருந்தது. அதன் தீனமான கதறல் அந்தப் பிராந்தியமெங்கும் தனியே ஒலித்து மங்கிக் கொண்டிருந்தது...

தொலைவிலே கூவென்ற மனிதக்குரல். மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் குரலைக் கவனித்துக் கேட்டாள் அன்னம். கோவிந்தனின் தங்கச்சி சிவபாக்கியத்தி

னுடைய அடித்தொண்டைக் குரல். அந்தப் பக்கத்திலே ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்வது அப்படித்தான். பதிலிற்கு அன்னமும் 'கூ'வென்று குரல் கொடுத்தாள். மறுபக்கத்திலிருந்து மேலும் மேலும் கூவென்றகுரல்.

நிச்சயமாக ஏதோ அபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது அவர்களுக்கு. அதனால்தான் இப்படிச் சத்தமிடுகின்றார்கள். அன்னம் மீண்டும் 'கூ'விட்டாள். பிறகு அந்தப் பக்கத்திலிருந்து எந்தக் குரலுமே கேட்கவில்லை. அன்னத்திற்கு என்ன என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கைகால்கள் நடுங்கித் தளர்ந்தன. தொண்டை அடைத்தது. அந்த மழைக் குளிரிலும் நெற்றியில் வியர்வை அரும்பிற்று.

குடிசையினுள் இப்போது நீர் ஊறிக்கொண்டிருந்தது. பானை, சட்டி, பாயையும் உணவுப் பண்டங்களையும் மிகப்பிரயத்தனத்தோடு பரணிலே ஏற்றிவைத்தாள். தீப்பெட்டியை வெகு கவனமாக கடுதாசியால் மடித்துக் கட்டி இடுப்பிலே செருகிக் கொண்டாள். கொட்டப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து பணத்தை எடுத்துப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் அதனை வெகு கவனமாக நெஞ்சுச் சட்டையினுள்ளே வைத்தாள்.

எங்கிருந்தோ எருமைக் கன்றுக்குட்டி ஒன்று தீனமாக அலறுவது கேட்டது. இவளுக்கு மாட்டுப்பட்டியிலுள்ள தங்களின் மாடுகளைப் பற்றிய கவலை நெஞ்சினைப் பாரமாக அழுத்திற்று. சென்றமாதம் அவளிற்குப் பிரியமான வெள்ளைப்பசு கன்று போட்டிருந்தது. அந்தக் கன்றுக்குட்டியினை சின்னராசன் தனது காவற்கொட்டிலின் முன்பக்கத்திலேயே கட்டி வைத்திருந்தான். அதுவும் பால் வெள்ளைப் பசு. அன்னமென்று பெயரிட்டு வாய்நிறையக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பான். அதன் கழுத்தைக் கட்டியவாறே கொஞ்சிக் கொள்வான்.

மழைப் பொழுதிலே நேரம் கூடத்தெரியவில்லை. முதற்கதிர் வானிலே தெறிக்கையிலே வெள்ளைக் கன்றையும் தூக்கிக் கொண்டு இங்கே வந்து விடுவான் சின்னராசன். இன்றைக்கு இவ்வளவு மழை பெய்து, வெள்ளம் சுழியோடிச் சுழலுகின்றபோது அவன் உடனேயே வந்திருக்க வேண்டும். அவளைத் தனியாக விட்டுவிட்டு இப்படி நிச்சயமாக ஒரு நாளுமே நின்ற தில்லை சின்னராசன்.

அன்னத்தின் கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாகக் கண்ணீர். தன்னையறியாமலே குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டாள். நேர்த்திகள் வைத்தாள். இப்போது திண்ணைப் பக்கமாக மெல்லத் தலையை நீட்டுகின்ற வெள்ள அலைகளினைக் கண்டாள். தலையைச் சுற்றியது அவளுக்கு. 'கூ' வென்று உரத்துக் கத்தினாள். அந்த ஓசைக்கே காத்திருந்தாற்போல குடிசைக்குளதிரே நின்றபிரம்மாண்டமான பாலைமரம் படாரென்று தலைகவிழ்ந்து தண்ணீருள்ளே விழுந்தது. விழுந்த வேகத்தில் தண்ணீர் பொதாரென்று மேலெழுந்து தெறித்துப் பறந்தது. மரத்திலிருந்த நீர்க்காகங்கள் மருட்சியுடன் ஓசையிட்டு சிதறிப் பறந்தன. அந்த அதிர்ச்சியில் குடிசையும் ஆடிற்று. அன்னம் அச்சத்தோடு குடிசையின் கப்பைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“கடவுளே...பிள்ளையாரே...இவர் எங்கே போயிட்டார்? இவரில்லாமல் இப்ப நான் என்ன செய்வது? இங்கையிருந்து போறதுக்கு எனக்கு ஒரு வழியுமே தெரியவில்லையே...கூப்பிட்ட குரலுக்கு வாறத்துக்கு பக்கத்திலே ஒருத்தர் கூட இல்லையே...”

அவள் பரிதாபகரமாக விசும்பினாள்.

இ.—7

எதிரே பாலைமரம் விழுந்ததின் பிறகு அந்த வழியே செல்கின்ற நீரோட்டம், தடைப்பட்டு இப்போது சின்னராசாவின் குடிசைப் பக்கமாக நகர ஆரம்பித்து விட்டது. குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாமல் எல்லாத்திக்குகளிலிருந்தும் மிருகங்கள், பறவைகளின் அபயக் குரல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. தீனமான குரல்தான் எங்குமே.

2

சின்னராசனது வாழ்க்கையிலே இப்படியொரு மழையை யும், வெள்ளத்தையும் அவன் கண்டதில்லை. வானம் இருண்டு தூல் கொள்ளத் தொடங்கியபோது அவன் வெளியே வந்து நின்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். அது மழை பெய்யாமல் அடிப்பட்டுக் கலைந்து போய் விடக்கூடிய கருமேகம் போலத் தோற்றியது. கொஞ்சம் கூட குளிர் காற்றில்லை. மழைக் குருவி ஒன்று கூட காதுக் கெட்டியவரை இரைச்சலிட்டுக் கேட்கவில்லை அவனுக்கு. ஆனாலும் அந்தப் பயங்கர நிசப்தம் அவனுக்கு அச்சத்தை ஊட்டிற்று.

குடிசைக்குள் போய் உட்கார்ந்து பீடியைப் பற்ற வைத்தான். அன்னத்தின் குரல் கேட்டது. சின்னக் குழந்தையாய் அந்தக் கன்றுக் குட்டியைத் தடவிக் கொடுத்தான். அது செல்லமாக முகத்தை அவன் காலோடு கொண்டு வந்து உராசியது. மீண்டும் 'ம்மா' என்று தாயை அழைத்தது. சின்னராசன் அதன் முதுகிலே செல்லமாகத் தட்டிவிட்டு, "என்னடி அன்னம், உன்னுடைய அம்மாவிட்டை இப்பத்தானே பால் குடிச்சாய்...அதுக்குள்ளாகவே பசிக்கத் தொடங்கி விட்டுதோ...களீ..." என்றான் செல்லமாக.

இப்போது வெளியே மழை சோவென்று பெய்யத் தொடங்கி விட்டது. மூர்க்கத்தனமான வேகத்தோடு சொரிந்த மழையிடையே மின்னலும் இடியும் தறிகெட்டுக் கிளைத்தன. மழைச் சத்தத்திடையே யானைகள் பிளிறிக் கொண்டு வருவது தனியாகக் கேட்டது. சின்னராசா எழுந்து வெளியே வந்தான்.

மழை சோனாவாரியாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. மின்னல், வெள்ளிக் கம்பிகளால் கருமேகத்தைப் பிய்த்து பிறாண்டியது. வானம் பொடிபொடியாக உதிர்க்கிறாற் போல காதுச் சவ்வுகளை கிழிக்கின்ற இடிமுழக்கங்கள்.

மின்னல் வெளிச்சத்தில் எதிரேயுள்ள அரச மரத்தினைப் பார்த்தான். காற்று வேகத்தைத் தாள முடியாமல் தலையை சுழற்றி 'வொய்ங்...வொய்ங்' என்று ஆடிக்கொண்டிருந்தது. மரக்கிளைகள் சில முறிந்து விடுவதும் ஓசையில் கேட்டது. அரசமரத்தடியிலுள்ள பிள்ளையாரைக் கையெடுத்து வேண்டினான் சின்னராசா.

இந்த வயலின் விளைச்சல்தான் அவனது எதிர்கால நம்பிக்கை. வழிகாட்டி. மற்ற எல்லாம். எல்லாப் பிரயத்தனங்களும் பெய்து பிள்ளையாக வளர்த்த பயிர்கள். கரும்பச்சையிலையிடையே முற்றிக் கொண்டிருக்கிற நெற்கதிர்கள். அவனுடைய வயல்தான் அந்தப் பகுதியிலேயே அதிக விளைச்சலைத் தரும் என எதிர் பார்க்கப்பட்டிருந்தது. இப்படியானதால் அவனுக்கு நிறையப் பேர் விரோதிகள். அரசாங்க அதிகாரிகளிலிருந்து அந்தக்காணிக்காய் அவனோடு போட்டியிட்ட வடிவேலு வாத்தியார் வரை.

இனிமேல் தனது பயிர்கள் தப்பமாட்டாது என்பதனை நினைத்தபோது சின்னராசாவுக்கு அழுகை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. சோனாவாரியாகப் பெய்கின்ற இந்த மழை, நெற்கதிரிலே கனத்துக் கிடக்கின்ற

நெல்மணிகளையெல்லாம் வயல் நீரினுள்ளேயே உதிர்ந்து சிதறிடச் செய்துவிடும். வெள்ளம் அப்படியே பெருக்கெடுத்து பயிர்களை முடி, வேர்களை நிலை தளர வைத்து அழுகச் செய்யும். பிறகு ஒரு வயலிலே மஞ்சிடக் கூடியதுதான் என்ன? கண்ணுக்கு முன்னாலேயே ஒரு ஜீவன் துணையற்று செத்துக் கொண்டிருப்பதாய் அவன் உணர்ந்தான்.

“...ட்டறக்க...” என்ற ஓசை அவனெதிரே பீறிட்டெழுந்தது. எதிரேயுள்ள அரசமரம் வேரறுத்து தெற்குப் பக்கமாக பாதிசரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. அதன் சரிவை மின்னல் வெளிச்சத்தில் கண்டபோது இவனுக்கு நெஞ்சினுள்ளே இரத்தம் பீறிட்டு வழிந்தது. திடீரென அவனது மூளையினுள் நினைவொன்று முள்ளென வந்து குத்திற்று. அரசமரத்துக்குப் பக்கத்திலேதான் அவனது மாட்டுப்பட்டி. தன்னையறியாத வேகத்தோடு மழையிடையே பாய்ந்தான்.

“பிள்ளையாரப்பா...என்னுடைய மாடுகள்...”

கால்களெல்லாம் முறிந்து கிடக்கின்ற ராட்ச மிருகத்தினைப் போல பட்டியின் மீதுதான் விழுந்திருந்தது அந்த அரசமரம். பரபரப்போடு கிளைகளை நீக்கிக் கொண்டு துளாவினான். இரண்டு மாடுகளும், முதிர்கன்று ஒன்றும் இரத்தச்சேற்றினுள் செத்துக் கிடந்தன. ஏனைய மாடுகளும்கன்றுகளும் திமிறிக் கட்டுகளை அறுத்துக் கொண்டு எங்காவது ஓடிப்போயிருக்க வேண்டும். யோசித்துக் கொண்டே காதைக் கொடுத்தான். செங்காரி அனுங்குவது கேட்டது. அவனது பிரியத்துக்குரிய களைப் பேயறிந்திடாத உழவுமாடு.

“செங்காரீ...” என்று குரல் கொடுத்தவாறே இலைகளை மிதத்தியவாறு செங்காரியை அரசமரத்துக் கிளைகளின் கீழே தேடினான். ‘ம்மா...’ என்ற ஈனஸ்வர

ஒலியோடு செங்காரி எழுந்திருக்க முயல்வதைக் கண்டான். அதன் முன்னங்கால்கள் இரண்டும் முறிந்து விட்டதை அதன் பிரயத்தனத் தோல்வி அவனுக்கு சொல்லிற்று.

அவனது வாஞ்சையான அழைப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு எழுந்து எழுந்து முன்னே வரமுயன்றது. இரண்டு முறை அப்படியே சரிந்து விழுந்தது. முன்றாவது தடவையாக எழ முயற்சித்தபோது சின்னராசா அதன் அருகே போய் அதனுடைய முன்னங்காலைத் தொட்டுப் பார்த்தான். பொருத்தில் கால் எலும்புகள் உடைந்து துருத்தி இரத்த மும் சதையும் சேறாகப் பிசுபிசுத்தது. தனது முதுகோடு தலையை உரசுகிற செங்காரியை காருண்யத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தான். முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான். கண்களிலிருந்து தூடான கண்ணீர் அதற்கு வழிந்தோடிக் கொண்டிருப்பதை ஸ்பரிசித்தான். நெஞ்சை முட்டிக் கொண்டு அழுகை விக்கிற்று, 'ஐயோ ஐயோ' என்று விம்மி விம்மி அதன் கழுத்தைக் கட்டியவாறு தேம்பினான். திடீரென்று அழுகையை நிறுத்திவிட்டு செங்காரியின் முகத்தைத் திருப்பினான். அது விலுக் விலுக்கென்று பின்னங்கால்களினைப் போட்டு இரண்டு முறை உதைத்துவிட்டு ஒரு பக்கமாகச் சரிந்தது. 'ம்மா' என்ற அனுங்கல். வெண்ணுரை வாயிலிருந்து வழிய எல்லாமே ஓய்ந்தாற் போல உடலை விறைத்தது.

“ஐயோ...பிள்ளையாரே...” என்று கதறினான் சின்னராசன். தலை தலையாக அடித்துக்கொண்டு கிளைகளை நீக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அரசமரத் தடிப் பிள்ளையாரும் சரிந்து போய்க் கிடந்தார். இவன் பிள்ளையாரைக் கைகளிலே தூக்கிக்கொண்டு பெருமழையினுள் நனைந்தவாறே மீண்டும் எந்த முடிவுமற்றவனாய் குடிசையினை நோக்கி வேகமாக நடக்கவாரம்பித்தான். நடையைத் துரிதமாக்கி வேகத்தோடு ஓடத் தொடங்

கிய அவனுக்கு மனிதக் குரலின் ஓலமொன்று மிக அருகாகவே கேட்டது. ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு அந்தக் குரலிற்காய் சில கணங்கள் நின்றான். பிறகு எந்த ஓசையுமில்லை. இவன் திடீரென எதையோ நினைத்தவனாய் “ஓ...ஓ...” என்று சத்தம் போட்டான்.

3

இரண்டொரு மழைத் துளிகள் மண்ணில் விழுந்ததுதான் தாமதம், வேப்ப மரத்திலே கட்டி நின்ற ஆட்டையும், குட்டிகளையும் அவிழ்த்துக் கொண்டுவந்து திண்ணையோரத்திலமைந்த தாழ்வாரத்திலே கட்டினாள் சிவபாக்கியம்.

சிவபாக்கியத்தின் தாய் செல்லாச்சிக்கும், கடைசித் தங்கச்சி சிவசோதிக்கும் நல்ல காய்ச்சல். உள்ளே படுத்திருந்தார்கள். மற்ற மூன்று சகோதரிகளும் நாவற் பழம் பொறுக்கப் போனவர்கள் இன்னமும் வரவில்லை. கோவிந்தன்—அவளது அண்ணன் வயற்காவலுக்குப் போயிருந்தான்.

நாவற்பழம் பொறுக்கப் போன சகோதரிகள் இன்னமும் திரும்பாதது சிவபாக்கியத்திற்கு அளவு மீறிய எரிச்சலினைக் கொடுத்தது. என்ன சொன்னாலும் இவர்கள் மூவரும் எதையுமே கேட்டு நடக்கிறார்களில்லை. இந்நாட்களில் காட்டுப் பக்கத்திலே ஒற்றைக் கொம்பு முறிந்த யானையொன்று அலைந்து திரிவதாக கதை உலாவிற்று. காட்டினுள்ளே தேனெடுக்கச் சென்ற பொன்னுச்சாமி உயிர்ப்பிழைத்து வந்ததே பெரியகாரியமென்று அவனது மனைவி தில்லை சென்ற வாரந்தான் சொன்னாள். யானையை வீட கரடிகளும், முள்ளுப்

பன்றிகளும் வேறு இப்போது குடியிருப்பினுள்ளே நுழைந்து அளவுமீறிய அட்டகாசம் செய்கின்றன.

மழை திடீரென்று பலமான ஓசையுடன், முரட்டு வெறியுடனே சோவெனப் பெய்யவாரம்பித்தது. கடைசிக் குரலிலே அதன் பேரோசை. மரங்களெல்லாம் தங்களை விட்டுவிடும்படி காற்றினைக் கெஞ்சியவாறு தலைகளை ஆட்டின. கோரமான வேடிக்கையோடு காற்று அவைகளை மேலும் பம்பரமாகச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தது.

இங்கேயுள்ள குடிசைகளெல்லாமே மேட்டுப் புறத்திலேதான். ஆனால், குடிசைகளின் வடபக்கத்திலே பெரிய நீர்த் தேக்கம். 'கந்தன் குளம்' ஏற்கனவே முக்கால் வாசிக்கு மேலே நீர் கொண்டிருக்கின்ற நீளவடிவிலான தேக்கம். அதன் மறுபக்க வயல்களுக்கு இந்தக் குளத்திலிருந்துதான் நீர் பாய்ச்சப்படுகின்றது. அதன் மருங்கிலே நிறைய நாவல் கொய்யா, மாமரங்கள். சிவபாக்கியத்தின் சகோதரிகள் அங்கேதான் போயிருக்கிறார்கள்.

"ம்மே...ம்மே..." என்று தாழ்வாரத்தினிலே நின்ற ஆடும் குட்டிகளும் கத்தின. சிவபாக்கியம் தாழ்வாரப் பக்கமாகச் சென்றாள். தாழ்வாரத்தினுள் மழை நீர் நிறைந்திருந்தது. இவளைக் கண்டதும் குட்டிகள் மேலும் கத்தத் தொடங்கின. சிவபாக்கியத்திற்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. இவற்றை இனிமேல் எங்கே கொண்டு போய் விடுவது? இவைகள் கத்தத் தொடங்கினால் நீண்ட நேரத்திற்கு ஓயவே மாட்டாது.

"என்ன மோளே...ஆட்டுக்கு ஏதேனும் சுகமில்லையோ? இதென்னத்துக்கு இப்பிடிச் சத்தம் போட்டுக் கத்துது....குழை ஒண்டும் போடேல்லையோ...?"

தாயின் களைப்பான குரல் இவளுக்கு மேலும் எரிச்சலினை உண்டாக்கிற்று. செவிட்டுப் பிறப்பே என்று

திட்டத் தோன்றிற்று. பிறகு அவள் மேல் இரக்கம் தோன்றவே, “அப்பிடி ஒன்றுமில்லை... நீங்க பேசாமல் நித்திரையைக் கொள்ளுங்கோ...” என்று உரத்த குரலிலே சத்தமிட்டுச் சொன்னாள்.

தாய் பின்னர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. சிவபாக்கியம் பிறகு தாழ்வாரப் பக்கத்திற்கு வெளிப்புறமாக வந்தாள்.

வானம் உடைந்து, உள்ளேயுள்ள நீரெல்லாம் மிச்சமீதமின்றி மண்ணிற்குச் சொரிவதாக அவள் பயங்கொண்டாள். இடதுப்புறத்திலே அவள் நீருற்றி வளர்த்த வாழைகள் அப்படியே சரிந்து வேரறுந்து வெள்ளத்திலே மிதந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. பாம்புகளும் சுழித்து வளைந்து நீரோட்டத்தோடு அள்ளுண்டன.

அந்த வெள்ளப் பெருக்கைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பயமாயிருந்தது. இன்னமும் வீடு திரும்பாத சகோதரிகளை நினைத்தபோது உடலெல்லாம் நடுங்கி வியர்த்தது. ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவள் போல ‘கூ’வென்று பலங்கொண்ட மட்டும் கூவினாள். தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து அதற்குப் பதில் சொல்கிறார் போல இன்னொரு கூ. அது அன்னத்தின் குரலென்பதை உடனேயே தெளிந்து கொண்டாள். அன்னம் தனியாக இருப்பவள்— அவளுக்கு ஏதாவது கஷ்டமோ என நினைக்கையிலேயே மழையிடையே மூவர் வருவது தெரிந்தது.

உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவளது சகோதரிகள்.

மிகுந்த கோபத்தோடு அவர்களை எதிர்கொள்ள நினைத்த சிவபாக்கியத்திற்கு அவர்கள் பரபரப்போடு சொன்ன விஷயம் வாயை அடைக்கச் செய்தது.

“உண்மையாகவே கந்தன்குளம் உடைஞ்சு தண்ணீர் பாய்கிறதை நீங்கள் பார்த்தனீங்களே?” அவள் அழுத்தமாக அவர்களைக் கேட்டாள்.

அவர்கள் ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்;

“இந்த ரெண்டு கண்ணாலையுமே பார்த்தம் அக்கா... அதுதான் வேறை பக்கத்தாலை இங்கை ஓடி வந்திருக்கிறம்...”

சிவபாக்கியத்திற்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. செயலற்றுப் போய் நின்றாள். மனதிலே அந்தக் குளம் உடைந்து நீர் பெருகி வழிந்தால் என்ன அழிவுகள் ஏற்படுமென்பது உருவெளிக் காட்சியாகத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பகுதி யாவுமே வெள்ளக்காடாகிவிடும். எந்தவொரு உயிருமே தப்பிப் பிழைத்திடல் முடியாது. வேர்கள் கூட இல்லாமல் மரஞ் செடிகள், பயிர்கள் அற்றுப் போய்விடும். எங்கு பார்த்தாலும் மிதக்கின்ற பிணங்கள் பெருகும்.

எங்கிருந்தோ அபயம் கோரிய ‘கூ’ வோசை மங்கிக் கேட்டது.

மீண்டும் ஆடும், குட்டிகளும் மிரண்டு போய்ச் சத்த மிட்டன.

அசையாமலே யோசித்துக் கொண்டு நின்றாள் சிவ பாக்கியம். கோவிந்தனையும் காணவில்லை. அவனை எந்த வழியாக எங்கேயென்று தேடிப் பிடிப்பது? மழையோ வரவர மேலும் கனத்துப் பெய்து கொண்டிருந்தது. குடிசைப் பக்கத்தை நோக்கி எட்டி எட்டி வந்து கொண்டிருக்கின்ற வெள்ளப் பரப்பு.

அன்னத்தின் குடிசைதான் அவளுக்கு அடுத்தது. அன்னத்தின் குடிசைப் பக்கமாகப் போவது சாத்தியமாகத் தெரியவில்லை. மாரளவு வெள்ளம் பிரவகித்து பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அதைவிட ஆழமான குழிகள் வழிவழியே இருக்கலாம். அவற்றை இந்த வெள்ளத்தில் எங்கேயிருக்கிறதென்று அறிந்து கொள்ள முடியாது.

தடுமாறிப் புதைந்து போக வேண்டியதுதான். மீண்டும் ஒருமுறை பலம் முழுவதையும் பிரயோகித்து 'கூ' வென்று குரலிட்டாள் சிவபாக்கியம். அதேவேளை படபட வென்று நிலமே அதிரும் விதமாக இடிஇடித்தது.

சிவபாக்கியத்திடம் அவளது முன்றாவது தங்கையான துர்க்கா கேட்டாள்: "அக்கா, நான் நீந்திப் போய் அன்னமக்கா வீட்டிலை பார்த்துக் கொண்டு வரட்டோ... சின்னராசு அண்ணை இருந்தா கூட்டிக் கொண்டு வந்திடுவன்... அல்லாட்டில் அண்ணன் எங்கை இருக்கிறார் என்று சின்னராசு அண்ணனிட்டை கேட்டுக் கொண்டு வாறன்..."

சிவபாக்கியம் துர்க்காவைப் பார்த்தாள். மெலிந்த கருமையான, சுறுசுறுப்பான வாயாடி. சம்மதம் கொடுத்து விட்டால் உடனேயே நீரீனுள் குதிப்பதற்கு தயாரென்று சொல்லிற்று அவளது முகம். நீச்சலில் அவள் மீன்குஞ்சு.

"இந்தப் பயங்கரமான வெள்ளத்துக்குள்ளை நீ எப்பிடிப் போயிட்டு வரப்போகிறாய்?...அது முடியாத காரியம். வேணுமென்றால் மழை ஓய்ஞ்சதுக்குப் பிறகு சிவகாமியையும் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டு வா..."

துர்க்கா உதட்டைச் சுழித்துக் கொண்டு சிவகாமியைப் பார்த்தாள். சிவகாமியோ நீரீனுள் அள்ளுண்டு வரும் வாழை மரங்களை கவலையோடு நோக்கியவாறு நின்றாள். அவள் நட்பு வளர்த்த வாழை மரங்கள். எல்லாமே குலை தள்ளிக் கொண்டு நின்றதை—நேற்று வரை ஒருநாளைக்குப் பத்துத்தரமாவது அவள் பார்த்து அளவிலாத குதூகலம் அடைந்திருக்கின்றாள்.

"அக்கா...மழை கொஞ்சம் ஓய்ஞ்சிட்டுது ... நானும் சிவகாமியும் அன்னமக்கா வீட்டிற்குப் போயிட்டு வரவோ?"

துர்க்கா இப்படித்தான். ஒன்றைப் பிடித்தால் அதனையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பாள். அந்தக் காரியத்தைச் செய்யும் வரை ஓய மாட்டாள் சிவபாக்கியம் வானத்தைப் பார்த்தாள். இருள் மங்கிக் கரைத்திருந்தது. மழைகூட சற்றுக் குறைந்தாற் போலிருந்தது. கொஞ்சநேரம் திரும்பவும் யோசித்தாள் சிவபாக்கியம்.

“பயப்பிடாதேங்க அக்கா...நாங்க எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல் நீந்திப் போய் பார்த்திட்டு வந்திடுவம்...”

துர்க்கா கண்களில் தீட்சண்யம் தெரிய உறுதியோடு கூறினாள்.

மீண்டும் ஆட்டுக்குட்டிகள் கத்தத்தொடங்கின.

சிவபாக்கியம் தீர்மானத்திற்கு வந்தவளாய் துர்க்கா வையும், சிவகாமியையும் பார்த்தாள். பின்னர் பரிவும் கண்டிப்பும் கலந்த குரலிலே சொன்னாள்:

“கவனமாகப் போயிட்டு வரவேண்டும் ... அன்ன மக்கா வீட்டிலை சின்னராச அண்ணன் நின்றால், எங்களினுடைய அண்ணன் எங்கையென்று கேட்க வேணும். விபரமாக எல்லாம் பேசிக்கொண்டு வர வேணும்...அங்கை போய் அந்த இந்தக் கதைகள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறதில்லை ... அன்னமக்கா வீட்டடிக்கு போன உடனேயே இரண்டுதரம் உரத்து ‘கூ’ச்சத்தம் போடவேணும்...”

சிவகாமியும், துர்க்காவும் நீரினுள் இறங்கியதும் தாழ் வாரப்பக்கமாகப் போய் ஆடுகளைப் பார்த்தாள் சிவ பாக்கியம். தாழ்வாரம் முழுவதும் ஆட்டுப் புளுக்கைகளும் மழைநீருமாய் சேறாடியிருந்தது. இந்தச் சேற்றுக்குள் நின்றால் வெகுநிச்சயமாக இந்த ஆடுகளுக்கு காற்குளம் புகளில் நோய் பிடித்ததுவிடும் என நினைத்தவாறே

சிவபாக்கியம் அந்த ஆடுகளை அவிழ்த்து, வீட்டின் பின் பக்கமாகக் கொண்டு போனாள்.

வீட்டின் பின்பக்கத்தில் நின்று பார்த்தபோது வெள்ளப் பெருக்கிலே மனித உடலொன்று மிதந்து வருவது தெரிந்தது. இவளது மூளையினுள்ளே கோடாரி விழுந்தாற் போலிருந்தது. உடல் நடுங்கிற்று. தன்னை மறந்தவளாக “ஐயா” என்று கத்தினாள். அவளது சத்தத்தினால் அதிர்ந்து போன சகோதரிகளும், தாயாரும் அவள் நின்ற பக்கமாக மிகுந்த பதகளிப்போடு ஓடி வந்தனர்.

பேச்சற்றவளாய், சிவபாக்கியம் பிணம் மிதந்து வந்து கொண்டிருக்கின்ற திக்கினைச் சுட்டிக்காட்டினாள். அவளையறியாமலே விக்கிவிக்கி அழத் தொடங்கிய வளை அவளது தாய் ஆதரவோடு அணைத்துக் கொண்டாள்: “கடவுளே ... எங்களை ஏன் இப்படியெல்லாம் சோதிச்சுச் சித்திரவதை செய்கிறாய் ... பிள்ளையார் அப்பனே உமக்கு இரக்கமில்லையோ?”

4

சின்னராசன் பசுக்கன்றையும் தூக்கிக் கொண்டு பொழிகின்ற மழையிடையே கீழ் விழுந்த வழியினால் ஓட்டமும் நடையுமாய் விரைந்து கொண்டிருந்தான். திடீரென அவன் போன வழி தடைபட்டிருந்தது. பெரிய மலை வேம்பொன்று பாதையை அடைத்துக் கொண்டு விழுந்திருந்தது. ஒரு குட்டிமலை போல தெரிந்த அந்த மரத்திற்கு அப்பாலே எதுவுமே தெரியவில்லை. இனி இந்த வழியாலே போகமுடியாது. வந்த வழியாலே திரும்பி இடப்பக்கமாக குளக்கட்டு வழியேதான் செல்லமுடியும். சின்னராசனுக்கு கைகாலெல்லாம் வெடவெடென்று

நடுங்கிற்று. நெஞ்சிற்குள் முடங்கிக் கொண்டிருந்த அன்னமும் பற்கள் கெட்டித்துப் பதறுவதை உணர்ந்து கொண்டான்.

திரும்பி மீண்டும் ஓட ஆரம்பித்தான். பசுக்கன்றையும் தூக்கியவாறு ஓடுவது மிகவும் சிரமமாயிருந்தது. சின்னச் சின்னக் குச்சிகளும் காலிலும் தேகத்திலும் கீறி இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காயங்களில் நீர் படுகிறதாலே அளவற்ற எரிச்சல்.

வழியெல்லாம் விழுந்திருக்கின்ற மரங்களைப் பார்க்கின்ற போது இவனது நெஞ்சினுள்ளே இரத்தம் கசிந்தது. இந்த ஒவ்வொரு மரங்களும் அவனது அத்தியந்த நண்பர்கள். பாலைமரங்கள் சொரிகின்ற பழங்களெல்லாம் அங்குள்ள மக்களின் விருப்பமான உணவு. யுத்த களத்திலே அடிபட்டுச் சரிந்து கிடக்கின்ற பராக்கிரமசாலிகளைப் போல அந்தக் கொழுத்து புடைத்த மரங்கள்.

மீண்டும் வழி தடைப்பட்டது. அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்திலேயே வயது முதிர்ந்ததாய் கருதப்படுகின்ற பாலைமரம் வேரோடு சரிந்து கிடந்தது. அதன் கிளைகளிலே வெள்ளம் தள்ளிவிட்டுப்போன முயற்குட்டிகளும், காட்டுக் கோழிகளும் பிணங்களாய்.

இடுப்பு வரை வெள்ளம் இந்தப் பகுதியிலே. ஆனால், நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வெள்ளத்தின் வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது...

சின்னராசனுக்கு மாட்டுக்கன்றோடு வெள்ளத்தில் நடந்து கொண்டிருப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. மேல்முச்சுக் கீழ்முச்சு வாங்கியது. மார்பளவுக்கு வந்த வெள்ளத்திலிருந்து மாட்டுக்கன்றை தோளுக்கு மாற்ற முயன்றான். கன்று முரண்டு பண்ணியவாறு திமிறிற்று. இவன் அதன் கால்களை, கைகளால் அழுத்திக் கொண்ட போது திடீரென்று நிலை குலைந்தான். கால் வைத்த

இடம் பெரிய பள்ளமாயிருக்க வேண்டும். அவனது பிரயத்தனங்களையும் மீறி நழுவிக்கொண்டே கீழே, கீழே... இன்னும் கீழே போய்க் கொண்டிருந்தான். முழுக் முழுக்கென்று ஐந்தாறு முறை தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டே இறங்கிக் கொண்டிருந்தவன் கைகளை உயரவாய் தூக்கிப் படபடவென்று அடித்தான். அடித்த வேகத்திலேயே மேலே நீர் மட்டத்திற்கு எழுந்தான். அந்த இடத்திலே வேகமான நீர்ச் சுழலிருக்க வேண்டும். பம்பரமாக அவனைச் சுழற்றி ஒரு நீள் திசையிலே இழுத்துக் கொண்டு சென்றது. கைகால்களை அடிக்கவே முச்சுத் திணறிற்று அவனுக்கு. கண்கள் எரிந்து கலங்கின. பிரயத்தனத்தோடு கரைப்பக்கமாக நீந்திச் சென்றான். கரையொதுங்கிக் கிடந்த குரங்கு ஒன்றினில் முட்டியபடி களைப்போடு கரையோரத்தில் நின்ற வேப்பமரத்தின் அடியிலே ஒதுங்கினான். வேப்பமரத்தின் அடியிலே முயற்குட்டிகள் உடல் வீங்கிப் புடைத்து கோரமாகச் செத்துக் கிடந்தன.

வேப்பமரத்தினை தனக்கு தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றவனுக்கு அப்போதுதான் கன்றுக்குட்டியின் நினைவு வந்தது. நீரினுள் தத்தளித்து மூழ்கிப் போன கன்றுக்குட்டியினை நினைத்தபோது சின்னராசனுக்கு அளவு மீறிய கவலை உண்டாயிற்று. கண்கள் பனித்தன. ஒரு நப்பாசையோடு வெள்ளப்பரப்பினை நோக்கினான்.

அடித்துப் புரண்டு சுழித்தோடி வருகின்ற வெள்ளப் பரப்பிலே அந்தச் சின்னஞ்சிறு கன்றுக்குட்டியினால் எப்படித் தப்பிப்பிழைக்க முடியும்? அதுவும் களைத்து சோர்ந்து முனகிக் கொண்டிருந்த குழந்தை. அன்னம் அதன் மீது கொள்ளை ஆசை வைத்திருந்தாள். குழந்தையைப் போலக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்... அன்னத்தின் நினைவோடு மீண்டும் உடலிலே

பலத்தை வருவித்துக் கொண்டு வேப்பமரத்தடியிலிருந்து செங்குத்தாக குளக்கரைப்பக்கமாக ஏறினான். சேறு சறுக்கிற்று, சமாளித்து காலை இறுக மணலிலே உதைந்து கொடுத்து கவ்வ வைத்து கவனமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தான்.

நினைவிலே அன்னம் கனத்துக் கொண்டிருந்தாள். நிச்சயமாக வெள்ளம் மேட்டுப்பக்கமாக ஏறியிருக்காது, ஏறுவதற்கான வாய்ப்பே இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும் பிள்ளையாரிடம், அன்னத் திற்கு எதுவுமே நிகழ்ந்து விடக்கூடாது என்று ஒவ்வொரு கணமுமே வேண்டிக்கொண்டான்.

குளத்து அணைக்கட்டிலே வந்ததும் தண்ணீரால் நிறைந்த புல்நிலத்திலே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து களைப்பாறினான். கால்தசைகளெல்லாம் விண் விண்ணென்று இழுவுண்டு வலித்தன. முட்கள் கீறிய இடங்களிலே மண்பட்டபோது உயிரே போகின்ற எரிச்சல் ஏற்பட்டது. கால்தசைகளை மெதுவாக உருவி விட்டான்.

குளத்தில் அதன் உச்ச நீர்மட்டத்திலே நீர் தளும்பிக் கொண்டிருந்ததை அவன் எல்லைமீறிய அச்சத் தோடேயே பார்த்தான். இதுவரை காலமும் அந்தக் குளத்திலே முக்கால்வாசிக்கு மேலே நீர் இருந்ததாய் அவனுக்கு நினைவில்லை. இந்தக் குளத்தின் அணைக் கட்டில் மரங்களை நட்டு, மேலுக்கு மண்போட்டு உயர்த்தி தூர்வார வேண்டுமென ஒவ்வொரு முறையும் அங்கு வருகிற அதிகாரிகளிடம் தாங்கள் கேட்டு அவர்கள் சொன்ன பதில் இப்போதும் காதோடு கேட்டது: “எங்களுக்கு -இஞ்சினியர்களாகிய எங்களுக்கு அணைக் கட்டுகளை எப்படிப் பாதுகாக்கிறதென்று நீங்கள் சொல்லித் தருகின்றீர்கள்...? ஐந்து வருஷம் யூனிவர்

சிட்டியிலும், மூன்று வருஷம் இங்கிலாந்திலும் இதைப் பற்றிப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்து வந்திருக்கிறோம் நாங்கள்... நீங்கள் இரண்டெழுத்தும் தெரியாத நீங்கள் எங்களுக்கெல்லாம் 'டெக்னிக்கல் அட்வைஸ்...' செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்... What a shame!"

அவர் சொன்ன இங்கிலிஷை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதைப்போலவே அணைக்கட்டு ஓரமாக மரங்கள் நடுவதற்கும், தூர் வாருவதற்கும் அணை உயர்த்தவும் சொன்னால் அவர் ஏன் கோபப்படுகின்றாரென்பதையும் அவனால் அப்போது மட்டுமல்ல, இப்போதுந்தான் கொஞ்சமும் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

மீண்டும் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டே எழுந்த சின்னராசன் குளத்தின் அணைக்கட்டோரமாகப் பார்வையினை விட்டான். பார்வை அணைக்கட்டின் வளைவினிலே திடீரென்று குத்திட்டுத் தரித்தது. ஊன்றிப் பார்த்தான், மறுகணமே தலையிலடித்துக் கொண்டான். அந்த இடத்தினை நோக்கி விரைந்தான்.

அவன் அதனை நன்றாகவே தெரிந்து கொண்டான். அணையின் மேற்புறத்திலே சிறியதொரு விரிசல் உண்டாகியிருந்தது. அதன் வழியே வெள்ளம் கட்டற்றும் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாய்ச்சலின் வீச்சினால், அணையின் கீழே மேலும் வலுவடைகிற விரிசல்.

“ஐயோ கடவுளே...!”

அவன் வானத்தைப் பார்த்துக் கைகுவித்தான்.

‘இந்த அணை உடைந்து நீர் பெருகினால் என்ன நடக்கும்? ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட குளத்தினுள்ளே நிற்க மாட்டாது. முழு நீரும் மேற்குப் புறம்

தடையின்றிப் பாய்ந்தோடி மேட்டுக் காணியிலுள்ள எல்லா மனிதர்களையும் வீடுகளையும் அள்ளிச் சென்று விடும்; அதோடு மட்டுமா? இன்னும் பெருகியோடி அயற்கிராமத்தையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும்... இப்போதோ நல்ல வெள்ளம்... இதோடு குளமும் உடைத்து விட்டால்... ஒரு கையளவு நிலத்திலே கூட வயலோ வேறெந்தப் பயிரோ இருக்கவே முடியாது...'

சின்னராசன் பார்வையை எதிர்ப்புறமாகத் திருப்பினான். குளத்துக்கு கிழக்குப் பக்கமாக அரசாங்க அதிகாரிகள் பயிர்செய்கின்ற வயல் நிலங்கள். அந்த வயல் நிலங்களின் கிழக்குப் பக்கத்திலே கிராமசேவை அதிகாரி மகேஸ்வரமூர்த்தியின் வீடு.

மகேஸ்வரமூர்த்தி பதினேழு வருஷ காலமாக இதே பிரிவினில் கிராம சேவை அதிகாரி. எம். பி.க்கு நெருக்கமானவர். அங்கே வந்து போகின்ற எந்த அரசாங்க அதிகாரியோ, பொலிசாரோ, அரசியல்வாதியோ அவரதுவீட்டிலே சாப்பிட்டு விட்டே போக வேண்டும். அல்லது இவருக்கு கோபம் வந்துவிடும். ஜீப்பின் உறுமலோ, கார் ஓசையோ கேட்டால் போதும். உடனேயே தனது உதவியாளனான சங்கரப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு மானோ, மரையோ, முயலோ கூட்டுக் கொண்டு உடனேயே வந்து விடு என்று கூறித் துப்பாக்கியைக் கொடுத்து அனுப்பி விடுவார். அந்த இடத்திலே வேறெவர் வீட்டிலும் சாப்பிட்டுக் கொள்வதற்கு வசதியே இல்லாமலிருந்ததால் வருபவர்களும் அவரது அன்புக்கட்டளையை மீற முடியாமலிருந்தார்கள்.

மகேஸ்வரமூர்த்தி ஒவ்வொரு குக்கிராமத்திலும் தனக்கு வேண்டியவர்களை உதவியாளராக வைத்திருந்

தார். என்ன வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தாலும் அவர்களைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லி விட்டால் போதும். அவ்வளவுதான் உடனேயே காரியம் நடந்து விடும்.

மேட்டு நிலத்திலுள்ள இருபத்தி மூன்று குடும்பங்களுக்கும் உரிய தகவல்கள், அல்லது செய்ய வேண்டிய விஷயங்களுக்கு அவர் அங்கே தொடர்பு கொண்டு கூப்பிடுவது சின்னராசனைத்தான்.

சின்னராசனுக்கு இப்போது உடலிலே புதிய தெம்பு ஏற்பட்டது. உடனேயே இந்த செய்தியை கிராமசேவை அதிகாரியிடம் சென்று தெரிவித்தால் போதும். அவர் மேலதிகாரிகளோடு தொடர்பு கொண்டு உடனடி நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ளுவார். இந்தப்பகுதி பெரிய அபாயத்திலிருந்து மீள வேண்டுமானால் இந்த ஒரே ஒரு வழியினைத்தான் கையாள வேண்டும். வேறுவழியே இல்லை.

சின்னராசன் விறுவிறுவென்று அணைக்கட்டின் பின்பக்கமாக நடந்தான். பிறகு நடையை மாற்றி வெகு வேகமாக மகேஸ்வரமூர்த்தியின் வீட்டுப்புறமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

5

முச்சு இரைக்க, தெப்பமாக நின்ற சின்னராசனைப் பார்த்த மகேஸ்வரமூர்த்தி, "என்னடா என்ன இது? இப்படி, இந்த நேரத்திலை முச்சிரைக்க ஓடி வந்திருக்கிறாய்?" என்றார்.

சின்னராசன் அவசர அவசரமான குரலிலே விஷயத்தைச் சொன்னான்,

“ஐயா... இனி நடக்கப் போகிறதை நினைச்சால் பயமாகவே இருக்குது. குளம் உடைஞ்சுதென்றால் எங்களின்ரை பக்கத்திலை ஒரு காக்கை குருவிகூட மிஞ்சாது. பயிர்பச்சை எல்லாமே அழிஞ்சு போயிடும். உடனே குளக்கட்டுக்கு மண்முட்டை எடுத்து போட வேணும் ஐயா...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி பேயறைந்து போய் நின்றார்.

“இந்த வெள்ளம், மழைக்குள்ளாலை எங்கையடா இந்த நேரத்திலை போறது... இப்ப நான் என்னடா செய்யிறது? இப்பிடி நிலைமை வருமென்று நான் நினைச்சிருக்கவே இல்லையடா...”

பதறிற்று அவருடைய குரல்.

“இப்ப இதைப் போய் உடனை ஏ. ஜி. ஏ. ஐயா வுக்கு சொல்லவேணுமடா... ஆனால் ஏ. ஜி. ஏ. ஒபிசுக்கு எப்படியடா போறது? வழியெல்லாம் ஒரே வெள்ளக் காடாயிருக்குதடா...”

கைகளை உதறிக் கொண்டு சுவர் அருகேயிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டார் மகேஸ்வரமூர்த்தி. பிறகு உரக்கக் கத்தினார்.

“டேய் சங்கரப்பிள்ளை...”

ஒரு காட்டுப் பன்றி போல ஓடி வந்தான் சங்கரப்பிள்ளை.

“ஐயா...”

“மருந்தைக் கொண்டு வாடா...”

சங்கரப்பிள்ளை குடுகுடுவென்று உள்ளே ஓடி, சிறிது நேரத்தில் போத்தலும் கிளாசுமாய் வெளியேவந்தான். சாராயத்தை கிளாசிற்குள் ஊற்றி பயபக்தியோடு

மகேஸ்வர மூர்த்தியிடம் கொடுத்தான். அவர் மடக் மடக்கென்று குடித்துவிட்டு நெஞ்சைத் தடவியவாறு பயங்கரமான குரலிலே செருமினார். பின்னர் கண்களை மூடிக் கொண்டு செருமினார்.

தனக்குத்தானே பேசிவிட்டு பிறகு உரத்த குரலிலே அவனுக்கு சொன்னார் மகேஸ்வரமூர்த்தி: உனக்கு ஏ. ஜி. ஏ. ஐயா பங்களா தெரியுந்தானே...”

“ஓம் ஐயா நல்லாகத் தெரியும்...”

“சரி... நான் இப்ப அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தருவேன். அதைப் பத்திரமாக அவரிட்டைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேணும்...”

“சரி, ஐயா...”

“அப்ப அதிலை இருந்து கொள்...”

அவன் சுவரோரமாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மகேஸ்வரமூர்த்தி கடிதத்தை எழுதி கவரினுள் வைத்து மடித்து அவனிடம் கொடுத்து விட்டு அவனை உறுத்துப் பார்த்தார்:

“இப்ப வந்திருக்கிற ஏ. ஜி. ஏ. ஐயா வேலைக்குப் புதிதாக வந்து சேர்ந்தவர். வேலையிலை உள்ள நெளிவு சுழிவுகளெல்லாம் அவருக்கு இன்னும் பிடிபட வில்லை. ஆனபடியால் சட்டம், நீதி அதெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருப்பார்... அவர் நீ போன உடனை என்ன விஷயமென்று கேட்பார்... அப்ப நீ என்ன சொல்லுவாய்...?”

“சரியான வெள்ளம். குளத்து அணைக்கட்டு உடைச்சிடும் போலை இருந்தது. நான் அதைப் பார்த்திட்டு உடனை போய் கிராம சேவகர் ஐயாவிட்டைச் சொன்னேன். அவர் இந்தக் கடிதத்தை உங்களிட்டைக் கொடுக்கச் சொல்லித் தந்தனுப்பினார்...”

சின்னராசன் வார்த்தையை முடிக்க வில்லை. மகேஸ்வரமூர்த்தி பலத்த குரலிலே உறுமினார்; “மடையா...”

சின்னராசன் வெலவெலத்துப் போய் விட்டான். பின்னர் தயங்கியவாறே... “ஐயா” என்றான். மீண்டும் “என்ன ஐயா...” எனக் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியுமடா நீ அப்பிடித்தான் சொல்லுவாயென்று. அதுதான் நான் கேட்டனான். இதுக்கெல்லாம் நல்ல புத்தியிருக்க வேணுமடா... நீ இப்பிடிப் போய்ச் சொல்லியிருந்தால் அந்தாள் என்னிலை வந்து நாய்ப் பாய்ச்சல் பாய்ச்சிருக்கும். பழைய ஆட்களென்றால் என்னைப் பற்றி நல்லாத் தெரிஞ்சிருக்கும். இது புதிசாக வேலைக்கு வத்திருக்கிற ஆள். படியக் கொஞ்ச நாளெடுக்கும். அதனாலே தான் நானும் கவனமாயிருக்க வேண்டியிருக்குது... சரி... சரி அந்தக் கதையெல்லாம் இப்ப ஏன்? இப்ப நீ நான் சொல்லுறது போலவே ஏ. ஜி. ஏ. ஐயாவிட்டைப் போய்ச் சொல்ல வேணும்... தெரிஞ்சுதோ?”

“சரி ஐயா...”

“டே... சங்கரா...”

சங்கரப்பிள்ளை ஓடி வந்தான்.

“என்ன ஐயா?”

“கொஞ்சம் கொண்டு வாடா...”

சாராயத்தை வாங்கிக் குடித்து விட்டு மீண்டும் இறுக்கிச் செருமினார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

“நீ போய் நான் சொல்லுறதையே அவருக்குத்திருப்பிச் சொல்ல வேணும்... அதாவது நீ உன்னுடைய காவல்

கொட்டிலிலை நிற்கிறாய். சரியான மழையும் காற்றுமாய் இருக்குது. அப்ப நான் அந்த இடத்துக்கு நனைஞ்சு கொண்டே வந்து உன்னுடைய இடத்தைப் பார்க்கிறேன். பிறகு வெள்ளத்துக்குள்ளை உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டுபோய் குளப்பக்கமாகப் பார்க்கிறேன்... அப்ப தான் அணைக்கட்டிலை ஒரு ஓட்டை இருக்குதென்று கண்டு கொள்ளுறேன். உடனையே வெள்ளத்துக்குள் ளாலை திரும்பிவந்து இந்த கடிதத்தை உன்னிடம் தந்து விடுகிறேன்... வெள்ளத்திலை நனைஞ்சுதாலை எனக்கு காய்ச்சல். அதாலைதான் நேரிலை வரமுடியேல்லை... இப்படி நீ சொல்லவேணும்..."

“சரி ஐயா...”

“சரி, எப்பிடிப் போய்ச் சொல்லுவாய்... அதை எனக்கு ஒருமுறை பதட்டப்படாமல் திருப்பிச் சொல்லு பார்ப்பம்...”

சின்னராசன் அவர் சொன்னதை இம்மியும் தவறாமல் அப்படியே திருப்பி ஒப்புவித்தான்.

“நீ கெட்டிக்காரன்தான். நீ இப்படியே போறதுதான் நல்லது. உன்னைப் பார்த்தால்தான் நான் எப்பிடி நனைஞ்சிருப்பன் என்றது அவருக்குத் தெரியும்.! நீ இப்படியேதான் போக வேணும்...”

சின்னராசனுக்கு உடம்பு இப்போதும் வெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அதை அவன் பிரயத் தனப்பட்டு மறைத்திருந்தான்.

“சரி. அப்ப நீ போயிட்டு உடனேயே திரும்பவும் என்னிடம் ஓடி வந்திடவேணும். உன்னைக் கேட்டுத் தான் நான் வெள்ளத்தைப் பற்றின ‘றிப்போர்ட்’ எழுத வேணும். சுறுக்காக ஓடிவந்திடு...”

“சரி ஐயா...”

சின்னராசன் வெளியே போனதும், மகேஸ்வரமூர்த்தி சங்கரப் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டார்.

“இவன் ஆள் எப்பிடியானவன்?...”

சங்கரப்பிள்ளை கரகரத்தகுரலிலே பதிலளித்தான்.

“இவன் நல்ல ஒரு பொடியன் ஐயா. ஊர்த்தொண்டு செய்யிறதென்றால் வீட்டைக்கூட மறந்து போயிருவான். கிட்டடியிலைதான் கலியாணம் ஆனவன். பெண்சாதி நல்ல வடிவானவள்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தியின் முகத்திலே குறும்பு ஊர்ந்தது.

“உமக்கு எது தெரியாவிட்டாலும் எவனெவனுக்கு எப்பிடி எப்பிடிப் பெண்சாதி இருக்கிறாள் என்று மட்டும் நல்லாத் தெரிஞ்சிருக்கு..”

சங்கரப்பிள்ளை கூனிக்குறுகுவது போலப் பாசாங்கு செய்தான்.

“இல்லை ஐயா...நீங்கள்தான் அடிக்கடி சொல்லுவீங்கள். என்ன விஷயமென்றாலும் அதைப் பற்றின முழு விபரமும் தெரிஞ்சு சொல்ல வேண்டுமென்று. அதுதான் விரிவாகச் சொன்னான். மற்றப்படி இதிலை எனக்கு என்ன வரப்போகுது...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி எழுந்து அங்குமிங்குமாய் கொஞ்ச நேரம் நடந்தார். பின்னர் தனக்குள் தானே கூறிக்கொண்டார்:

“இந்த முறை அணைக்கட்டிலை சேதம் வந்தால் அதைத் திருத்தி அமைக்கிறதுக்கான ‘கான்ட்ராக்டை’ எப்படியும் நானே வேறையாராவது ஆளுடைய பேரைப் போட்டு எடுத்திட வேணும். இதுக்கு இஞ்சினியரைக் கைக்குள்ளை போடவேணும். இஞ்சினியர் நான் சொல்லுறதைக் கேக்காமலா போய்விடுவான்? கேட்டுத்

தான் ஆக வேணும்...அல்லாவிட்டால் வருஷா வருஷம் குளத்திலை தூர் வாருகிறதாகச் சொல்லி ஆயிரமாயிரமாய் பணம் 'அடிக்கிறதை' நான் வெளியிலை விட மாட்டேனா...அவன் அப்பிடிப் போகக்கூடிய ஆளில்லை. தானும் 'அடிச்சு' மற்றவனும் 'அடிக்க' வேணுமென்று நினைக்கிற ஆள். நல்ல மனிஷன்..."

இடையிலே குறுக்கிட்டான் சங்கரப்பிள்ளை.

"ஓம் ஐயா...அந்த ஆள் அருமையான மனிஷன். தங்கப்பவுண்..."

"இப்பிடி வெள்ளமும் மழையுமாயிருக்கிறபடியால் சில வேளை இஞ்சினியரும் வரக்கூடும், வந்தால் இங்கை நல்லதொரு சாப்பாடாகப் போட வேணும். இந்த மழை வெள்ளத்துக்குள்ளை எப்ப எதைப்போய் சுட்டுக் கொண்டு வரப்போகிறாய்?...அந்த மனிஷனுக்கு நல்ல சாப்பாடு கொடுக்க வேணுமே..."

சங்கரப்பிள்ளை உற்சாகமாக அவரைப் பார்த்தான்.

"அதெல்லாம் நீங்க யோசிக்காதேயுங்க ஐயா... இரண்டு கோழியைப் பிடிச்சு உரிச்சு எண்டால் விஷயம் முடிஞ்சு போகும்..."

மகேஸ்வர மூர்த்தி புன்னகை செய்தார்.

"சங்கரா...எனக்கு உடம்பெல்லாம் அலுப்பாயிருக்குது. நான் போய்ப் படுக்கப் போறேன். தற்சமயம் -ஏ. ஜி. ஏ. அல்லது வேறையாராவது என்னைத் தேடி வந்தால், மழைவெள்ளமெல்லாம் திரிஞ்சதாலை உடம்பு சரியில்லாமல் படுத்திருக்கிறென்று சொல்லு. என்னை உடனே எழுப்பி விடு..."

"சரி ஐயா...நீங்க போய்ப் படுங்க...முதலிலே நீங்க உங்களின்ரை உடம்பை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். அதுதான் முக்கியம்..."

கோபாலபிள்ளை செயலற்றுப் போய் உட்கார்ந்திருந்தார். இந்த அறுபது வருஷ காலத்திலே இப்படியொரு பேரழிவினை அவர் கண்டதில்லை. மேட்டுப் பக்கத்திலே குடியிருக்கின்ற இருபத்திமூன்று குடும்பங்களும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று முற்றிலும் துண்டிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதை பெருகியோடுகின்ற வெள்ளமே தெரியப்படுத்திற்று.

குடிசைகள் யாவும், இன்னொருதரம் சிறுகாற்று வீசினால் கூட விழுந்து விடுகின்ற நிலையிலே இருந்தன. அன்றாடம் பிழைக்கிற அவர்களுக்கு இந்த வெள்ளத்திடையே எப்படி உணவுக் கிடைக்கப் போகிறதென்ற அச்சம் வேறு.

உள்ளேயிருந்து கண்மணி முணுமுணுத்தாள்.

“ஒருமணி அரிசி கூட வீட்டிலை இல்லை. இந்தப் பிள்ளைகள் பசிவேதனை தாங்காமல் அழுது கொண்டிருக்குதுகள். என்ன செய்யப் போகிறோமோ தெரியவில்லை...பிள்ளையார் இப்பிடி ஒரு நிலைமையை எங்களுக்கு உண்டாக்கி வைச்சிட்டார்...”

மருமகள் கண்மணி இன்றைக்குத்தான் முணுமுணுப்பதனை முதற்தடவையாகக் கேட்டிருக்கின்றார் கோபாலபிள்ளை. அவரது மருமகன் குமாரவேலு இரண்டு கிழமையாக காய்ச்சல் வந்து படுத்த படுக்கையிலேயே கிடக்கின்றான். அவனது நிலைமை வேறு அவளை நிம்மதியிழக்கச் செய்திருந்தது. கைக்குழந்தை ஏணையிலே அழத் தொடங்கிற்று.

கோபாலபிள்ளை எழுந்து வெளியே வந்தார்.

இன்னமும் மழை ஓயவில்லை. வானத்திலே இருள் கலைந்திடாமல் கப்பியிருந்ததைப் பார்த்த போது மனம் மேலும் சஞ்சலமடைந்தது. இந்த இருள் மேகங்கள்

கலைந்து தூரியவெளிச்சம் தெரிந்தாலே கொஞ்சமாவது நிம்மதி ஏற்படும். வானம் அத்தகைய நம்பிக்கையையும் முற்றாகவே வழிமறித்திருந்தது.

இந்த நிலைமையை அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு தெரியப்படுத்துவது தான் மீட்சிக்குள்ள ஒரே வழி. அந்தப் பகுதி எம். பி. யும் இந்தப் பிரதேசத்து மக்களின் வாக்குகளை ஒட்டு மொத்தமாகவே பெற்று வருபவர். அவர் இங்கே நிற்கிறாரோ, தலைநகரிலோ, அல்லது வெளிநாட்டு யாத்திரையை மேற் கொண்டிருப்பாரோ தெரியவில்லை. நின்றிருந்தால் இங்கே வந்து ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யாமலிருக்க மாட்டார்.

அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கோ, நாடாளுமன்ற உறுப்பினருக்கோ இந்தச் செய்தியை இங்கிருந்து போய்ச் சொல்லக் கூடிய ஒரே ஒரு ஆள் சின்னராசாதான். சின்னராசன் வயற்காவலுக்கு போனதை கோபால பிள்ளை கண்டிருக்கின்றார். அவன் வயலிலிருந்து வீடு திரும்பினானோ, அல்லது வீட்டிலேயே வெளியேற முடியாமலிருக்கின்றானோ என நினைத்து மனங்குழம்பிக் கொண்டிருந்தார் கோபாலபிள்ளை.

“ஆனால் என்ன இருந்தாலும் வெகுநிச்சயமாக சின்னராசன் இந்த விஷயத்தை கவண்மென்ற உத்தியோகத்தருக்குப் போய்ச் சொல்லாமல் இருக்க மாட்டான். எப்பிடியும் இந்த இடத்திலையிருந்து நாங்கள் எல்லாரும் வெளியேறி வேறை இடத்துக்குப் போகா விட்டால் இந்த வெள்ளத்துக்குள்ளேயே செத்துப் புதைந்து அழுகி நாறிப் போக வேண்டியதுதான்... வேறை வழியேயில்லை. கடவுளே, சின்னராசன் எப்பிடியும் போயிருக்க வேணும்...”

கோபாலபிள்ளை தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

இப்போது மீண்டும் மழை சோவென்று பெய்ய ஆரம்பித்தது. இடி முழக்கம் அந்தப் பிராந்தியம் முழுவதையுமே அதிர்த்தியவாறு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று கண்மணி வெளியே ஓடி வந்தாள். அவளின் குரல் தடுமாறிப் பதைபதைத்தது. விம்மிய படியே சொன்னாள்: “மாமா...உள்ளை வந்து இவரை ஒருக்கால் பாருங்க. எனக்குப் பயமாயிருக்குது...வந்து பாருங்க மாமா...”

உடல்நடுங்க உள்ளே விரைந்தார் கோபாலபிள்ளை.

குமாரவேலு படுக்கையில் கையையும், கால்களையும் அடித்துக் கொண்டு கிடந்தான். வாயைக் கோணிக் கொண்டு எதையோ சொல்வதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டான். முடியவில்லை. எச்சில்தான் அடித்தது. கண்கள் மெது மெதுவாக மேலே செருகிக் கொண்டிருந்தன. அழுகையை அடக்கியபடியே அவனது நெற்றியிலே கையை வைத்தார் கோபாலபிள்ளை. உடனேயே கையை எடுத்துக் கொண்டார். தணலாய்க் கொதித்தது நெற்றி. நெற்றியிலிருந்து கையை எடுத்த பின்னரும் தனது கை சுட்டுக் கொண்டிருப்பதாய் உணர்ந்தார் அவர்.

எழுந்து போய் திருநீற்றுக்குடுவையிலிருந்து கொஞ்சம் திருநீறு அள்ளிக் கொண்டு வந்து அவனது நெற்றியிலும் உடம்பிலும் பூசினார். அவனோ உபாதை தாங்கமுடியாதவனாக கைகால்களை அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கண்மணி அவனுக்குப் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். குழந்தைகள் ஒன்றும் புரியாமல் — தாயையும் தகப்பனையும் பார்த்து விட்டு ஒவென்று அழத் தொடங்கினார்கள்.

கோபாலபிள்ளை மீண்டும் வெளியாலே வந்தார். மழை முன்னிருந்ததனை விட மேலும் அதிகமாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளம் மேலே ஏறி சுழித்துச் சுழித்து பிரவசித்தவாறிருந்தது. அது எத்தனை பிராணிகளை பிணமாக அள்ளிவருகின்றது. இவ்வளவு முயல்களும், காட்டுக் கோழிகளும், ஆடுகளும், மாடுகளும், குரங்குகளும் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டு இறந்து போயிருக்கும்! கோபாலபிள்ளை வேதனையோடு எதிரே விழுந்து போயிருக்கின்ற இராட்சத மரங்களினைப் பார்த்தார். உண்மையிலே சொன்னால் இவையெல்லாம் இங்குள்ளவர்களின் உற்ற தோழர்கள், நீண்ட நெடுங்கால நண்பர்கள்.

மீண்டும் உள்ளே போக நினைத்த கோபாலபிள்ளை வெள்ளப் பெருக்கிலே ஈனஸ்வரமாகக் கேட்ட குரலைக் கேட்டதும் அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்றார். பரபரப்போடு அங்குமிங்கும் பார்த்தார்.

வெள்ளத்திடையே பெண்ணின் தலை ஒன்று தெரிந்தது. வெகு பிரயத்தனத்தோடு அவள் நீந்தி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கோபாலபிள்ளை பாய்ந்து போனார் உள்ளே. கையிலே நீண்ட கயிற்றோடு வந்து, சுருக்குத் தடமிட்டு அதனை அவள் நீந்தி வந்த பக்கமாக வீசி எறிந்தார்.

“சுருக்கிலை இறுக்கிப் பிடி மோளே...”

அவள் அப்படியே பிடித்துக் கொண்டாள்.

பலம் கொண்ட மட்டும் அவள் பற்றியிருந்த கயிற்றைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தார் கோபாலபிள்ளை.

கரையிலே வந்ததும், எழுவதற்கே தைரியமற்றவளாய் சோர்ந்து தடுமாறியவாறே துர்க்கா சொன்னாள்:

“அப்பூ...சிவகாமியை வெள்ளம் இழுத்துக் கொண்டு போயிட்டுது...”

7

உதவி அரசாங்க அதிபர், சின்னராசன் சொன்ன எல்லா வற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு பியோன் தம்பிப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டார்.

“மேட்டுப்பக்கம் சரியான வெள்ளம். கந்தன் குளம் உடைக்கக்கூடிய நிலைமையிருக்குதென்று கிராம சேவகர் கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார். அங்கையுள்ள நிலைமைகளை நேரிலே போய்ப் பார்க்கவேணும். ஜீப் டிரைவரை உடனே போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வர வேணும்”

தம்பிப்பிள்ளை உடனேயே பதில்சொன்னான்;

“ஐயா, ஜீப் டிரைவர் துரைராசா தனக்கு சுகமில்லை என்று சொல்லி ஒரு கிழமைக்கு லீவு கேட்டு அனுப்பின கடிதத்தை இப்பத்தான் உங்களினுடைய மேசையிலே வைத்திருக்கிறன்...”

உதவி அரசாங்க அதிபர் தலையைச் சொறிந்தார். பின்னர் தம்பிப்பிள்ளையைப் பார்த்து, “பரவாயில்லை. நானே ஜீப்பை ஓட்டுகிறன். நீயும் வா. இந்தாளையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம்” என்றார். “தேத்தண்ணீர் கொண்டுவா. இந்தாளுக்கும் கொடு. பாவம் நல்லா நனைஞ்சு போயிருக்குது. என்னுடைய அலுமாரியிலை வேட்டி இருக்கும். ஒன்று எடுத்துக்கொடு...” சின்னராசன் பதைபதைப்போடு, “வேண்டாம் ஐயா... வேண்டாம்” என்றான். அதற்கிடையில் தம்பிப்பிள்ளை வேட்டியைக் கொண்டு வந்து அவனது கையிலே கொடுத்து “கட்டு

அல்லது ஐயாவுக்கு கோபம் வந்து விடும்” என்றான். மனம் நெகிழ அந்த வேட்டியைக் கட்டிக் கொண்டான் சின்னராசன்.

வெளியே இன்னமும் மழைபெய்து கொண்டிருந்தது.

“கிராமசேவகர் அப்ப வரவில்லையோ ஐயா?...”

இளைஞரான உதவி அரசாங்க அதிபர், ஜீப்பின் வேகத்தை அதிகரித்துக் கொண்டே, “அவரையும் போய்க் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம்...” என்றார்.

வழியெங்கும் பாலைமரங்களும், தேக்குகளும் பாறிச் சரிந்து கிளைகள் ஓடிய விழுந்து போயிருந்தன. அடிக்கடி வீதியிலே இறங்கி பாதையோரமாய் விழுந்திருந்த மரங்களை அவர்கள் அகற்ற வேண்டியிருந்தது.

உதவி அரசாங்க அதிபரோடு போய்க் கொண்டிருக்கையிலே சின்னராசனின் மனதிலே பெரியதொரு போராட்டமே நடந்து கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒரு நல்ல மனிதரான ஏ.ஜி.ஏ.யை ஏமாற்றி, தான் ஒரு பொய் சொன்னதையிட்டு அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஆனால் கிராமசேவகரை நினைத்ததும் பயமாயிருந்தது.

தம்பிப்பிள்ளை திடீரென்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அப்ப உன்னுடைய வீட்டுப்பக்கமாக எப்படி வெள்ளம்? சரியான சேதம் வந்திருக்குமே... உன்னை வீட்டிலை யாரை விட்டிட்டு வந்தனி...”

சின்னராசனுக்கு அந்த நிமிஷத்திலே மனம் பக்கென்றது. அன்னத்தை நினைத்துக் கொண்டான். மழை வெள்ளம் தனது குடிசைப் பக்கத்தில் ஏறாவிடினும் மழையும், வெள்ளமும் தனியாயிருக்கின்ற அன்னத்தை நிச்சயமாக அச்சத்திற்குள்ளாக்கியிருக்கும் என்று

எண்ணிய போதிலேயே அவனது உடம்பு தளர்வுற்றது. வயலிலிருந்து நேராகவே குடிசைக்கு ஓடிப் போயிருக்க லாமே என்று இப்போது நினைத்து வருத்தப்பட்டான்.

“என்னடா, என்ன திடீரென்று யோசிக்கிறாய்?”

தம்பிப் பிள்ளையின் கேள்வி அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது.

“அப்பிடி ஒன்றும் இல்லை ஐயா...”

தம்பிப்பிள்ளை சின்னராசனை முறைத்துப் பார்த் தான்.

“இல்லை. ஏதுவோ விஷயம் இருக்குது. நீ முழிக் கிறதைப் பார்த்தால், உன்னுடைய வீட்டுப் பக்கமே நீ போகேல்லைப் போல இருக்குது. அல்லாட்டில் நீ இப்பிடி திடீரென்று முழிக்கத் தேவையில்லை. பெரிய ஐயாவுக்கு பொய் சொன்னாலே பிடிக்காது...பொய் சொன்னால் போஜனமும் கிடைக்காது என்ற விஷயம் உனக்குத் தெரியும்தானே...சரி, இனிச் சொல்லு நீ ஏன் வீட்டுப் பக்கம் போகவில்லை...சொல்லு?”

சின்னராசன் பாடு தர்மசங்கடமாகி விட்டது.

“ஐயா...நான் வயலிலை உள்ள காவல் கொட்டி லிலை நின்றபோது கடும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. காவல் கொட்டிலுக்கு அருகிலைதான் என்றை பட்டி மாடுகளை விட்டிருந்தனான். அதுக்கு மேலே பெரிய மரமொன்று விழுந்து முக்கால்வாசிக்கு மேலை மாடுகள் செத்துப் போச்சது...நான் உடனே அங்கையிருந்து வீட்டுக்குப் போகப் பார்த்தன். வழியொன்றும் சரி யில்லை. பிறகு குளத்துக் கரைப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் குளம் உடைஞ்சு கொண்டிருந் ததைக் கண்டன். உடனேயே எல்லாவற்றையும் விட

இது அபாயமான விஷயம் என்று நினைச்சுக்கொண்டு, கிராம சேவகர் ஐயாவுக்கு போய் அறிவித்தன். அவர் ஏ. ஜி. ஏ. ஐயாவுக்கு உடனேயே துண்டு தந்து விட்டவர்..."

சொல்லிமுடித்ததும் அவனது மனதினுள் என்னவோ குத்திற்று. 'அட்டே, என்னையறியாமல் உண்மையைச் சொல்லி விட்டேனே...இதென்ன கஷ்டமாகப் போச்சது...கிராமசேவகர் ஐயா அறிந்தால் என்னை உயிரோடையே வெட்டிப் புதைச்சிருவாரே...இப்ப நான் என்ன செய்ய?'

ஜீப்பை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த உதவி அரசாங்க அதிபர் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த யாவற்றையுமே காதில் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். மனதிற்குள் ஆத்திரம் ஊறிக்கொண்டிருந்தது.

வழியிலே மக்கள் பெருமளவிலே கூடி நிற்பதனைக் கண்டதும் ஜீப்பை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினார். ஜனங்கள் உடனேயே ஜீப்பினைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டனர். கண்ணீருங் கம்பலையுமாக, கைகுவித்தபடியே வெள்ளத்தின் கொடுமைகளைப் பற்றி அழுதழுது சொன்னார்கள்.

"எங்களினுடைய குடிசை, பொருள் எல்லாமே வெள்ளத்திலை அடிபட்டுப் போச்சுதையா...எங்களுக்கு இருக்க இடமுமில்லை. சாப்பிடச் சாப்பாடும் இல்லை ஐயா...ஐயா எங்களுக்கு நீங்கதான் உதவி செய்ய வேணுமையா..."

உதவி அரசாங்க அதிபர் தம்பிப்பிள்ளையை அழைத்தார்:

"உடனே போய் இந்தப் பக்கத்து கிராம சேவகர், பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர், கூட்டுறவு உணவுக் கடை மாணேஜர் மூவரையும் நான் கூப்பிட்டதாகச் சொல்லி இங்கே கூட்டி வரவேணும். அவசரம். "

வார்த்தைகள் முடியமுன் தம்பிப்பிள்ளை அங்கே யிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டான். பதினைந்து நிமிஷங்களிலே, அவர்கள் மூவரோடும் அவ்விடத்திற்கு வந்தான். கிராமசேவகரான தண்டாயுதபாணி பவ்வியமாக உதவி அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். “ஐயா, நாங்களே இந்த வேலைகளையெல்லாம் பார்த்திருப்பமே...நீங்கள் இந்த மழைவெள்ளத்துக்குள்ளை வந்து... நான் இங்கையுள்ள வெள்ளச் சேதம் பற்றிய புள்ளி விபரங்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

சொல்லிக்கொண்டே சட்டைப் பாக்கெட்டுக்குள் எரிருந்து புள்ளி விபரமடங்கிய தாளினை எடுத்தார் கிராமசேவகர்.

உதவி அரசாங்க அதிபர் கிராமசேவகர் கூறியதைக் கவனியாமல் பள்ளிக்கூடத் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்தார்.

“இவ்வளவு மக்களும் தங்குவதற்கு உடனடியாகவே நீங்கள் பாடசாலையினைத் திறந்து விடவேண்டும்... பாடசாலைக் காம்ப்வுண்டுக்குள்ளேயே இவர்கள் சமைப்பதற்கான வசதிகளைச் செய்யவேண்டும். இதற்கான சமையற் சாதனங்களையும், சமையலுக்கான பண்டங்களையும், கூட்டுறவுக் கடையிலிருந்து கிராமசேவகர் எடுத்துத் தருவார்...அரிசி, மாவு, சீனி என்பன வற்றை எடுத்து இரண்டு நாட்களுக்கு சமையல் செய்து இங்கேயே அவர்களுக்கு கொடுக்கலாம். பிறகு இரண்டு வார ‘ரேஷன்’ உணவை இலவசமாகக் கொடுக்க நான் உத்தரவிடுவேன்...நீங்கள் முன்று பேரும் இங்குள்ளவர்களோடு கலந்து பேசி உடனே செயற்பட வேண்டும். நான் இன்னமும் நிறைய இடத்திற்குப் போக வேணும்... குளக்கட்டுகளும் பார்ப்பது முக்கியம்...”

இ.—9

கிராமசேவகர், தலைமையாசிரியரைப் பார்த்தார். தனது அதிருப்தியினை அவரது முகத்திலும் கண்டார். மனதுக்குள் எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தார்.

ஜீப்பில் ஏறியவாறு உதவி அரசாங்க அதிபர் கிராம சேவகரைக் கூப்பிட்டார்; “இங்கே மக்களுக்கு டாய்லட் நெருக்கடியிருக்கும். தற்காலிகமாக சில டாய்லட்டை நீங்கள் போட்டுக் கொடுக்க வேணும். அது முக்கியம்...”

8

சாய்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திடையே முதுகு மிதந்து கிடக்கின்ற யானையாய்க் கிடந்த ஆலமரத்தினைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டான் சின்னராசன். வெகு தூரத்திலே விசாலத்திருந்த வாய்க்காலினை வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக் கொண்டு கட்டற்றுப் பாய்கின்ற வெள்ளம் மேட்டுப் பகுதியினைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து சும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயா...என்னுடைய கொட்டிலையே கானேல் லையே ஐயா...” என்று தீனமாகச் சொன்ன சின்னராசனை பரிதாபமாகப் பார்த்தார் உதவி அரசாங்க அதிபர்.

மகோகனி, பாலை, மலைவேம்பு போன்ற பெரிய மரங்களெல்லாம் ஒன்றின் மேலொன்றாய் தறிகெட்டு முறிந்து விழுந்திருந்தன. பாதைகளை மூடி அவை சும்பல்கும்பலாய்க் கிடந்தன. இங்கேயும் முன்னர் வழியிருந்ததா என்று திகைக்க வைத்தது எதிரே தெரிகின்ற காட்சி.

முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து கூ வென்று சத்த மிட்டான் சின்னராசன். மீண்டும் மீண்டுமாய்க்

கூவிட்டான். இடையே நிறுத்திய போது தொய்ந்த குரலிலே மறுமுனையிலிருந்து கூவென்ற சத்தம் கேட்டது. சின்னராசன் பரபரத்தான்:

“ஐயா...அன்னம் பத்திரமாக இருக்கிறாள். ஆனால் பாவம் நல்லாக பயந்து களைத்துப் போயிருக்கிறாள். எல்லாக் கொட்டிகளிலையும் நிலைமை இப்படித்தான் இருக்கும். இப்ப இவையளையெல்லாம் நாங்கள் எப்பிடி ஐயா பத்திரமாக வெளியிலை கொண்டு வாறது?”

உதவி அரசாங்க அதிபர் யோசனையிலே ஆழ்ந்திருந்தார்.

இந்த இடத்திற்கு வருவதற்கே அவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு விட்டனர். முழங்காலுக்கு மேலே வரை காற்சட்டையை மடித்து விட்டிருந்த உதவி அரசாங்க அதிபர் இப்போது நனைந்து தெப்பமாகப் போயிருந்தார். அவரால் இந்த வெள்ளத்தினுள் நடக்க முடியாதென்று பலருமே சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அவர் கேட்கவே மறுத்து விட்டார்.

“நானே எல்லா இடங்களையும் நேருக்கு நேராகப் பார்த்து நிலைமைகளை அறிந்து கொள்ள வேணும்... பரவாயில்லை. நானும் உங்களைப் போல ஒரு ஆள் தானே!”

அவரின் வார்த்தைகள் பொது மக்களின் மனதிலே பெரிதும் வியப்பை ஏற்படுத்தின. அவர்கள் அறிய இந்தப் பகுதிக்கு அதுவும் இத்தகைய வெள்ள அவதிகளிடையே வந்த முதலாவது உதவி அரசாங்க அதிபர் இவர்தான்.

“இல்லை ஐயா, இந்த வெள்ளம், மழையெல்லாம் எங்களுக்கு நல்லபழக்கம். நீங்க இதுக்குள்ளை வந்து நனைஞ்சு போனால் காய்ச்சல் வந்திடும்...”

தம்பிப் பிள்ளையும் அவரை வேண்டினான்.

அவர்கள் சொன்னதைக் கவனியாதவர் போல சின்னராசனைப் பார்த்து உதவி அரசாங்க அதிபர் சொன்னார்; “மேட்டுப் பக்கத்திலையுள்ள இருபத்தி மூன்று குடும்பங்களையும் மீட்டுக் கொண்டு வாற வேலையை இப்ப உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும்... இதுக்கு நல்ல கெட்டித்தனமுள்ள கொஞ்ச இளந்தாரிகள் தேவை. நான் ஜீப்பிலை போய் கவண்மென்ற் றெஸ்ட் கவுசிலையிருக்கிற பிளாஸ்டிக் போர்ட்டுகள் இரண்டையும் இங்கை கொண்டு வந்து சேர்த்திடுறன்...தம்பிப் பிள்ளை...நீ இங்கேயே நின்று கொஞ்ச இளந்தாரிகளைச் சேர்த்து வைத்திரு. நான் போகிற வழியிலையே இந்த மக்களுக்கு உணவுப் பொட்டலத்துக்கும் ஏற்பாடுகள் செய்திடுறன்...”

உதவி அரசாங்க அதிபர் ஜீப்பில் ஏறி ஸ்ராட் செய்தார்.

வானம் இப்போது இலேசாக வெளிறியிருந்தது. பறவைகள் கீச்சிட்டுக் கொண்டு அங்குமிங்குமாகப் பறக்கத் தொடங்கியிருந்தன. அங்குமிங்குமாகப் புகலிடம் தேடியிருந்தவர்கள் வீதிப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். கறுத்திருந்த முகங்களிலே இப்போது நிம்மதியின் தெளிவு.

வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெரும்பாலான மக்களை ஆங்காங்குள்ள பள்ளிக்கூடத்திற்கு தங்குவதற்காய் அனுப்பிவைத்து அவர்களுக்கான உணவு வசதிகளையும் செய்தாயிற்று. தம்பிப்பிள்ளைக்கு இது ஒரே வியப்பு. அவனது இவளவு கால வேலை அனுபவத்திலே இது மிகவும் அதிசயமான சம்பவம். வெள்ளமோ, மழையோ அல்லது வேறெந்தக் கஷ்டமோ அது எதுவாயினும் கிராமசேவகர்தான் கவனித்து எல்லா

ஏற்பாடுகளையும் செய்திட வேண்டும். கிராமசேவகரும் இரண்டு நாட்களின் பின்னர்தான் சம்பவம் நடந்த இடத்திற்கு வருவார். தனது கையாளைக் கூப்பிடுவார். ஒப்பிற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு அந்த மக்கள் எங்காவது தங்க வைக்கப் படுவார்கள். உணவுப் பொட்டலங்களும் வழங்கப்படும். ஒருவாரத்தின் பின்னர் மக்கள் தங்கள் பாட்டிலே போய் வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டு பழையபடி வாழ்க்கையினை ஆரம்பித்து விடுவார்கள். கிராமசேவகர்கள், பலரிடம் கையொப்பங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு இந்த வெள்ளகாலத்தின் போது தமக்கு ஏற்பட்ட செலவுகள் எவ்வளவு என்பதற்கான வவுச்சர்களை அரசாங்க அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்.

தம்பிப்பிள்ளை அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமான போது அந்தப் பகுதியின் கிராமசேவகரான மகேஸ்வரமூர்த்தி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார். முகத்திலும் நடையிலும் பரபரப்பு. மனதிற்குள்ளே தாள முடியாத ஆத்திரம்.

“ஏ. ஜி. ஏ. ஐயா எங்கை போய் விட்டார்?”

தம்பிப்பிள்ளையைப் பார்த்து கனமான குரலிலே கேட்டார் கிராமசேவகர். சின்னராசனுக்கு அவரைக் கண்டதும் உடம்பு வியர்த்தது.

தம்பிப்பிள்ளை அமைதியாகப் பதில் சொன்னான்:

“அவர் இங்கை வந்து எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு, வெள்ளத்துக்குள்ளே சிக்கியுள்ள ஆட்களை மீட்கிறதுக்கு படகுகள் கொண்டு வரப் போயிட்டார்...”

கிராமசேவகரின் முகம் சுருங்கிக் கறுத்தது.

“அவர் ஏன் இப்பிடியெல்லாம் கஷ்டப்படவேணும். நாங்கள் என்னத்துக்காக கவண்மென்றிலை இவ்வளவு

சம்பளத்தையும் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறம். எனக்கு ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருந்தால் உடனையே வந்து இந்த அலுவலையெல்லாம் பார்த்து முடித்திருப்பனே... அதுதானே முதலிலை நான் வெள்ளநிலைவரம் பற்றி, கந்தன்குளம் பற்றி எல்லாம் அவருக்கு விரிவாக ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தேனே... அது கிடைக்கவில்லையோ?"

சின்னராசனிற்கு உடம்பு வெடவெடவென்று நடுங்கிற்று.

தம்பிப்பிள்ளை அர்த்த புஷ்டியோடு மகேஸ்வரமூர்த்தியைப் பார்த்தான்.

“சின்னராசன், ஏ. ஜி. ஏ. ஐயாவிட்டை நீங்க அனுப்பிய கடிதத்தை கொடுத்துவிட்டு, மழை வெள்ளத்துக்குள்ளாலை வந்து உங்களுக்கு சரியான குளிர் காய்ச்சல் வந்துவிட்டதாகச் சொன்னவன். நோயாளியான உங்களுக்கு ஏன் வீண்கரைச்சலைக் கொடுப்பானென்று நினைத்து ஐயாவே இங்கே நேராக வந்து விட்டார்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தியின் முகத்திலே நிம்மதியான சிரிப்பு.

“நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்த வெள்ளம் மழையிலை எல்லாம் அலைஞ்சு குளத்தினுடைய நிலைமையைப் பற்றி ஏ.ஜி.ஏ. ஐயாவுக்கு அறிவித்தேன் என்பதனை மேலையிருக்கிற அந்தக்கடவுளும், சின்னராசாவும் தான் அறிவார்கள்... அடேயப்பா இன்னமும் எனக்கு உடம்பு கொதிச்சுக் கொண்டிருக்கிறது...”

தம்பிப்பிள்ளை சிரித்துக் கொண்டான்.

“ஐயாவிட்டை நீங்க பட்ட கஷ்டங்களைப் பற்றி சின்னராசன் மட்டுந்தான் வந்து சொன்னவன். கடவுள் ஏனோ வரவில்லை...”

செல்லமான கோபத்தோடு மகேஸ்வரமூர்த்தி, தம்பிப் பிள்ளையைப் பார்த்தார்;

“உனக்கு எதிலும் எந்தநேரத்திலும் ஒரு கேலிதான்... அனுபவமும், வயதும் வரத்தான் இதைப் பற்றியெல்லாம் தெரியவரும்...”

தம்பிப்பிள்ளை கேலியான குரலில் ஆனால் பவ்வியமாக, “நீங்க சொல்லுறது சரிதான்...” என்றான்.

தொலைவிலே ஜீப்பொன்று வேகமாக வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பச்சை நிறத்தைக் கண்டதுமே கிராமசேவகரின் முகத்திலே மிகுந்த சந்தோஷமும் பரபரப்பும் உண்டாயிற்று.

“எம்.பி. வந்து கொண்டிருக்கிறார்... அடேயப்பா மனிஷன் என்றால் அந்த ஆள்தான் ஒரு மனிஷன்... வெள்ளமென்ற உடனையே புறப்பட்டு வந்தீட்டுது...”

எம்.பி.வெகு அவசரமாக ஜீப்பிலேயிருந்து இறங்கினார். முகத்திலும் சொற்களிலும் கொப்பளிக்கின்ற கோபம்.

“எங்கே இந்த ஏ. ஜி. ஏ. அந்தாளுக்கு டெலிபோன் எடுத்தேன். அது அவுட் ஒப் ஆடர். பிறகு ஒபிஸிலை போய்ப் பார்த்தால் ஆளையே காணவில்லை... மக்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறபோது இந்த ஆள் எங்கே போய்ப் படுத்திருக்குது?...”

எம்.பி. பேசுகிறபோது அதற்கு யாராவது பதில் கூறினால் அவருக்குப் படுகோபம் வந்துவிடும். சில வேளை கன்னத்திலும் எட்டி அறைந்து விடுவார். மௌனமாக நின்ற எல்லோரது மனதிலும் தூடான பதில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன... கிராமசேவகர்... நீர் என்ன செய்தனர்?”

கிராமசேவகர், தான் மழை வெள்ளத்துக்குள் பட்ட இன்னல்களையும் அதனால் இப்போது காய்ச்சலால் உடம்பு கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறதையும் பற்றி மிகவும் தொய்வான குரலிலே கூறிவிட்டு இரண்டு மூன்று முறை பலமாக இருமிக் கொண்டார்.

எம். பி. யின் குரல் தணிந்து வந்தது.

“நீங்க பழைய ஆட்களெல்லாம் இப்பிடித்தான் கடமை உணர்ச்சிதான் உங்களுக்குப் பெரிது. இப்போதைய ஆட்கள் பேருக்குத்தான் உத்தியோகம் பார்க்க கிறார்கள். இந்த ஏ. ஜி. ஏ. யைப் பாருங்க... நல்ல உதாரணம்...”

எம். பி. வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தவாறே சொன்னார்:

“தம்பிப்பிள்ளை... இன்னமும் மழைவரும் போலை. இருக்குது... நான் கிராமசேவகருடைய வீட்டிலை போய் இருக்கிறேன். இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் வரையிலும் அங்கேயே இருப்பேன். ஏ. ஜி. ஏ. வந்தால் என்னை உடனேயே அங்கை வந்து பார்க்கச் சொல்லு. சரி... கிராமசேவகர் நீங்க என்னோடை புறப்படுங்க...”

ஜீப் அங்கிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டது.

சின்னராசன் கவலை மேலிடச் சொன்னான்: “மனுஷன் இந்தப் பக்கத்துக்கு வந்தது சரி... ஆனால் இதிலை நிற்கிற சனங்களோடை ஒரு வார்த்தை பேசி, என்ன உங்களுக்கு வேணுமென்று கேட்டுதோ?”

வேதனையோடு சிரித்தான் தம்பிப்பிள்ளை.

“எம். பி. வந்தது உங்களையெல்லாம் பார்க்கிறதுக்கு இல்லையடா. அதிலை வேறே விஷயமே அடங்கியிருக்குது...”

மார்க்கண்டு தனது இயல்பான முகபாவத்தோடு மற்றவர்களைப் பார்த்தான். பின்னர் அடங்கிய குரலிலே கூறினான்.

“கந்தன் குளத்துக்குப் பின்னால்தானே எம்.பி. ஐயாவோடை பதினைஞ்சு ஏக்கர் வயல் நிலமும், அவருடைய மச்சானுடைய பத்து ஏக்கர் வயல்காணியும் இருக்குது. அதனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கத்தான் அவர் வந்திருப்பார்... இப்ப எங்களுக்கு கதை விடுகிறார்...”

மார்க்கண்டு சொன்னதைக் கேட்ட பெண்களின் முகத்தில் அருவருப்பு பொருமிற்று. வள்ளியாத்தை எரிச்சலோடு காறித்துப்பினாள்: “நாய்ப்பயல்!...”

தம்பிப்பிள்ளையின் முகத்திலே இப்போது அச்சமும், பரபரப்பும் உண்டாயிற்று. மற்றவர்களுக்கு அருகாகப் போனான். தயங்கிய குரலிலே சொன்னான்; “இந்தக் கதையை நான் நிற்கிறபோது நீங்க கதைச் சதாய் கடைசிவரை யாருக்குமே சொல்லிப் போடாதேங்கோ... எம். பி. இதை அறிஞ்சால் விஷயம் அவ்வளவுதான். உங்களை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது... ஆனால் என்னை அந்த ஆள், உடனே தண்ணியில்லாத காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத்தான் அடுத்த வேலையே பார்க்கும்... என்ன நான் சொல்கிறபடி நடப்பியள்தானே?”

சின்னராசன், தம்பிப்பிள்ளையைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தான்.

“நாங்க யாருமே உங்களுக்கு கரைச்சல் வாறுதுக்கு காரணமாயிருக்க மாட்டோம். நீங்க பயப்படாதீங்க...”

தம்பிப்பிள்ளை ஆறுதலாகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

கோழி இறைச்சியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே எம். பி. கிராமசேவகரைப் பார்த்து, “புதுசாய் வந்திருக்கிற ஏ. ஜி. ஏ. எப்படியான ஆள்? என்ன சாதியை சேர்ந்தவன்?” என்று கேட்டார். மகேஸ்வரமூர்த்தியின் முகத்திலை இளக்காரம் தொனித்தது. நையாண்டியாக முகபாவத்தினை மாற்றிக் கொண்டார்.

“ஐயா...உங்களுக்கே தெரியும்...நான் எவ்வளவு காலம் ‘சேர்வீஸ்’ ஆனதொரு ஆளென்று. இப்பிடி எத்தனை பேரை நான் இதுவரைப் பார்த்திருக்கிறன் தெரியுமா? புதிசாய் வேலைக்கு வாற எல்லாரும் இப்பிடித்தான் தொடக்கக் காலத்திலே பரபரப்பான வேலைகளையெல்லாம் செய்து கொண்டிருப்பினை. ஆனாலும் கடைசியிலை துள்ளுகிற மாடுதான் பொதி சுமக்கும் தெரியுமோ?”

அட்டகாசமாக சிரித்துவிட்டு தொடர்ந்தார் மகேஸ்வரமூர்த்தி:

“சட்டம், மனிதாபிமானம் அது இதென்று கொஞ்சம் கடுமையாகத்தான் இந்த ஏ. ஜி. ஏ. நிற்கிறார். ஆனால் இதெல்லாம் எத்தினை நாளைக்கு? கொஞ்ச நாளைக்கு தொடர்ந்து துடுபட்டுக் கொண்டாரென்றால் பிறகு எல்லாமே சரிக்கு வந்திடும். நீங்களென்ன கேட்டீங்கள்... சாதியைப் பற்றியும் கேட்டீங்கள்... இனித்தான் விசாரித்து இவன் என்ன சாதியென்று கண்டறிய வேணும். ஆனால் ஆளினுடைய நடையுடைய தோற்றத்தைப் பார்க்கும் போது இவன் நல்ல சாதியாயிருப்பான் என்று எனக்கு கொஞ்சமும் நினைக்கத் தோன்றேல்லை...”

எம். பி. சொன்னார்: “ஏனெனில் இவனுக்கு கொஞ்சம் தலைக்கனம் இருக்குமென்று நான் எண்ணுகிறன். அல்லாவிடில் அவனை வந்து, இந்த இடத்திலை

என்னை சந்திக்கச் சொல்லியும் இன்னமும் வரவில்லை. நான் சொன்னதை அவன் அவ்வளவு கவனத்திலை கொள்ளவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அல்லது தெரியப்படுத்தியும் ஆகா இன்னமும் காணவில்லையே... நான் இங்கை வந்தும் கிட்டத்தட்ட ஐந்து மணி நேரமாச்சுது..."

“இப்ப வராவிட்டால் என்ன? இன்னொரு நாளைக்கு உங்களினுடைய வீட்டு வாசலிலே வந்து காத்துக் கொண்டு நிற்காமலா இருக்கப் போகிறான்?...யானை தன்னுடைய தலையிலையே மண்ணை வாரிப் போடுகிறதுக்கு யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்?”

மகேஸ்வரமூர்த்தி சொன்ன வார்த்தைகள் எம். பி.யைக் கொஞ்சம் தணியச் செய்தன. மீண்டும் இறைச்சித் துண்டொன்றினை வாயிலே போட்டுக் கொண்டார்.

“ஆளெப்பிடி...? பொது சனங்களுக்குள்ளை நல்ல பேர் இருக்குதோ? ஆட்களோடு பழகிறதெல்லாம் எப்பிடி?”

மகேஸ்வரமூர்த்தியின் முகம் அதிருப்தியுற்றது,

“பொதுசனங்களுக்கை நல்ல செல்வாக்கு இருக்குது...தன்னை சந்திக்கிற ஆட்களோடே எல்லாம் நல்ல அன்பாகப் பழகுகிறான். இப்பிடி இவர்கள் நடக்கிறதாலைதான் பொது மக்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தர் என்றாலே இப்பவெல்லாம் பயமில்லாமல் போச்சுது...”

சொல்லிவிட்டு சங்கரப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

சாப்பிட்டுத் தட்டுகளை மேசை மீது வைத்தவாறு கவலையான குரலிலே “ஐயா...முதலே அறிவிக்காமல்

வந்திட்டீங்கள். அதனாலே நல்ல கறிவகை செய்து தர முடியவில்லை...” என்றான் சங்கரப்பிள்ளை. எம். பி. சுவாரச்யமின்றிச் சிரித்தார். கதையை மாற்றினார்.

“அப்ப இந்த வெள்ளம் எங்களுடைய பக்க வயல்களுக்கு ஒரு சேதமும் கொண்டு வரமாட்டதென்று நீர் வெகு உறுதியாகவே சொல்கிறீர்—சிலவேலை கந்தன் குளத்தைத் திறந்து விட வேண்டி வந்தால் அந்தத் தண்ணீரெல்லாம் எங்களினுடையே வயற் பக்கம்தானே பெருகியோடி வரும்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி இலேசாகப் புன்னகை செய்தார்.

“ஐயா...இவ்வளவு பெரிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினராயிருந்து கொண்டு இப்படி நீங்கள் பேசுறது எனக்கு மிகப் பெரிய கவலையாயிருக்குது...இவ்வளவு பெரிய ஆளினுடைய வயல் இருக்கிற பக்கமாக அணைக் கட்டைத் திறந்து விட யாருக்கு ஐயா துணிவு வரும்? அதுவும் இவ்வளவு அதிகாரிகளும் உங்களோடே இவ்வளவு சினேகிதமாக இருக்கிற போது...அதுமட்டு மில்லை ஐயா...உங்களுக்கு மட்டுந்தானா அந்தப் பக்கத்திலை வயற்காணி இருக்கிறது? இஞ்சினியருக்கும், மேலதிக அரசாங்க அதிபருக்கும், காணி அதிகாரிகளுக்கும், பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் அந்தப் பக்கத்திலைதானே ஐயா வயற்காணி இருக்கிறது. இவ்வளவு பேருக்கும் எதிராக அந்தப் பக்கத்திலை தண்ணீரைத் திருப்பி விட யாருக்கு ஐயா துணிவிருக்குது?”

எம். பி. யின் முகத்திலை வெளிச்சம் படர்ந்தது.

“ஐயா...செயலகத்திலை இரண்டொரு நாளிலை கட்டாயம் வெள்ள நிவாரணத்தைப் பற்றின கூட்டம் நடைபெற்றே தீரும். நீங்க எந்தவிதமான தயக்கமு மில்லாமல் பேசுவதற்கு நான் நிறையப் புள்ளி

விபரங்களே சேர்த்துத் தருவேன்... அதோடை அங்கே யுள்ள ஒருவர் கூட, உங்களினுடைய வயல்பக்கமாக தண்ணீர் திறந்து விடுததற்கு ஆதரவாகவே இருக்க மாட்டார்கள்...இது அவர்களுடைய சொந்தப் பிரச்சினை..."

திடுமென்று கேட்டார் எம். பி.

"இந்த ஏ. ஜி. ஏ. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஏதாவது எங்களுக்குப் பாதகமாகச் செய்யப் பார்ப்பானோ?"

அந்தக் கேள்வி, மகேஸ்வரமூர்த்தியையும் அதிர்த்தியது. எனினும் மறுகணமே தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டே, "நீங்கள் அந்த அரைக் கிறுக்கனைப் பற்றி யெல்லாம் ஏன் இவ்வளவு பெரிசாக எடுக்கிறீர்கள்? அரசாங்க அதிபரோடை நேரிலையே நீங்கள் உடனே போய்க் கதைத்து வையுங்கள்...அரசாங்க அதிபர் எம். பி. மாரிலையெல்லாம் நல்ல மரியாதையும் மதிப்பும் வைத்திருக்கிற ஆள்...நீங்க சொன்னால் ஒருபோதும் அவர் தட்டியே நடக்க மாட்டார்..."

பிறகு ஆறுதலான குரலிலே, "நீர் சொல்லுறதும் ஒரு விதத்திலை சரிதான். எதுக்கும் நான் உடனேயே போய் அரசாங்க அதிபரோடை பேசிக் கொள்கிறேன்..." என்றார் எம். பி.

எல்லாம் பேசி முடித்து எம். பி. ஜீப்பில் ஏறப் போனபோது தலையைச் சொறிந்து கொண்டே எதையோ கேட்பதற்கு முனைபவர் போல நின்றார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

"என்ன ஏதவோ கேட்கப் போகிறீர் போலையிருக்குது? கேளும்..."

மகேஸ்வரமூர்த்தி மெல்லிய குரலிலே சொன்னார்:

“ஐயா...இந்த அணைக்கட்டை திருத்திக்கட்டுற
“காண்கட்டை” நான் எடுத்துச் செய்ய விரும்புகிறேன்.
அதற்கும் நீங்கதான் உதவி செய்யவேணும்...”

அர்த்தபுஷ்டியோடு சிரித்தார் எம். பி.

“யார்...இஞ்சினியர் முருகவேலோடுதானே பேச
வேணும்...?”

“ஓம் ஐயா...”

இப்போது அட்டகாசமாகச் சிரித்தார் எம். பி.
“இதெல்லாம் உமக்குப் பெரிய விஷயமோ?
முருகவேலுவுக்கு மான் இறைச்சியோடே ஒரு
‘பார்ட்டி’ போட்டிரென்றால் இது உடனேயே சரியா
கிற விஷயம் அல்லவோ? அதுவும் முருகவேல் வெளி
நாட்டுப் ‘போத்தலை’க் கண்டால் உம்முடைய காலி
லேயே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து விடக்கூடிய ஆள்...”

தன் பருத்து உயர்ந்த கறுப்பான ஆகிருதியைக்
குறுக்கிக் கொண்டாற் போல நின்றார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

“இல்லை ஐயா...நீங்க எப்பவும் எனக்கு உதவி
செய்ய இருக்கேக்குள்ளை பிறகு ஏன்-அவர் இவரிட்டைப்
போய்க் கெஞ்சிக் கொண்டு நிற்க வேணும்...?”

ஜீப் பைஸ்ராட் செய்தவாறே சொன்னார் எம். பி.:
“அதெல்லாம் நான் கவனிச்சுச் செய்து தாறன். நீர்
வயல்பக்கமாக அடிக்கடிப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டி
ரும். பக்கத்திலையுள்ள மச்சானுடைய காணியையும்
பார்க்க வேணும்...ஏதாவது வயலுக்குச் செய்ய
வேணுமாயிருந்தால் உடனேயே செய்தியை அனுப்பி
விடும்...வரட்டுமா?...”

ஜீப் உறுமிக்கொண்டே அங்கிருந்து பறந்தது.

அரசாங்க அதிபர் மிகவும் அவசரமாகக் கூட்டியிருந்த மகாநாட்டிலே எம்.பி.யும் கலந்து கொண்டிருந்தார். கந்தன் குளப்பகுதியின் உதவி அரசாங்க அதிபரை, அங்கே எம். பி. தேடிப்பார்த்தார். ஆளைக்காண வேயில்லை. பொறுப்பான அதிகாரிகளை விசாரித்த போது கந்தன் குளப் பகுதிக்கான சகல தொடர்புகளும் துண்டிக்குப்பட்டிருப்பதால் அந்தப்பகுதி உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு செய்தி எதுவும் அறிவிக்க முடியாமற் போயிற்று என அறியமுடிந்தது. எம்.பி.க்கு இந்த விபரம் சந்தோஷத்தை அளித்தது.

மகாநாட்டிலே எம்.பி. அரசாங்க அதிபரையும், இஞ்சினியரையும் வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசினார். தான் பேசுகின்ற எல்லா விஷயங்களையும் மகாநாட்டு நிகழ்வுக்குறிப்பிலே இடம் பெறச்செய்ய வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்திக் கூறினார். இந்த நிகழ்வுக் குறிப்புகளெல்லாம் அமைச்சர் அலுவலகத்திற்கு தவறாமல் அனுப்பப்படுவது.

“ஆனாலும், பாராட்டத்தக்க நல்ல அம்சங்கள் காணப்படுகின்ற இடங்களிலே வெறுக்கத்தக்க, விமர்சனத்துக்குரிய விஷயங்கள் காணப்படுவதும் எனக்கு மிகுந்த கவலையினைத் தருகின்றது. அதை இங்கே குறிப்பிட்டாகவேண்டியது அவசியம் என்றே கருதுகிறேன். நான் எவ்வளவோ முக்கிய பணிகளிருந்தும் எல்லாவற்றையும் தள்ளிவைத்து விட்டு கந்தன் குளப்பகுதிக்கு கடுமையான மழையிடையே சென்றேன். வெள்ளப்பகுதி யாவும் சென்று பார்த்தேன். மக்கள் மிகவும் நிராதரவான நிலையிலே இன்னல் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் என்னாலே தாளமுடியவில்லை. உடனடி நிவாரணவேலைகளைத் தொடங்கச் செய்தேன். உணவுப் பண்டங்களை அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ள வகை செய்தேன். இவ்வளவுக்கும் உதவி

அரசாங்க அதிபர் அந்தப்பகுதியிலேயே இல்லை. பொது மக்களிடமும், அலுவலகத்திலும் விசாரித்தபோது அவர் கடந்த ஒரு வாரகாலமாக அந்தப்பகுதிக்கே வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். இது எவ்வளவு துரதிருஷ்டமான ஒரு செயலென்பதை கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்...”

எம். பி. நிறுத்திவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தவர்களை நோட்டம் விட்டார். அவர்கள் எம்.பி.யின் வார்த்தைகளில் ஒன்றிப் போயிருந்தனர்.

“அந்தப் பகுதியின் பிரதான குளம் வெள்ளப்பெருக்கினால் அணை உடைந்து கொண்டிருக்கிறது. குளத்து நீரைத் திறந்துவிட்டால் இன்னொரு பயங்கர அழிவு ஏற்படும் என்ற அச்சம். இவ்வளவுக்கும் அந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான உயர் அதிகாரி அந்த இடத்திலே இல்லாமல் வேறெங்கோ பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். என்ன மெத்தனது இது? ஒவ்வொரு குடிமகனின் வரிப் பணத்திலும் இருந்தல்லவா இத்தகைய அதிகாரிகள் சம்பளம் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்... தயவு செய்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இங்குள்ள எந்த அதிகாரியையுமே நான் குறிப்பிட்டுப் பேசவில்லை. உங்களை நான் அறிவேன். நீங்கள் கடமை உணர்வும், மனிதாபிமானமும் மிக்கவர்கள். நான் இந்த இயல்புகள் இல்லாத விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க ஒரு சிலரைப் பற்றியே இங்கு குறிப்பிட்டுப்பேசுகிறேன்... இப்போது முக்கியமான பிரச்சினை என்ன கொப்பி பார்க்கவும் என்பது தான். அதுவும் இன்று மாலைப் பொழுதிற்குள்ளே நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும். அல்லாவிடில் அந்தப் பகுதி முழுவதுமே நீரினுள் மூழ்கிப்போய் விடும். இதைப்பற்றி சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் இங்கே விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டும் என விரும்புகிறேன்...”

எம்.பி. உட்கார்ந்து கொண்டார். அவரது பேச்சு வன்மை, கணீரென்ற குரல்வளம், தர்க்கமிடும் ஆற்றல் என்பன பாராளுமன்றத்திலேயே வியக்கப்படுகின்ற சிறப்பியல்புகள். அதிகாரிகள் அவரது பேச்சிலே—அந்த ஆங்கில உச்சரிப்புத் தெளிவிலே மெய் மறந்திருந்து போய் இப்போது சுயத்திற்கு வந்தனர். பரவசநிலையில் ருந்து மீண்ட முகபாவம்.

அரசாங்க அதிபரின் மனத்திலே பலத்த போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கந்தன் குளப் பகுதியின் உதவி அரசாங்க அதிபரான குமரேசனை அவர் மிக நன்றாகவே அறிவார். புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்து கொண்டவன். அதிகமாக யாரோடுமே பேசிக் கொள்ள மாட்டான். அந்தக் கருமையான சிறிய உருவத்திடமா இவ்வளவு பிடிவாதமும் திறமைகளும் சேர்ந்திருக்கின்றன என்று எவரையுமே வியக்க வைப்பவன். அவனா இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இத்தகைய பொறுப்பற்றவனாக நடந்து கொள்ளுவான்? அவரால் நம்பமுடியவில்லை. ஆனால் இந்த அபிப்பிராயத்தினை எப்படி எம்.பி.யிடம் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்வது? எம்.பி.யை அந்தப் பிரதேசத்தின் 'சிம்மக்குரலோன்' என்றே மக்கள் செல்லமாக அழைப்பார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தனது அபிப்பிராயத்தை சொன்னால் எம்.பி. என்ன செய்வாரென்று அரசாங்க அதிபர் நினைத்துப்பார்த்தார். சொன்னவுடன் இந்த சிங்கம் பலத்த கோபத்துடனே இங்கு கர்ஜிக்கும். இங்கு கர்ஜிப்பதோடு நின்று விடுமா? பாராளுமன்றத்திலும் கர்ஜிக்கும். அமைச்சருக்கு கடிதம் எழுதும். இவனை எப்படியாவது 'தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு' அனுப்பி விட்டுத்தான் நித்திரை கொள்ளப் போகும். அதோடு அரசாங்க அதிபரின் 'பிரமோஷ'னுக்கும் அமைச்சரோடு பேசுவதாக எம்.பி. வாக்குறுதியளித்திருந்

தார். அரசாங்க அதிபரின் தலையிலே இந்த எண்ணம் வந்து ஒங்கி அடித்துவிட்டுச் சொன்னது; 'பேசாமல், எம்.பி. எதைச்சொன்னலும் கேட்டுக்கொள். உனது மூன்று பிள்ளைகளும் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போக வாய்ப்புகள் உள்ளன. உனக்கு கிடைக்கவுள்ள 'பதவி உயர்வு'க்கு அமைச்சரோடு பேசிச்செய்து தரக்கூடிய ஒரே ஒரு ஆள் எம்.பி.தான், இவைவேண்டுமா? அல்லது 'தண்ணியில்லாக் காடு' வேண்டுமா? இப்படி ஒரு வாய்ப்பு உன்னைத்தவிர வேறு யாருக்கு வந்து கிடைக்கும்?...'.

பிடரியைத் தடவிக் கொண்டே இஞ்சினியரைப் பார்த்தார் அரசாங்க அதிபர்.

“உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?”

இஞ்சினியர் மிகவும் பவ்வியமான குரலிலே கூறத் தொடங்கினார் :

“மதிப்புக்குரிய எம்.பி. அவர்கள் சொன்னதற்கு மேலாக நான் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? இப்போதுள்ள ஒரே பிரச்சினையும், முதற்பிரச்சினையும் கந்தன் குளத்தைத் திறந்து விடுவதைப்பற்றியதுதான், அல்லாவிடில் பெருவயல்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தினுள்ளே அமிழ்ந்தி அழிந்து போய்விடும். எவ்வளவோ முதலீடு செய்யப்பட்டவை இந்தவயல்கள். இவற்றைக் காப்பாற்றும் வகையிலே நீரை வெளியேற்ற உள்ள ஒரே பாதை, கீழ்வழிப்பக்கமாக உள்ளது. இப்பக்கத்திலே சிலகுடிசைகள் உள்ளன. அவர்களை வேறு இடத்திற்கு மாற்றியாக வேண்டும். ஒரு பாதுகாப்பு நடவடிக்கையாக கீழ்வழிப்பக்கத்திற்கு வடக்கேயுள்ள தொண்ணூற்றி எட்டுக்கும்பங்களையும் கூட அப்புறப் படுத்துவது நல்லது...”

அதற்காகவே காத்திருந்தவர் போல காணி அதிகாரி கூறினார்: “அதிலொன்றும் கஷ்டமில்லை. அந்த மக்கள் எது சொன்னாலும் கேட்பார்கள்...”

இஞ்சினியர் எம். பி. யைப் பார்த்தார். எம். பி. உட்கார்ந்திருந்தவாறே கூறினார்:

“உண்மைதான். ஒரு பொது நன்மைக்காக இப்படியொரு தனிநன்மையை நிச்சயமாக நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். மக்கள், சொல்கிற முறையிலே சொன்னால் கேட்பார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு நிவாரணமாக கொஞ்சம் பணங்கொடுக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் நானே அந்தப் பணத்தையும் அவர்களுக்கு ஒரு கூட்டத்தில் வைத்து வழங்கி விடுகின்றேனே...”

இஞ்சினியர் மிக்க சந்தோஷமானார். பின்னர் புன்முறுவலோடு உட்கார்ந்து கொண்டே தனக்கு அருகிலிருந்த காட்டு இலாகா அதிகாரியைப் பார்த்து கண்சிமிட்டினார். காட்டு இலாகா அதிகாரி அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்தவாறே பேச எழுந்தார்.

“இந்த வெள்ள நிவாரணக் கூட்டத்திலே நான் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறதென்று நீங்கள் மனதினுள்ளே யோசிக்கக் கூடும். உண்மையாகச் சொன்னால் இந்த மழை வெள்ளத்தினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறவன் நானென்றுதான் கூறவேண்டும்..”

சுவாரஸ்யமானதொரு பேச்சினைக் கேட்க ஆயத்தமானவர்கள் போல எம். பி. உட்பட எல்லா அதிகாரிகளும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். காட்டு இலாகா அதிகாரியின் தோற்றமும், பேச்சும் எப்போதுமே விசித்திரங்கலந்ததாகவே இருக்கும்.

“இந்தப் பெருவெள்ளத்தால் அரசாங்கக் காட்டிலே நின்ற எண்ணற்ற மரங்கள் விழுந்து போய்விட்டன.

இவை தேசிய சொத்துக்கள். என்னைப் பொறுத்த வரை இவற்றை நான் வெறும் மரங்களாகக் காணவில்லை. ஒவ்வொரு மரமும், ஒவ்வொரு உயிர்தான். அவற்றுக்கு மனிதனைப்போலவே இறப்பு, பிறப்பு, விபத்து—சந்தோஷம், துக்கம் என்பனவும் உள்ளன. அவற்றுக்கு நீருற்றிப் பாருங்கள். சந்தோஷப்பட்டு இலைகள் சிலிர்க்கும். புறக்கணித்து விடுங்கள். துக்கப்பட்டு இலைகள் வாடிப் பட்டுப் போய்விடும்...”

சிறிது நிறுத்திவிட்டு எல்லோரையும் நோட்டமிட்டார் காட்டிலகா அதிகாரி. அவரது பேச்சிலே எல்லோரும் புளகாங்கிதமடைந்திருந்ததைக் கண்டதும் மேலும் அவர் உற்சாகமானார்.

“இப்போது நிறைய மரங்கள் விழுந்து போயிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் உடனடியாகத் தறித்து, நான் காட்டிலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவை திருட்டுப் போய்விடும். அதோடு தேக்கு, பாலை, முதிரை போன்ற மரங்களின் இழப்பிற்கு பிரதியீடாக உடனேயே நான் புனர்நடுகை செய்ய வேண்டும்... எப்படியிருப்பினும் இந்த மரங்களை உடனடியாக அங்கிருந்து அகற்றுவதற்கு வெள்ள நிவாரணநிதியிலிருந்துதான் பணஒதுக்கீடு செய்து தர வேண்டும். எனக்கு இது பெரிய உதவியாயிருக்கும்...”

மீண்டும் புன்னகையொன்றை உதிர்த்துவிட்டு தன்னுடைய இருக்கையிலே உட்கார்ந்து கொண்டார் காட்டிலகா அதிகாரி.

எம். பி. யின் முகத்திலே மிகுந்த சந்தோஷம். காட்டிலகா அதிகாரி எவ்வளவு தர்க்க ரீதியாகப் பேசுகின்றார். இவரோடு சம்பந்தியாவதிலேயுள்ள லாபங்கள், தான் எண்ணியதற்கு மேலாகவே உள்ளன என்பதையிட்டு பரமதிருப்தி அவருக்கு. அந்தத் திருப்தி

மேலோங்க எல்லோருக்கும் கேட்கும்படியாக “what a dedicated Officer!” என்று தன்னை மறந்தே கூறினார் எம். பி.

சமூக சேவை அதிகாரி தனக்குப் பக்கத்திலேயிருந்த இன்னொரு அதிகாரியிடம் காதுக்குள்ளே கேட்டார் : “அதுசரி... வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு என்ன மாதிரி உதவிகள் செய்வது என்று யாரும் பேச வில்லையே.. அதுதானே முக்கியமானது.”

வயதான மற்ற அதிகாரி, சமூகசேவை அதிகாரியை ஏளனம் பொங்கப் பார்த்தார். “என்னைக் கேட்டது போலை வேறு யாரையும் கேட்காதே. சிரிப்பார்கள். அரசாங்க சுற்றறிக்கைகளை நீ படிப்பதில்லையென்று நினைப்பார்கள். திடீர் வெள்ளம் வந்தால் அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்களை, பக்கத்திலுள்ள பள்ளிக் கூடத்திலோ, கோயிலிலோ தங்க வைக்க வேண்டும். உடனடியாக உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்க வேண்டும். பின்னர் ஒரு வார ரேஷன் பண்டங்களை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும்...அதோடை சரி விஷயம்...”

சமூகசேவை அதிகாரியின் முகம் திருப்தி கண்டது. “எனக்கு இதைவிட அப்ப வேறை விஷயமில்லை?”

வயதான அதிகாரி யோசித்து விட்டுச் சொன்னார்.

“நீ உன்னுடைய இலாகாவிற்கு மேலதிகமான பயணப்படி, போக்குவரத்துக்காக வாகனங்கள் என்பன வற்றை இப்போது கேட்கலாம். அதற்கான நிதி ஒதுக்கீட்டை வெள்ள நிவாரண நிதியிலிருந்து நீ பெற்றுக் கொள்ளலாம். வழமையான பயணப்படிகளிலிருந்து இது புறம்பானது. இதை யாரும் ‘வெட்டி’க் குறைக்க முடியாதது. சனி ஞாயிறு வேலை செய்வதற்கும் விசேட படிகளை நீயும், உன்னுடைய ஊழியர்களும் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும். எனினும் அதற்கான ‘அப்ரூவ’லை இப்போதே பெற்றுக் கொள்....”

சமூகசேவை அதிகாரி எழுந்து தனது தேவைகளை வலியுறுத்தினார். அதனை எல்லோரும் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொண்டனர். வெள்ள நிவாரண நிதியை எவ்விதம் செலவிடுவது என்பது பற்றிய முடிவுக்கு வந்து, மகாநாடு முடிவுறும் வேளையில் காரியாலய உதவியாளர் 'ரேடியோ செய்தி' ஒன்றை அங்கு கொண்டுவந்தார்.

'இந்த வெள்ள நிலைமையைப் பார்வையிட சமூக சேவைகள் அமைச்சர் நாளைக் காலை ஒன்பது மணிக்கு விசேட விமான மூலம் உவ்விடம் வருகிறார். அவரோடு அவரது மனைவி, அதிகாரிகள் உட்பட ஏழுபேர் வருகின்றனர். ஏற்ற ஒழுங்குகள் செய்யவும், அமைச்சர் நோயாளி, அவரது உணவு விபரப்பட்டியல் சிறிது நேரத்தில் உங்களுக்கு அறியத்தரப்படும்.'

அரசாங்க அதிபரின் முகம் கவலையால் வாடிற்று; "அமைச்சர் வருகைக்கான செலவுப்பணத்தை எந்த ஒதுக்கீட்டிலிருந்து பெறுவது?"

பக்கத்திலேயிருந்து அக்கவுண்டன் உற்சாகம் பொங்கிடச் சொன்னார் : "நீங்கள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அமைச்சர் வெள்ளத்து அழிவுகளைப் பார்க்கத்தானே வருகிறார். ஆகையால் வெள்ள நிவாரணப் பணத்திலிருந்தே அதற்கான செலவுகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம். நிதி ஒதுக்கீட்டு சுற்றறிக்கைகளும் விதி முறையும் அதைத்தவறென்று சொல்லப்போவதில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளும்..."

அந்த இரண்டு பிளாஸ்டிக் படகுகளும் வெகு சிரமப் பட்டே மேட்டுப்பக்க மக்களை அந்தப் பக்கத்திலே

யிருந்து கொண்டு வந்து பாதுகாப்பான இடங்களிலே இறக்கி விட்டன. தங்களின் ஆதாரமான சொத்துக்களை மட்டுமல்ல குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களையும் அவர்கள் இழந்து போயிருந்தனர். தலைதலையாய் அடித்துக் கொண்டே அவர்கள் கதறி அழுத காட்சி நெஞ்சினைக் கரைய வைத்தது.

எல்லாமாக ஏழுபோ வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் செத்திருந்தனர். வைத்திய வசதி கிடையாமல் இறந்து போனவர்கள் மூவர். இன்னும் குடிசைகளுக்கு வந்து சேராதவர்கள் ஏழுபேர், உண்மையாகச் சொன்னால் அந்த மக்கள் தமது ஆதாரங்கள் யாவற்றையும் அடியோடேயே கண்ணின் முன்னாலேயே அழியக் கொடுத்துவிட்டனர். உதவி அரசாங்க அதிபரும் அவரோடு நின்ற இளைஞர்களும் அந்த மக்களை ஆறுதல்படுத்தினார்கள். அரசாங்கத்தின் எல்லா சாதன வசதிகளையும் அந்த நிராதரவான மக்களுக்காக துணிவோடு பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் உதவி அரசாங்க அதிபர். அதோடு நில்லாமல் இளைஞர்களின் துணையோடு, கந்தன்குள அணைக்கட்டின் ஓட்டை விழுந்த பக்கத்திற்கு மண்மூடைத்தடுப்பினையும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

எல்லா கிராம சேவையாளர்களையும் அழைத்து அந்த இடத்திலேயே கூட்டமொன்றை நடத்தினார் உதவி அரசாங்க அதிபர்.

"மற்ற எல்லா வேலைகளையும் ஒரு புறத்திலே ஒதுக்கி வைத்து விட்டு வெள்ள நிவாரணப் பணிகளிலேயே நீங்கள் உங்களுடைய கவனத்தினைச் செலுத்தவேண்டும். இப்போ பெருக்கெடுத்தோடிய வெள்ளத்திலை அநியாயமாக இறந்துபோன உயிர்களுக்கு யாரால் என்ன நட்பு ஈட்டினைத் தரமுடியும்?"

போன உயிர்களை யாராலும் மீட்டுக் கொண்டு வர முடியாது. ஆனால் இருக்கிற உயிர்களை இன்னும் பல ஆண்டுகாலம் வாழத்தக்கதாக நாங்கள் காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும். இந்த வெள்ளத்திலை இந்தப் பக்கத்திலை இருந்த தொண்ணூறு வீதமான பிராணிகள் செத்துப் போயிருக்கின்றன. எங்கும் தேங்கிக் கிடக்கிற வெள்ளத்திலை இந்தச் சடலங்கள் கிடந்து அழுகி கிருமிகளைத் தோற்றுவிக்கும். காலராவும், மலேரியாவும் பெருமளவிலே பரவப்பார்க்கும். தண்ணீரிலிருந்து பல நோய்கள் உருவாகும். இவற்றையெல்லாம் தடுக்க உடனடியான நடவடிக்கைகளை நாங்கள் எடுக்க வேண்டும். இதை ஒரு மனிதாபிமானப் பிரச்சினையாக நீங்கள் கருதிச் செயற்படுவதுதான் அவசியம். அரசாங்கமே எல்லா உதவிகளையும் செய்து தருமென்று நாங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது...”

உதவி அரசாங்க அதிபர், சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலே பலத்த சத்தித்திலே தும்மினார். ஒருதும்மல், மற்றத்தும்மல், அடுக்கடுக்கான தும்மல்கள், முக்கைத்துடைத்துக்கொண்டே அவர் தொடர்ந்தார்:

“ஆகையால் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களிலிருந்து நீங்கள் கொஞ்ச இளைஞர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களின் உதவியோடு தொண்டு அடிப்படையிலே இவற்றைச் சுத்தப்படுத்துங்கள். மலேரியாத்தடுப்பு இயக்கம், இங்குள்ள டாக்டர்கள், மருத்துவத்துறை சார்ந்தோரோடு நான் பேசி உதவிகள் பெற முடியும். அரசாங்க அதிபருக்கு நான் ஒரு அறிக்கையைத் தயார் செய்து கொண்டு போய் இன்று சந்திப்பேன். நாங்கள் இந்த மக்களை பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வர குறைந்தது மூன்று மாதங்களாவது செல்லுமென்று நினைக்கிறேன்...”

பின்னாலே உட்கார்ந்திருந்த மகேஸ்வரமூர்த்தி, தனக்கு அருகேயிருந்த இராசையாவின் காதுக்குள்ளே முணுமுணுத்தார்: “அனேகமாக இன்றைக்கே காநாளைக்கே இங்கையிருந்து ‘பனிஸ்மென்ட் டிஸ்ன்ஸ் பேரி’லை போகப் போகிற ஆள் எப்பிடியெல்லாம் பெரிய பெரிய திட்டமெல்லாம் போடுகிறார் பார். பாவம்...”

“ஆனால் ஒரு விஷயமொன்றை மட்டும் நீங்கள் வெகு தெளிவாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எனக்கு மக்களை ஏமாற்றுகிற பேர்வழிகளை கொஞ்சமுமே பிடிக்காது. அதுபோல என்னையும் ஏமாற்றலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. உங்களிலை யாருக்காவது என்னோடை சேர்ந்து வேலை செய்கிறதிலை கஷ்டமிருந்தால், இப்போதே சொல்லி விடலாம். அவர்களை நான் இங்கேயிருந்து இடமாற்றம் செய்யும்படி அரசாங்க அதிபருக்கு சிபாரிசு செய்து விடுகின்றேன்...”

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்காகவே காத்திருந்தவர் போல, தனது பருத்த ஆகிருதியை நிமிர்த்திக் கொண்டு எழுந்தார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

“ஐயா...நாங்கள் எத்தனையோ ஏ. ஜி. ஏ.க்களின் கீழே வேலை செய்திருக்கிறோம். ஆனால் உங்களுக்கு கீழே வேலை செய்கிறபோது எங்களுக்கு தனியான தொகு சந்தோஷம் ஏற்படுகிறது. எல்லா விஷயங்களிலையும் உங்களுடைய அணுகு முறை வித்தியாசமானதாக இருக்கிறது. மற்றவர்கள், நிர்வாக விதிமுறைகள்-பணக்கொடுப்பளவு விதிமுறைகள் என்பனவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வார்கள்... நீங்கள் அப்படியில்லை. முதலிலை மனிதாபிமானத்தைத்தான் முன்னுக்கு வைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறவர். உங்களைப் போலை வித்தியாசமான ஒருவரோடை வேலை செய்கிறதையிட்டு நாங்கள்

எல்லோருமே பெருமை கொள்கிறவர்கள். ஆகையால் எங்களை நீங்கள் உங்களின் விசுவாசமான பணியாளர்களாகக் கருதுங்கள். இங்குள்ள எல்லா கிராமசேவையாளர்களிலும் நானே 'சீனியர்' என்பதனால்-எல்லோர் சார்பிலும் இதனை உங்களுக்கு உறுதியாகக் கூறுகின்றேன். ஆனால் ஒன்று; தயவு செய்து எங்களை மட்டும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாதீர்கள்..."

வார்த்தையை முடிக்கமுடியாத உணர்ச்சி வசப்பாட்டோடு, இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

உதவி அரசாங்கஅதிபர், எல்லா கிராம சேவகர்களையும் மேலோட்டமாகப் பார்த்து விட்டு அமைதியான குரலிலே சொன்னார்:

"நல்லது அப்படியிருந்தால் மிகவும் நல்லதுதான்..."

மகேஸ்வரமூர்த்தி தனக்குட்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டார்: "இவன் எல்லா விஷயத்திலுமே பிடி கொடுக்காதவனாயிருக்கிறான். முகத்திலை பார்த்து இவனுடைய மன உணர்ச்சிகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் தெரிந்து கொள்கிறதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. எது எப்படி ஆனால் என்ன? வெகு சீக்கிரத்திலேயே இங்கேயிருந்து இடம் மாறிப் போகப் போகிற ஆள்தானே இவன். அதுவரை இவனோடை நல்லாயிருந்திடலாம்..."

12

இவன் சொன்ன விஷயங்களைக் கேட்டதும் அரசாங்க அதிபருக்கு என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை. அவனுடைய அறிக்கை, வெள்ள விவரங்களைத் மிகத்தெளிவாகவே எடுத்துக் கூறிற்று. உண்மையாகப்

பார்த்தால் அந்த மாவட்டத்திலுள்ள எல்லா உதவி அரசாங்க அதிபர்களையும் விட அவனே மிகுந்த கடமையுணர்வோடு செயற்பட்டிருக்கிறானென்பதை மிகத் தெளிவான அறிக்கையும், அவனது களைத்துப் போன தோற்றமும் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்த விபரங்கள் யாவற்றையும் நேற்றைய மகாநாட்டிலே நீ சமர்ப்பித்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருந்திருக்கும். நீ இல்லாதது எவ்வளவு குறையாகிப் போய் விட்டதென்று உனக்குத் தெரியுமா?... நேற்றைய கூட்டத்தில் எம். பி. உட்பட எல்லா அதிகாரிகளும் வந்திருந்தார்கள். எம். பி. உன்னைப் பற்றி மிகவும் தாக்கிப் பேசினார். எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகப் போய் விட்டது...”

உதவி அரசாங்க அதிபரின் முகத்திலே புன்னகை அரும்பிற்று.

“உண்மையாகவே மகாநாடு இங்கு நடந்த விஷயமே எனக்குத் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்திருந்தால் கூட என்னாலே இங்கு வரக்கூட முடிந்திராது. ஏனென்றால் அப்போது நான் மீட்புப் பணிகளில் நின்று கொண்டிருந்தேன். எம். பி. கூட அங்கே வந்து என்னைத் தேடியிருக்கிறார். அவரைச் சந்திக்க எனக்கு அப்போது நேரமிருக்கவில்லை...”

அரசாங்க அதிபர் திடீரெனக் குறுக்கிட்டார்.

“அப்படியெல்லாம் உதாசீனப்படுத்தி எம். பி. யைப் பற்றிக் குறிப்பிடாதே. என்னோடு பேசியது போலவேறையாரோடும் பேசி விடாதே. அவர் ஒரு மாதிரியான ஆள்...”

“அவர் எப்படியிருந்தால்தான் எனக்கென்ன? நான் என்னுடைய கடமைகளை சரியாகவே செய்கின்றேன்.

பிறகு ஏன் நான் அவர் இவருக்கெல்லாம் பயப்பட வேண்டும்? எனது முழுக்கவனமும் எப்போதும் எனது பணியிலேதான் இருக்கும். அவர் என்னை, நான் இல்லாத இடத்திலே குறை சொன்னது நாகரிகமான செயல் அல்ல...”

இவன் நடைமுறை வாழ்வினைப் பற்றி கொஞ்சமுமே அறியாதவன் என எண்ணியவாறே அரசாங்க அதிபர், “வெள்ள மீட்டிப் பணி சம்பந்தமான உனது அறிக்கையில் எல்லாவிடங்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறாய், சரி. கந்தன் குள அணைக்கட்டில் லேசாக விரிசல் கண்டிருக்கிறதே. இந்தக் குளத்தை எந்தப்பக்கமாகத் திறந்து விடுவது நல்லதென மக்கள் நினைக்கிறார்கள்? இன்று மாலை நானும், இஞ்சினியரும், ஏனைய அதிகாரிகளும் உனது பிரிவிற்கு வருகின்றோம், நீயும் எங்களோடு சேர்ந்து கொள்...”

உதவி அரசாங்க அதிபர், தனது கையிலிருந்த பைலினை விரித்து, கந்தன்குளப் பகுதி ‘மாப்’பினை அரசாங்க அதிபருக்கு காட்டினார். மிகவும் தெளிவாகவே விபரங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தது அந்த இட விளக்கப் படம்.

வயல் வெளிப் பக்கமாக உள்ள நீண்ட வழிப்பரப்பினூடேதான் குளத்து நீர் வழியப்பட வேண்டும். மற்ற எந்தப் பகுதியால் நீர் திறந்து விடப்பட்டாலும் அது மக்களுக்கும், அவர்களின் குடியிருப்புகளுக்கும் பெருந்தீங்கு விளைவிப்பதாகவே அமையும். மிகத்தெளிவான புள்ளிவிபர, நில, இட அமைவு முறைகளால் இந்த முடிவினை நிரூபணமாக்கியிருந்த உதவி அரசாங்க அதிபரை மிகவும் குழம்பிய மன நிலையோடு பார்த்தார் அரசாங்க அதிபர். பின்னர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டே, “பல்கலைக்கழகத்தில் எந்த ‘கோர்ஸ்’ படித்திருக்கிறாய்?” என்றார்.

எவ்வித சுவாரஸ்யமுமின்றிப் பதில் வந்தது.

“இஞ்சினியரிங். முதல் வகுப்பில்”

அரசாங்க அதிபருக்கு அவனோடு என்ன பேசுவ தென்றே தெரியவில்லை.

“சரி...உன்னுடைய கணிப்பில் எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கீடு, வெள்ள நிவாரணத்தின் பொருட்டு செலவாகும் என்று மதிப்பீடு செய்திருக்கிறாயா?”

உதவி அரசாங்க அதிபர் சொன்னார்.

“முதலில் மக்களுக்கு உணவும், உடையும் உடனடியாக வழங்கப்படவேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளை நான் செய்து அவர்களை அண்மையிலுள்ள பள்ளிக் கூடங்களில் தங்க வைத்துவிட்டேன். அதற்கு உங்களின் முழு அங்கீகாரமும் தரவேண்டும். அவர்கள் எல்லா வற்றையும் இழந்து போயிருக்கிறார்கள். எல்லாமாக எனது பகுதியில் 473 குடிசைகள் முற்றாகவே அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டன. பல குடியிருப்புகள் முற்றிலும் நீர்மூலமாகி விட்டன. குடிசை இழந்தவர்களுக்கு உடனடியாக குடிசை போட, குடிசைக்கு தலா ஆயிரம் ரூபாவரை வழங்க அரசாங்க சுற்றறிக்கை அனுமதிக்கிறது. அதற்கான ‘பேமன்ற் வவுச்சர்’களை நான் தயாரித்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். நிறைய மருந்துகள், மலேரியாத் தடுப்பு வேலைகள் தேவைப்படுகின்றன இரண்டு லட்சம் ரூபாவரை உடனே வழங்க வேண்டும்.”

அரசாங்க அதிபர் திடீரென்று அமைச்சர் வருகையை நினைத்துக் கொண்டார். நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“எப்படி உனது பக்க றோட்டுகளெல்லாம் நல்ல நிலையிலே உள்ளனவா?...”

உதவி அரசாங்க அதிபர் மீண்டும் புன்னகை செய்தார்.

“இவ்வளவு மழை வெள்ளத்திற்குப் பிறகும் எங்கள் ரோட்டுக்கள் உருப்படியாக இருக்கமுடியுமா? பாதிக்கு மேல் ரோட்டுகள் அடிபட்டு சிதைந்து, இருந்த இடமே தெரியாமல் போய்விட்டன... இதனால்தான் நானும் ஜீப்போடு குடைசாய்ந்து போய்விட்டேன். ஜீப் விபத்திலே நான் தப்பித்துக்கொண்டது பெரிய விஷயமே. ஜீப் இப்போது திருத்துவதற்காக விடப்பட்டுள்ளது... ஏன் ரோட்டுகளைப் பற்றிக் கேட்டீர்கள்?”

“இல்லை... இன்றைக்கு நாங்கள் அங்கு வர வேண்டும். நாளைக்கு அமைச்சர் வருகிறார். அவர் ஒரு மாதிரியான ஆள். சிலவேளை தானே அந்த இடத்திற்கு வரவேண்டும்மென்று நினைத்து, உடனே புறப்பட்டு விடுவார்... இப்போது என்ன செய்ய?...”

அரசாங்க அதிபர் பதட்டத்துடன் பெல்லை அடித்தார். பியூனிடம்— காணி அதிகாரி, மேலதிக அரசாங்க அதிபர், நெடுஞ்சாலைகளுக்குப் பொறுப்பான இஞ்சினியர் ஆகியோரை உடனடியாக அழைத்து வரச் சொன்னார். பின்னர் டெலிபோனை எடுத்தார்.

அரசாங்க அதிபரின் மேஜையில் அன்றைய பத்திரிகைகளைக் கொண்டு வந்து வைத்த பியூனைப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து போவதற்காக எழுந்தார் உதவி அரசாங்க அதிபர். டெலிபோன் ரிஸிவரின் வாயை மூடிக்கொண்டே, அரசாங்க அதிபர் — உதவி அரசாங்க அதிபரிடம், “இல்லை. நீயும் இங்கே இருப்பது தான் நல்லது” என்றார்.

பிறகு மேஜையிலிருந்த பத்திரிகைகளில் ஒன்றை எடுத்துப்புரட்டி விட்டு, சிலநிமிஷங்கள் அதனைப்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ரிஸீவரை காதில் வைத்த படியே பத்திரிகையை அவனிருந்த பக்கமாக நகர்த்தி அதைப் பார்க்கும்படி சைகை செய்தார்.

உதவி அரசாங்க அதிபர் பத்திரிகையைப் பார்த்தார்.

கந்தன் குளப்பகுதியின் வெள்ள நிலைமைகளை புகைப்படங்களில் உருக்கமாகக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பத்திரிகை, முன்று படங்களில் தானும் வெள்ளநிவராணப் பணிகளில் ஷேர்ட் கூட இல்லாமல் நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு, “இதையெல்லாம் பிரசுரித்திருக்கத் தேவையில்லை... இப்படித் தெரிந்திருந்தால் போட்டோ அங்கு கூட எடுத்திருக்க அனுமதித்திருக்க மாட்டேனே” என்று மனதினுள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டார் உதவி அரசாங்க அதிபர்.

“இந்த நிருபர் அங்கே எதற்காக வந்தார்?” என்று ஏளனமான குரலிலே, ஆனால் அர்த்தபுஷ்டியான சிரிப்போடு கேட்டார், ரிஸீவரை வைத்தவிட்டு அரசாங்க அதிபர்.

“இவர் அங்கே வெள்ள நிலைவரங்களைப் புகைப்படம் எடுப்பதற்காக வரவில்லை. எங்கோ போய்விட்டு வந்து கொண்டிருக்கையில் வழியில் எனது பகுதிக்குள் வெள்ளத்திற்குள்ளே அகப்பட்டுவிட்டார்... எங்கள் அலுவலகத்தில்தான் வந்து தஞ்சம் புகுந்தார். அதோடு தன்னுடைய வேலையையும் பார்த்துவிட்டார். பல புகைப்படங்களை எனக்குத் தெரியாமலே எடுத்திருக்கிறார் என்பதை, பத்திரிகையில் பார்த்தபோதுதான் நான் அறிய முடிந்தது. இதெல்லாம் — என்சம்பந்தப்பட்ட படங்கள் எல்லாம் தேவையில்லாதனவே...”

டெலிபோன் மணி அடித்தது.

கணப்பொழுதிலேயே அரசாங்க அதிபர் அதிர்ந்து போய் விட்டார்.

மறுமுனையில் எம்.பி. வாங்கு வாங்கென்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“உம்முடைய உதவி அரசாங்க அதிபர், வெள்ள நிவாரண வேலை செய்கின்றனா...? அல்லது தேர்தலுக்கு நிற்க ஆயத்தங்கள் செய்கிறானா? நான் பலமுறை இவனை அவதானித்து விட்டேன். இவனைப் பற்றி நிறைய முறைப்பாடுகளை மக்கள் கூறுகிறார்கள். உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர்தம் இவனைப் பற்றி நான் முறைப்பாடு செய்ய உள்ளேன்... சீ பொறுப்பில்லாத பயல்களையெல்லாம் எனது பகுதியிலே வேலை செய்ய விட்டு, நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேனே... என்னைச் சொல்ல வேண்டும்...”

13

தலைமை இஞ்சினியர், நெடுஞ்சாலை இஞ்சினியர், உதவி இஞ்சினியர் முருகவேல், மேலதிக அரசாங்க அதிபர், காணி அதிகாரிகள், அக்கவுண்டன் ஆகியோர் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டதும் அரசாங்க அதிபர் பேசத்தொடங்கினார்:

“இப்போதுதான் கந்தன்குளப் பகுதி உதவி அரசாங்க அதிபர் என்னை வந்து சந்தித்து முழுவிபரங்களையும் சொல்லியிருக்கிறார். என் முன்னே இப்போது இரண்டு பிரச்சினைகள்தான் உள்ளன. முதலாவது, நாளை இங்கு வரும் அமைச்சரை எந்தெந்தப் பகுதிகளுக்கு கூட்டிக் கொண்டு செல்வது, அவர்போகும் வழிகளைச் செப்பனிட உடனடி ஏற்பாடுகள் செய்வது, இரண்டாவது, கந்தன் குளத்து நீரை எந்தப்பக்கமாக திறந்து வழிய விடுவது? இதைப்பற்றி உடனடியாகவே பேசி நாங்கள் முடிவெடுத்தாக வேண்டும்... அதற்காகவே

உங்களையெல்லாம் அவசரமாக அழைத்திருக்கின்றேன்”

தலைமைஇஞ்சினியர், அரசாங்க அதிபர் பேசி முடித்த உடனேயே எழுந்தார்: “கந்தன்குளத்தைப் பற்றி நேற்றேயே பேசி முடித்தாயிற்றே. நாங்கள் முடிவெடுத்த படியே கீழ்வழிப்பக்கமாக நீரைத் திறந்து விட வேண்டியதானே... ஆனால் இன்றைக்கு நாங்கள் போய் உடனடியாகவே குடிசை வாசிகளை அப்புறப்படுத்தி விட்டு நீரைத் திறந்துவிடவேண்டியதுதான். நாங்கள் யாவரும் இன்று எப்படியும் போய் குளக்கட்டைப் பார்வையிடவேண்டும். பிறகு அமைச்சர் கேட்கிற கேள்விக்குச் சரியான பதில் சொல்ல இயலாமற் போய் விடும். ஆகவே விஷயங்களை சீக்கிரம் நாம் பேசி முடிப்போம்...”

அரசாங்க அதிபர், கந்தன்குளப்பக்கத்து உதவி அரசாங்க அதிபரைப் பார்க்கவும், அவர் எழுந்து பேசத் தொடங்கவும் சரியாயிருந்தது.

உதவி அரசாங்க அதிபர், தனது கருத்தினை வெகு ஆணித்தரமாகவே வலியுறுத்திப் பேசினார். வயற்பக்க வழிப்பரப்பின் பக்கமே குளத்து நீர் வெளியேற்றப்பட வேண்டுமென்றும் அதன் மூலமே அப்பகுதி மக்களின் வயல், குடியிருப்புப் பகுதிகள் எவ்வித சேதமுமின்றிப் பாதுகாக்கப்படமுடியுமெனவும் உதவி அரசாங்க அதிபர் அழுத்தமாகக் கூறிய போதிலே இருந்தவர்களின் முகம் அதிருப்தியும், எரிச்சலும் கொண்டது.

தலைமை இஞ்சினியர் அவனை இடைமறித்தார்:

“நீங்கள் நிர்வாக, வெள்ளநிவாரணப் பணிகளைப் பற்றிப் பேசுங்கள். அது உங்கள் வேலை. அணைக்

கட்டு, நீரை வெளியே வழியவிடல் ஆகியன பற்றித் தீர்மானிப்பதோ, ஆலோசனை சொல்வதோ, முடிவு செய்வதோ எங்களின் வேலை. அதைப்பற்றி நாங்கள் மட்டுமே அறிவோம்...”

கூறி முடிக்காமல் அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்தார் தலைமை இஞ்சினியர்:

“கந்தன்குளத்து வேலை என்னைப் பொறுத்தது. அதைப் பற்றி எடுக்கப் பட்டமுடிவினை எம்.பி. உட்பட அனைவருமே அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இதில் ஏதாவது மாற்றங் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் அதை நீங்களே கட்டளையிட வேண்டும்..... அனுபவமில்லாத வர்களும், குறிப்பிட்ட விஷயத்தையிட்டு கொஞ்சமும் ஞானமில்லாதவர்களும் தான் இன்று எல்லா விஷயங்களிலும் தலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

உதவி அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்தவாறே அரசாங்க அதிபர் கூறினார்: “இப்போது நாங்கள் விவாதித்துக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. உதவி அரசாங்க அதிபருக்கும் இந்த விஷயத்திலே தேர்ச்சி யுண்டு. அவரும் ஒரு இஞ்சினியர். முதல்வகுப்பிலே பாஸ் பண்ணிய திறமைசாலி. ஆனாலும் நாங்கள் எம்.பி.யின் முன்னிலையில் நேற்று ஒரு முடிவெடுத்து விட்டோம்... அதை இனி மாற்றினோமென்றால் பலபிரச்சினைகளும் உருவாகும்... எனவே ஏகமனதாக நாங்கள் ஒருமுடிவுக்கு வந்து விடுவோம்...”

உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு ஆத்திரமும், கவலையும் மனதிலுள்ளே முட்டிமோதின. கந்தன்குளப்பகுதி கண்களிலே மிதந்தது. இந்த வெள்ளம், கீழ் வழிப் பக்கமாகத் திறந்துவிடப்பட்டால் நிச்சயமாக ஆறுகுடியிருப்புகளின் கதையே நீரினுள்ளே அமிழ்ந்தி மறைந்து போய் விடும். அந்தப் பகுதி மக்கள் தொழில் தேடி, வேறிடம் போய் விட வேண்டியதுதான்.

நிராதரவான அந்த மக்களின் கண்ணீர் சிந்துகிற முகமும், தீனமான குரலோடு குவிக்கின்ற கைகளும் நினைவிலே தோன்றின. தனது உற்சாகமான செயற்பாடுகளெல்லாம் தூள் தூளாக அடித்து நொருக்கப் படுவதை அவர் உணர்ந்து கொண்டே கெஞ்சுகிறாற்போலக் கேட்டார்: “இந்த முடிவினை நீங்கள் மறுபரிசீலனை செய்து கொள்ளக் கூடாதோ? இதன்முலம் எண்ணற்ற ஏழைமக்களின் துயரங்களுக்கு நாங்கள் சரியான வழியினைக் காணமுடியும்...”

“சரி... அந்தப்பக்கத்திலே ரோட்டுகளின் நிலைமை எப்படி? அதைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு...” என்று தொடங்கினார் மேலதிக அரசாங்க அதிபர். நெடுஞ்சாலைகளுக்கு பொறுப்பான இஞ்சினியர் தனது வழமையான அடிக்குரலிலே அதற்குப் பதில் கூறினார்; “ரோட்டுக்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி எனது உதவியாளர், எனக்கு இன்னமும் தகவல் ஏதுவும் அனுப்பவில்லை. நான் எதற்கும் இன்று அங்கே போகின்றேன்... ஆனாலும் ஒரு விஷயத்தை நான் முன் கூட்டியே சொல்ல முடியும்... பிரதான வீதி— அதாவது கந்தன்குளத்துக்கு இடதுபக்கத்திலேயுள்ளது மிகவும் மோசமாகவே சேதப்பட்டிருக்கும். அந்தவழியால் அடிக்கடி பாரமான வண்டிகள் செல்கின்றன. எனவே பிரதான வீதியில் வெள்ள அரிப்பு நிறையவே உண்டாகியிருக்கும்...”

உதவி அரசாங்க அதிபர் குறுக்கிட்டார்:

“அவர் சொல்வது முற்றிலும் உண்மையே... நான் அந்தப் பாதையில் வரமுடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டேன். பாதிக்குமேல் சேதப்பட்டுவிட்டது. அதனை விட குறுக்கு வீதிகள் நீரினால் அப்படியே அள்ளுண்டு போய்விட்டன... இவற்றை உடனடியாகத் திருத்தா விட்டால் மக்கள் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டி வருமென

நினைக்கின்றேன்... ஆனாலும் கந்தன்குளத்தை குடியிருப்புப் பக்கமாக திறந்து நீர் வழிய விட்டால் மேலும் பல குறுக்குப்பாதைகள் நீரினால் அள்ளப்பட்டுவிடும் என்றே..."

மேலதிக அரசாங்க அதிபர், உதவி அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்து, 'இனியும் தொடர்ந்து பேசாதே' என்பது போல சைகை செய்தார். உதவி அரசாங்க அதிபரின் முகத்திலே உடனேயே ஆத்திரம் உண்டாயிற்று. பேசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டார். சினமாய் அரசாங்க அதிபர் இந்த சந்தர்ப்பத்தினை தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்.

"நாளைக்கு அமைச்சர், கந்தன்குளப்பக்கமாக போகவேண்டுமென்று சிலவேளை கேட்கக்கூடும். அதற்கு ஏற்றவிதமாக பிரதானவீதியை மட்டும் நாளைக்குள் திருத்தி அமைத்துவிடமுடியுமா? முடியுமோ என்னவோ—அதை அமைத்துவிடவேண்டும். ஆகையால் நீங்கள் உங்களால் திரட்டக் கூடிய எல்லா வளங்களையும் திரட்டிச் சேர்த்து உடனடியாக அங்கே போய் வேலைகளை ஆரம்பியுங்கள்... அதில் சிரமம் எதுவுமிருப்பதாகமட்டும் எனக்குச் சொல்லிவிடாதீர்கள்..."

அரசாங்க அதிபர் நெடுஞ்சாலை இஞ்சினியரை அன்போடு வற்புறுத்தினது அவரை மிகவும் தொட்டிருக்க வேண்டும். உடனேயே எழுந்துநின்றார்:

"ஹை வேஸ் டிப்பார்ட்மெண்டைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு போதும் நித்திரை கொள்ளுவதில்லை என்ற பெயரைப்பெற்றது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் இதைக் கட்டாயமாகவே செய்தாகவேண்டும்... ஆனால் எனக்கு ஒரே ஒரு கஷ்டந்தான் உள்ளது..."

அக்கவுண்டன் தனது உருண்ட முகத்திலே புன்னகை நிரம்ப, இஞ்சினியரைப் பார்த்தார்; "போதிய

பணமும், உங்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் பயணப் படியும் வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்கள்... அப்படித் தானே... அதை நாங்களே தருகிறோம். நீங்கள் அதைப் பற்றி ஒன்றும் யோசிக்காமல் உடனேயே வேலையைத் தொடங்குங்கள்..."

அரசாங்க அதிபரின் முகத்திலே திருப்தியே புன்னகையாயிற்று. "சரி...இனி மகாநாட்டை முடித்துக் கொள்ளுவோம். ஏ. ஜி. ஏ. குமரேசன் மட்டும் என்னைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு போகவேண்டும்..."

"இந்த மகாநாட்டின் முடிவுகள்—அதுவும் கந்தன் குளநீர் திறந்து விடுவது பற்றிய முடிவு உனக்கு மிக எரிச்சலூட்டுவதாக அமைந்திருக்குமென்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் என்ன செய்வது, அரசாங்க நிர்வாக மென்பது வீட்டு விவகாரமல்ல. பல நிர்ப்பந்தங்களுக்கு மத்தியிலேதான் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது..." ஆறுதல்படுத்துகிற குரலிலே, உதவி அரசாங்க அதிபரோடு நட்பான விதத்திலே பேச்சைத் தொடங்கினார் அரசாங்க அதிபர்.

"இல்லை ஸேர்... மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாகவும் மக்களுக்கு எல்லாவிதமான கஷ்டத்தையும் கொடுக்கத் தக்க விதத்திலும் இப்படியொரு கொடூரம் வாய்ந்த செயலினை நாங்கள் மேற்கொள்ளக் கூடாதென்று தான் நான் நினைக்கின்றேன்..."

குமரேசனது உறுதிவாய்ந்த முகத்தினை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கவே கஷ்டமாயிருந்தது அரசாங்க அதிபருக்கு.

"என்னை இந்த விஷயத்திலே, தட்டிச்சொல்ல முடியாத நிர்ப்பந்தங்களே தீர்மானத்துக்கு வரச்செய்திருக்கின்றன. எம். பி., இஞ்சினியர்கள், அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல என்னை வற்புறுத்துவது. இப்போது கட்சி

அமைப்பாளர்களும் இந்த விடயத்தில் உட்புகுந்துள்ளார்கள். இன்றைக்கு நான் இந்த முடிவினை எடுத்திருக்காவிட்டால் இந்த ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளர்கள் அமைச்சரோடு பேசி—இதே முடிவினை—அவரது கட்டளையின் பேரில் நாளை என்னை எடுக்க வைத்திருப்பார்கள்... அதைவிட இது பரவாயில்லை அல்லவா?"

உதவி அரசாங்க அதிபரின் முகம் குழம்பிப் போயிருந்தது. மெளனமாய் உட்கார்ந்திருந்தார். அரசாங்க அதிபரின் மேல் இலேசான பரிதாபம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அவரின் நியாயப்படுத்தலை மனதினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

14

சின்னராசனுக்கு அன்னத்தின் நிலைமையைப் பார்க்க தாங்கமுடியாத கவலையாக இருந்தது. அவனது பலம் முழுவதையுமே யாரோ உறிஞ்சியெடுத்துவிட்டாற்போல உணர்ந்தான். மனம் முற்றாகக் குழம்பி எதைச் சொல்வது, எதைச் செய்வதென்ற பிரக்ஞையேயின்றி பைத்தியம் போல அந்தப் பள்ளிக்கூடத்து வெறுந்தரையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான்.

வெறுநிலத்திலே சுவரோரமாக குழந்தைகள் சுருண்டு போய்க் கிடந்தன. மாற்றிக்கட்ட ஆடையற்ற பெண்கள் குளிக்கமுடியாமல் அல்லாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஈக்கள் தொகைதொகையாக அங்குமிங்கும் பறந்து கொண்டிருந்தன. உடம்பிலும் உடைகளிலிருந்தும் மோசமான தூர்நாற்றம் அடித்துக் குமட்டலை ஒருவர்க்கொருவர் வருவித்தது.

பள்ளிக்கூடத்தின் இடது மூலையின் தனியறையிலே நோய்வாய்ப்பட்டவர்களை விட்டிருந்தனர். அந்த அறைப் பக்கமே போகமுடியவில்லை. வயிற்றைக் குமட்ட வைக்கிற நாற்றம். உதவி அரசாங்க அதிபர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்யும்படி கிராமசேவகரிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனதுதான், அவர் புறப்பட்ட உடனேயே கிராமசேவகரும் அங்கிருந்து மாயமாய் மறைந்து விட்டார். கொஞ்ச நேரத்திலே உணவுப்பொட்டலங்கள் வந்தன. சோறும் கறியும். வீசியெறிய வைத்திருந்த காய்கறியில் ஆக்கப்பட்ட குழம்பு. எந்தவித ருசியும் நாக்குக்கு தென்படவில்லை. சோற்றுக்குள் அரைவாசி உமியும் கல்லும். கிராமசேவகரே முன்னின்று தயாரித்த உணவு வகை. ஒரு பொட்டலத்திற்கு ஒன்பது ரூபா கணக்குப் போட்டிருந்தார்.

சிவபாக்கியம் பார்சலை அவிழ்த்ததும் ஒங்காளித் தாள். சோற்றிலே அவளுக்கு முதலில் தென்பட்டது கர்ப்பான் பூச்சி. அப்படியே கொண்டுபோய் குப்பை வாளியிலே போட்டாள். இரண்டுநாளாக அழுதழுது கண்களும் வீங்கிக் குரலும் அடைத்துப் போய்விட்டது அவளுக்கு. சிவகாமியை எங்குமே தேடிக்கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. முதல் நாளன்று, பெரியபாலத் தடியிலே அழுதிப்போன பிணமொன்று கரையொதுங்கிக் கிடந்ததாய் நேற்று மாலை கார்த்திகேசு சொன்னதும், சளசளக்கின்ற நீரினுள்ளால் வேகமாக ஓடிப்போய்ப் பார்த்தாள். பச்சைப் பாவாடைதான் சிவகாமியை அடையாளம் காட்டிற்று. கிட்டப்போக முடியாதபடி துர்நாற்றம். முகத்தில் பாதியை ஏதோ மிருகம் கொதறியிருந்தது. கைப்பக்கமெல்லாம் தசை சிதைந்து ஈக்கள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

சிவபாக்கியம் தலைதலையாய் அடித்துக்கொண்டு அலறினாள்:

“கடவுளே இருத்த வீடு போச்சுது... வயலெல்லாம் அழிஞ்சு போச்சுது. வாழைத்தோட்டம், ஆடு, கோழி, பாத்திரம் பண்டம் எல்லாமே தண்ணியிலை அள்ளுண்டு போச்சுது... கடைசியிலை என்னுடைய தங்கச்சியும் இப்பிடி அவமாகச் செத்துப்போயிட்டாள்... நாங்க ளெல்லாம் இனி என்ன செய்யப்போகிறோம்...? கடவுளே... அம்மா என்னுடைய ஐயா... நாங்களும் செத்துப் போயிட்டமென்றால் ஒரு கவலையும் இல்லையே...”

அவளை இரு பெண்கள் கைகளைப்பற்றி ஆறுதல் படுத்தினர்.

“பாக்கியம்... இப்பிடி ஏன்மா அழுகிறாய்? உன்னைப் போலத்தானே எங்கள் எல்லாருக்குமே கஷ்டம்..என்ன செய்யிறது? மலையே வரினும் தலையேதான் சுமக்கவேணும்...எல்லாமே இழந்து போயிருக்கிறோம்...? மனத்துணிவோடை இருந்துதான் நாங்க பழைய நிலைமைக்கு வரமுடியும்... அதுவும் உன்னுடைய அம்மாவும், தங்கச்சியும் நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்திருக்கிறபோது, நீ தைரியமாக இருக்க வேணும்...”

சிவபாக்கியம் கண்ணீர் வடிய அவர்களைப் பார்த்தாள்,

“பாருங்க அக்கா... இந்தப் பிறப்புகளுக்கு கடைசிக் கிரியைகளைக்கூட எங்களாலை செய்யமுடியாமலிருக்கிறோம்... இந்தப் பிரதேசங்களை எரிக்கவும் நிலைமையில்லை. புதைக்கவும் நிலைமையில்லை. காக்கா குருவிக்கும், நரிகளுக்குமே சாப்பாடாய்ப் போச்சுது... கடவுளே என்ன அலங்கோலமான சாவு...”

விம்மியபடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டாள் சிவபாக்கியம். போகிற வழியிலே இன்னொரு பிணம் வயிறு முட்டி வீங்கியிருந்தது. வயிற்றிலே சதை கிழிந்து

தொங்கிற்று. பாதிக்கையைக் காணவில்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டே அவர்கள் விரைந்து நடந்தனர். சிவபாக்கியம் தளதளத்தாள்; “அக்கா... அது மொட்டைக் கணபதி அண்ணனாய்த்தான் இருக்கவேணும்...! அவருடைய பிள்ளைகள் தான் அப்பாவைக் காணவில்லை என்று அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

சின்னராசன் அன்னத்தின் அருகாகப் போய் உட்கார்ந்து கனிவான குரலிலே கூறினான்: “அன்னம்... வீணாக யோசிச்சு ஏன்மமா கவலைப்படுகிறாய்... எல்லாம் போச்சுதுதான். அதிலையென்ன? எங்களுக்கு மட்டுமா போச்சுது? எல்லாருக்குந்தான் போயிட்டுது... ஆனால் இந்த நிலைமை இப்பிடியேதான் இருக்கப் போகுதா?...பழையபடி வயலிலை பயிர் போடலாம். பட்டிக்கு மாடுகள் சேர்க்கலாம்...வெள்ளம் வடிஞ்ச உடனேயே மேட்டு நிலத்திலை போய் கொட்டிலும் போட்டுக் கொள்ளலாம்...பிறகென்ன?”

அன்னம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து விரக்தியோடு சிரித்தாள்:

“இதெல்லாம் நீங்கள் என்னை ஆறுதல்படுத்துகிறதுக்காக சொல்லுகிற கதைகள்...உண்மையிலை சொல்லுங்க...இதையெல்லாம் செய்யிறதுக்கு உங்களுக்கு கையிலை காசிளுக்குதா?”

அன்னத்தின் வார்த்தைகள் அவனை முளையினுள் எட்டி அறைந்தாற் போல அதிர்ந்தான். பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்து முகத்தினை உடனே பழைய நிலைமைக்கு மாற்றினான்:

“இல்லை அன்னம். நான் இதையெல்லாம் ஒன்றும் சும்மா சொல்லவில்லை...இந்த ஏ.ஜி.ஏ. ஐயா அருமையான மனிஷன். இங்கை ஏற்பட்ட எல்லா அழிவுகளை

யும் சரியாகக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார். கவண்மென்றிலையிருந்து எப்பிட்யும் காசுவாங்கித் தந்தீடுவார். கவண்மென்ற இப்பிடி எங்களை நடுத்தெருவிலை எப்பிடி விடமுடியும்?”

அன்னம், பின்னங் கைகளை தரையிலே ஊன்றி உட்கார்ந்தபடியே சொன்னாள்: “நீங்கள் சொல்லிறது சரிவந்தால் சந்தோஷந்தான். ஏ.ஜி.ஏ. ஒரு அருமையான மனிஷர். அவர் எங்களுக்குச் செய்தது பெரிய உதவி. ஆனால் மற்ற எல்லாரும் குட்டிராசாக்கள் போலதானே இருக்கினம். ஏ.ஜி.ஏ. எவ்வளவோ விஷயங்களைச் செய்து முடிக்க வேணுமென்று கிராமசேவகரிட்டை சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தார்... கிராமசேவகரும் எல்லாம் செய்யிறதென்று சொன்னார்...ஆனால் ஏ.ஜி.ஏ போன உடனேயே அவரும் தன்னுடைய வீட்டுக்குப் போயிட்டார். டொக்டரும் வரேல்லை...மருந்தும் வரேல்லை...சனமெல்லாம் காட்டுக்குள்ளை போய்த்தான் கக்கூசுக்கு இருக்குது...”

சின்னராசனால் அவள் சொன்னதற்குப் பதிலே சொல்லத் தோன்றவில்லை. அவள் ஒருநாளும் அதிகம் பேசியதில்லை. இன்றுதான் முதற்தடவை இப்படி. அதுவும் கவலை தாங்காத மனநிலையில்.

“இந்த இடத்தைப் பாருங்க...என்ன மோசமான இடம். நாற்றமே தாங்க முடியேல்லை. இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இங்கையே இருக்கப் போகிறோம்?...எனக்கு வேறை எந்த நேரமும் இப்ப ஓங்காளம் வந்து கொண்டேயிருக்குது...கவனமாய், சுத்தமாய் நான் இருக்கவேணும்...”

அதிசயத்தோடு அவளைப் பார்த்தான் சின்னராசன்.

அவள் அவ்வளவு கவலையிலும், முகத்தை நாணத்தினுள் புதைத்துக் கொண்டாள். கண்களை அரைகுறையாக முடியவாறே கூறினாள்:

“நான் இப்ப இரண்டு மாசம்...”

சின்னராசன் சந்தோஷத்திலே நனைந்தான். அவளை அப்படியே அள்ளித் தூக்க விரும்பினான். முகமெல்லாம் முத்தங்களாய் சொரியப் பிரியப்பட்டான். அவளது வயிற்றில் கை வைத்துப் பார்க்க நினைத்தான். எதிரே காட்டுச் சூரியகாந்திப் பூவாய் அவள் செழுமையாய் நிற்கிறாளென உணர்வுற்றான். அவனையறியாத ஆனந்தத்திலே அவனது கண்கள் பனித்தன. மெதுவாக அவளது முகத்தை இருகைகளாலும் ஏந்திக் கொள்வதற்காய் நீட்டி விட்டுப் பின்னர் உடனே கைகளைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான்.

“என்ன...என்ன அப்பிடி வாயடைத்துப் போய்... ஒரு மாதிரி ஆகி விட்டீங்கள்...”— அவள் அவனது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டே அவ்விதம் கேட்டாள், நளிநமான புன்னகை நிறைந்த பார்வையினோடு.

அவன் ஆனந்தமாகப் புன்னகை செய்தான்.

“அன்னம்...இப்ப எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்குது தெரியுமா? அப்படியே பறக்கிற மாதிரி இருக்குது. ஆனால் இந்த இடத்திலை, இப்பிடியொரு நிலைமையிலை இந்தச் சந்தோஷத்தை அறிய வேண்டி வந்ததே என்று நினைக்கிற போது தான் கவலை தாங்க முடியவேயில்லை...”

“எனக்கும் அப்பிடித்தான்”— கவலை பொங்கிடச் சொன்னாள் அன்னம். பிறகு மெதுவாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். “அம்மா சொல்லுவா. முதல் இரண்டு மூன்றுமாத காலத்திலைதான் ஒரு பிள்ளைத்தாய்ச்சி கவனமாக இருக்க வேணுமாம்... சந்தோஷமாயிருக்க வேணுமாம். கோபப்படக்கூடாதாம். அவசரமாய் எந்த வேலையையும் செய்யக் கூடாதாம். பயப்பிட்டு

அதிர்ச்சியடையக் கூடாதாம்... கடவுளைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்க வேணுமாம்; கரைச்சல் எதுவும் வரக் கூடாதென்று நேர்த்தியும் வைக்கவேணுமாம்..."

சந்தோஷமாய் மலர்கின்ற அவளது முகத்தினை வாஞ்சை பொங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். இப்போது அவள் மேலும் அழகாயிருக்கிறாள். லேசாகச் சோர்வு முகத்தினிலே. அரைகுறையாகவே முடியிருக்கிற மோகந் ததும்புகிற கண்களிலே பரவிக் கொண்டிருக்கின்ற தாய்மையின் இன்னிசை. ஆனால் இந்த யௌவனம் இப்படியொரு அழுக்கான கிழிந்த ஆடையினுள்ளே மங்கிய சித்திரம் போல. சின்னராசனுக்கு இப்போது கவலையினால் நெஞ்சு கனத்து கண்கள் கசிந்தன.

அவள் பதைபதைத்தாள்: "என்ன... ஏன் நீங்கள் திடீரென்று அழுகிறது போல "

அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். கொஞ்ச நேரத்திற்கு எதையுமே பேசமுடியவில்லை அவனால், எல்லாவற்றையும் இழந்து போயிருக்கிற கவலை, எல்லையற்று நெஞ்சினுள்ளே கனத்தது. இப்போது.

"இல்லை... இந்த மழையும் வெள்ளமும் இல்லாமலிருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருந்திருக்கும். எவ்வளவு ஆனந்தமாக இந்தக் கதையைப் பேசியிருக்கலாம். புதுச் சீலையெல்லாம் எடுத்துத் தந்திருப்பன்... நானே இனிவேலை எல்லாம் செய்து தந்திருப்பன். உம்மை அந்த வெள்ளைப் பசுக்கன்றோடையே எந்த நேரமும் விளையாட விட்டிருப்பன். கடவுளே... நான் எவ்வளவு விஷயமெல்லாம் யோசித்து வைத்திருந்தேன்... கடைசியிலை எல்லாம் பறிபோய், கையிலை ஒரு சதக்காசு கூட இல்லாமல்..."

அவனுக்கு நெஞ்சு தளம்பிற்று.

“டே... சங்கரா...” என்று சத்தம் போட்டவாறே உள்ளே வந்தார் மகேஸ்வரமூர்த்தி. அவரோடு இஞ்சினியர் முருகவேல்.

சங்கரப்பிள்ளை அவசர அவசரமாக சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தான். இருவரையும் பார்த்து விட்டு சந்தோஷமானான்.

“இன்றைக்கு இஞ்சினியர் ஐயாவுக்கு நல்லாகப் பிடிச்ச கறிவைச்சிருக்கிறேன் ஐயா...”

இஞ்சினியர் போலியாகத் துள்ளினார்.

“என்னடா வான்கோழியோ?”

“ஓமையா... உங்கள் ஒவ்வொருதருடைய ‘டேஸ்ட்’ டும் என்னென்று ஐயா எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்...”

“வான் கோழி காய்ச்சினது இன்னுமொன்றுக்கு நல்லதாகப் போச்சது. இரவிரவாக றோட்டுத் திருத்துகிறதுக்காக ‘ஹைவேஸ் இன்சினியர்’ரும் இங்கை வந்து நிற்கிறார். அவரையும் இங்கைதான் வரச்சொல்லியிருக்கிறம். அவருக்கு வான்கோழி என்றால் உயிர்... அது சரியப்பா இந்த உடம்பு இறைச்சி, இந்தப் பக்கத்திலை கிடைக்குமோ...? நான் இங்கைதான் சாப்பாடென்று சொன்னபோது ‘ஹைவேஸ் இஞ்சினியர்’ உடும்பைப் பற்றியும் கேட்டான். அந்தாளைக் கைக்குள்ளே போட்டு வைச்சிருக்கிறதாலை உங்களுக்கு நல்ல லாபம் இருக்குது... உடும்பிலை ஒரு பொரியல் வைச்சுக்கொடுத்தீங்களென்றால் ‘ஹைவேஸ் டிப்பார்ட்மென்’டையே உங்களினுடைய காலடியிலே கொண்டு வந்து வைச்சிடுவான்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி, யோசனை செறிந்த முகத்துடன் சங்கரப்பிள்ளையைப் பார்த்தார். சங்கரப்பிள்ளை தலையைச் சொறிந்து கொண்டான்.

“மற்ற நேரமென்றால் பறவாயில்லை. குளத்தையும் குடியிருப்புப்பக்கமாக, கீழ்வழிப்பாதையிலை திறந்து விட்டிட்டீங்கள். அந்தப்பக்கத்திலை உள்ள யாராவதைப் பிடிச்சால்தான் உடம்பு கிடைக்கும். நான் இப்ப அங்கை போனேன் என்றால், அந்தக் காட்டானுகள் என்னை உயிரோடை திரும்பிவரவிட மாட்டார்கள்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்;

“உண்மைதான். குளந்திறந்து தண்ணீரை அந்தப் பக்கத்தாலை விட்டிருந்தால் ஒன்றும் நடவாதென்றுதான் நானும் நினைச்சிருந்தன். ஆனால் நிலைமை மோசமாகப் பப் போச்சது. எம்.பி போய் நிலைமையைச் சரியாக்கும் வரை நாங்கள் அந்தப் பக்கம் போறது கஷ்டத்தைத் தான் கொண்டு வரும்...எல்லாப் பெரிய ஆட்களும் எங்களினுடைய பக்கத்திலை நின்றாலுங்கூட உள்ளூரிலை இருக்கிறதாலை நாங்கள் கவனமாயும் அவதானமாயும் புழங்க வேணும்...ஆனால் இந்த வெள்ள காலத்திலை உடம்பு பிடிக்கிறது அவ்வளவு கஷ்டமாயும் இராது. ஐயாலினுடைய ஜீப் டிரைவர் வெளியாலை நிற்கிறான். நீ அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு பின் பக்கமாய் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு வா...”

சங்கரப்பிள்ளை ஒரு தட்டிலே வான்கோழி இறைச்சியைக் கொண்டு வந்தான். பின்னர் சாராயப் போத்தலையும், இரண்டு கிளாசையும் எடுத்துவந்து வைத்து விட்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

“ஐயா...இரவுக்குள்ளை மினிஸ்டர் போற ரோட்டுகளையெல்லாம் திருத்தி விடமுடியுமோ...?”

முருகவேல், இறைச்சி எலும்பைத் துப்பி விட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்: “இதெல்லாம் ஒரு பெரிய

வேலையோ? நாளைக்கு ஒருநாள் மட்டுந்தானே றோட்டு, போக்குவரத்துக்கு பாவிக்கத்தக்கதாக இருக்க வேணும். நல்ல தாராளமாக மண்ணைப் பரவி, தாரை மேலாக ஊற்றிப் பூசி விட வேண்டியதுதானே...”

முருகவேல் கொஞ்சநேரம் யோசித்து விட்டு சாராயத்தை உறிஞ்சி இழுத்து விட்டு கிளாசை மேஜையில் வைத்தார்.

“உண்மையிலை ‘ஹேவேஸ் இஞ்சினியர்’ பெரிய அதிர்ஷ்டசாலிதான். போனமுறை வெள்ளத்துக்கு மாடி வீட்டுக்கு அத்திவாரம் போட்டான். இந்த முறையோடை வீட்டு வேலையை முடிச்சே விடுவான். இதுவரை ஆறு லெட்சம் முடிஞ்சிருக்குதாம். இன்றைக்கு போடுகிற றோட்டிலும் கணிசமாகக் கிடைக்கும்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி, முருகவேலுடைய கிளாசிற்குள் மேலும் சாராயத்தை ஊற்றி நிரப்பினார். இருமனதோடு கிளாசைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் முருகவேல்.

“குடியுங்க ஐயா...இதென்ன உடல் சுகத்திற்குத் தானே...”

“இல்லை மகேஸ்வரம். நான் சாயி பக்தன். இப்பத் தான் நினைவுக்கு வருகுது. இன்றைக்கு வியாழக்கிழமை... நான் இதெல்லாம் எடுக்கிறதில்லை... சீ... எவ்வளவு பெரிய பிழை செய்திட்டன்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி மெதுவாகச் சிரித்தார்.

“நல்ல கதை சொன்னீங்கள் ஐயா...இதிலை எல்லாம் என்ன பிழை ஐயா இருக்குது? எல்லாம் மனது சுத்தமாயிருந்தால் சரி...கண்ணப்பநாயனார் எப்படியான ஆள். அவருக்கு மோட்ச பதவி கிடைக்கவில்லையோ? பாபா இதையெல்லாம் குற்றமாய் கொள்ளமாட்டார்...மனம்... மனம், அதுதான் சுத்தமாயிருக்க வேணும்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி மெதுவாக எழுந்தார். “என்னோடை கொஞ்சம் வாருங்க ஐயா” என்றவாறு முன்னே வந்தார். எதிரேயிருந்த அறைக்கதவை பயபக்தியோடு மெல்லத் திறந்தார்.

அறையினைத் திறந்ததும், இரண்டடி பின் வாங்கிய வாறே கைகளைக் குவித்தார் முருகவேல்.

அறையினுள் இந்து சமயக்கடவுளர் அனைவரும் நிறைந்திருந்தனர். விளக்குகள் நீளவாக்கில் தொங்கின.

“கதவைப் பூட்டட்டுமா?”

பெருமிதத்தோடு கேட்டார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

“பூட்டுங்க...”

மீண்டும் இருக்கையில் உட்கார்ந்த முருகவேலைப் பார்த்து மகேஸ்வரமூர்த்தி சொன்னார்:

“முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களினுடைய படத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாப் படங்களையும் நான் பூஜை அறையிலே வைத்திருக்கிறன். ஐயா...எப்பவும் எனக்கு அனுமார் வாலாயமும் உண்டு...”

பரவசமானார் முருகவேல்: “உம்மைப் போலை ஒரு கடவுள் பக்தியுள்ள ஆளை இதுவரை காலமும் நான் பார்க்கவில்லை...நீர் சொல்லுறதைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டே கேட்கலாம். மனஞ்சுத்தமாயிருந்தால் சரி... இப்ப நீர் சாராயத்தைத் தாரும்...”

மகேஸ்வரமூர்த்தி சாராயக்கிளாசை பயபக்தியோடு முருகவேலின் கையிலே கொடுத்தவாறு சொன்னார்: “ஐயா...இந்தக்குளம் திருத்துகிற ‘கான்ரக்ரை’ வேறு ஆளுடைய பெயரிலையாவது நான் எடுக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்...”

அவர் சொல்லி முடிக்க முன், கிளாசை மேஜையில் படாரென வைத்தார் முருகவேல்.

“என்ன கதை இது? நீர் நினைக்கிறதாவது. நீர்தான் அதை எடுத்துச் செய்ய வேணும்...பிறகு நான் பாபாவுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்லுறது. After all we are Baba's Disciples.”

கோவிந்தன் சொன்ன செய்தியினைக் கேட்டதும் எல்லோருமே அதிர்ந்து பேச்சற்றுப் போய் நின்றனர். நிமிஷங்கள் கழிந்த பின்னர் சின்னராசன் களைத்துத் தொய்ந்த குரலிலே கூறினான்: “உதவி அரசாங்க அதிபர் எவ்வளவு திடமாக எங்களுக்குச் சொன்னவர்... குளத்தை, வயல் வழிப்பக்கமாகத்தான் திறந்து விடுகிற தென்று... கடவுளே... இனி எப்ப நாங்கள் எங்களினுடைய காணிக்குப் போறது? எப்படிப் போறது? உள்ள வெள்ளம் போதாதென்று இவ்வளவு குளத்துத் தண்ணீரையும் எங்களினுடைய குடியிருப்புக்கு மேலாலை திறந்து விட்டிருக்கிறாங்களே... இதாலை இன்னும் எத்தனை பேர் கீழ்ப்பக்கத்துக் காணிகளிலை இருந்து குடி எழும்ப வேண்டி வரப் போகுதோ?...”

கோபாலபிள்ளை பலத்த குரலிலே இருமினார்.

“உலகத்திலை யாரை நம்புவது? யாரை நம்பாமல் விடுகிறது? எதுவுமே தெரியவில்லை. குளத்துத் தண்ணீர் திறந்து விட்டிருக்கிறதாலை வெள்ளம் கட்டாயம் இந்தப் பக்கத்துக்கும் வரும்...பிறகு நாங்கள் எங்கை போய் இருக்கிறது? இதெல்லாம் பெரிய ஆட்களினுடைய வயற்காணிகளை காப்பாற்றச் செய்த வேலைதான். இதை யாரிட்டைப் போய் முறையீடுகிறது? முறையீட்டைக் கேட்கிறவன் எல்லாமே அந்த வயற்காணிக்கு சொந்தக்காரனாயிருக்கிறான்...”

இ.—12

சுப்பைய்யா அலுத்துக் கொண்டார்:

“படிப்பறிவும், அனுபவமும் உள்ள நீங்களே இப்பிடிச் சொன்னால் எப்பிடி? இப்ப நாங்கள் இதுக்கு என்ன செய்யிறது?...கடவுளே, எல்லா உடைமையையும் கொள்ளை கொடுத்திட்டு இருக்கிற எங்களுக்கு, இப்படி இன்னொரு தொல்லையைக் கொடுத்திருக்கிறாங்களே... மரத்தாலை விழுந்தவனை மாடேறி மிதிச்சது போலை இதென்ன துன்பம்!...”

“நாங்கள் ஒன்று செய்வோம்...”

கோவிந்தனின் குரல் வந்த திக்கினை நோக்கி எல்லோரும் திரும்பினார்கள். அவன் உறுதியோடு கூறத் தொடங்கினான்.

“நாளைக்குக் காலையிலை எல்லோரும் உதவி அரசாங்க அதிபருடைய காரியாலயத்துக்குப் போய் நியாயத்தையும், நிவாரணத்தையும் கேட்போம். இதை விட வேறே வழியே இல்லை...”

எல்லோருக்கும் அந்த யோசனை சரியாகவே பட்டது.

சின்னராசன் அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டபோது பார்வதிக் கிழவி பதைபதைத்தவாறு அவ்விடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் சொன்ன செய்தி சின்னராசனை அப்படியே திக்கித்துப்போய் நிற்கச் செய்தது. அவனது உடுகள், வார்த்தைகள் ஏதுமின்றி நடுங்கித் துடித்தன. தலையாய அடித்துக்கொண்டே பள்ளிக் கூடத்திற்கு ஓடினான்.

பார்வதிக் கிழவி அமுதபடியே கூறினாள்:

“அன்னத்திற்கு கருச்சிதைஞ்சு இரத்தப் பெருக்கு ஆயிட்டுது. உடனை அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போக வேணும்... அல்லாவிட்டால் சீவமோசம் வந்து விடும்... கடவுளே இப்ப என்ன செய்யிறது?”

கோவிந்தன், கவலை பொங்கிட கிழவியைப் பார்த்தான்.

“நான் றோட்டிலை போய்ப் பார்க்கிறேன்... ஏதேனும் வாகனம் வந்தால் மறிக்கிறேன்... நீங்க அன்னத்தை வெளிக்கிடுத்துங்க...”

அரைமணி நேரமாக றோட்டிலே நின்ற கோவிந்தன் ஜீப் வண்டி ஒன்று வருவதைக் கண்டு கையைக் காட்டினான். ஜீப் நின்றது. உதவி அரசாங்க அதிபர். தட்டுத் தடுமாறி விஷயத்தைச் சொன்னான். அவர் கொஞ்சநேரம் யோசித்தார். பின்னர் “ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை...” என்றுதன்னுள் கூறியவாறே ஜீப்பினை சின்னராசாவின் வீட்டை நோக்கி ஓட்டினார். பின்பக்கத்தில் கோவிந்தன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

16

உதவி அரசாங்க அதிபர் அந்த நடுநிசி வேளையிலும் ஜீப்பிலே பிரதான வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார். இடையிடையே பெற்றோமாக்ஸ் விளக்கு வெளிச்சத்திலே நிறையக் கூலியாட்கள் றோட்டைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிசயமாயிருந்தது. வெள்ள அலைகளால் மிக மிக மோசமாக இடிபாடடைந்து சேதமுற்றிருந்த பாதை, இப்போது அப்படியொன்றும் நடக்கவில்லையே என்று கூறிக் கொண்டு புதிதாக நீண்டு கொண்டிருந்தது.

ஜீப்பை, வீதியோரமாக நிறுத்திவிட்டு புதுப்பிக்கப் பட்ட பாதையில் காலை வைத்து மிதித்துப் பார்த்தார் உதவி அரசாங்க அதிபர். அந்த அழுத்தத்திலே கீழே அழுங்கிறாற் போலிருந்தது அந்தப்பகுதி. சிரிப்பும் ஆத்திரமும் மனதினுள் சீறிற்று அவருக்கு.

“பள்ளங்களிற்குள்ளை வெறும் மண்ணையும், கற்களையும் போட்டு விட்டு அதற்கு மேலாக ஒப்புக்கு தார் பூசியிருக்கிறார்கள்... நாலு நாளைக்குப் பிறகு எல்லாம் அடிபட்டுப் போய்விடும்... என்ன மோசடியான வேலை இது...போன முறை இங்கு வந்து போட்டோக்கள் எடுத்த அந்தப் பத்திரிகை நிருபர் இதையெல்லாம் போட்டோ எடுத்து பத்திரிகையிலே பிரசுரித்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்...” மனதினுள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே பளிச்சென்று அந்த நினைவு நெஞ்சினுள்ளே பொத்தென வந்து விழுந்தது உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு. இனியொன்றும் செய்ய முடியாதென்றபோதே மிகவும் மனச்சங்கடமாயிருந்தது. அதனை வேண்டுமென்று மறக்காத போதிலும் அப்படித் தான் மேலதிக அரசாங்க அதிபர் நினைத்துக் கொள்வாரென நினைக்கையில் அவனது நெஞ்சம் கஷ்டமுற்றது. நேரிலே கண்டு விரிவாகச் சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாத மனிதர் அவர்.

...அரசாங்க அதிபரோடு பேசி முடித்து விட்டு வெளியே வந்ததும், மேலதிக அரசாங்க அதிபரின் பியூன் வந்து, குமரேசனை அவர் அழைப்பதாகக் கூறினான். இதுவரைகாலமும் தான் உதவி அரசாங்க அதிபராக இங்கு வந்தும், தன்னைக் கண்டு கொள்ளாமலிருந்த மேலதிக அரசாங்க அதிபர் தர்மலிங்கம், தன்னை இப்போது அழைத்தது உதவி அரசாங்க அதிபர் குமரேசனுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. மனதி

னுள்ளே சிரித்துக் கொண்டு அவரது அறைக்குள்ளே சென்றார்.

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் தர்மலிங்கத்திற்கு, புதிதாக நிர்வாக சேவையில் சேர்ந்து கொண்டவர்கள் மேலே அவ்வளவாக நல்லபிப்பிராயம் இல்லை. 'இவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாக விஷயங்களைப் பற்றி என்ன தெரியும்? பல்கலைக் கழகப் பட்டப் படிப்பால் மட்டும் எதனையும் சாதித்துவிட முடியுமா?'

அறையினுள்ளே போனதும் இதுவரையில்லாத முகமலர்வோடும், அன்போடும் உதவி அரசாங்க அதிபரை வரவேற்றார் தர்மலிங்கம். பெல் அடித்து பியூனிடம் "உ ஒன்று...இல்லை இரண்டாகவே கொண்டு வா" என்றார்.

"என்ன., ஏ. ஜி. ஏ. யிலை எம். பி. சரியான ஆத்திரமாக இருப்பார் போலை. 'கொன்பிறன்சி'லை ஒரேயடியாகக் குறை சொன்னார். அவருக்கு உம்மைப் பற்றி சரியான பதில் சொல்ல வேணுமென்று நான் விரும்பினேன். ஆனால் அதாவது அந்தாளுக்கு கோபம் கூடி உம்மை ஏதாவது கரைச்சலிலை மாட்டிவிடக் கூடும் என்று நினைச்சு நான் பொறுமையாகவே இருந்திட்டன்... அரசியல் வாதிகள் என்றாலே இப்படித்தான் பொறுக்கிகள்!..."

உதவி அரசாங்க அதிபர் மௌனமாயிருந்தார்.

"எதற்காக உமக்கு மேலை இவ்வளவு கடுமையான முறையிலை எம்.பி. நடந்து கொள்ள வேணும்? அரசாங்க அதிகாரிகள் என்றால் அவ்வளவு இளப்பமாகவா போய் விட்டார்கள்? அடுத்தமுறை இங்கே வந்தால் இதைப் பற்றி அவரை நான் கேட்கிறதுக்கு இருக்கிறன்... என்ன? நான் சொல்லுறது சரிதானே?"

பியூன் தேநீர்க் கோப்பைகளை மேஜையிலே கொண்டு வந்து வைத்தான். “சரி டயை எடுத்துக் குடியும்...” என்று விட்டு, “ஏன், உம்மிலை எம். பி. இவ்வளவு ஆத்திரமாயிருக்கிறார்...? ஏதாவது தனிப்பட்ட கோபதாபம் உங்கள் இரண்டு பேருக்குமிடையிலை இருக்குதோ...? எனக்கு ஒளிவு மறைவில்லாமல் நீர் அதைச் சொல்லலாம்... நான் உமக்கு ஒரு முத்த சகோதரன் மாதிரி.”

உதவி அரசாங்க அதிபர் மெல்லிய சிரிப்போடு கூறினார்:

“சேர்... இதுவரை காலத்திலும் ஒருநாட்கூட நான் எம். பி. யோடை பேசினதில்லை. அவருடைய முகமே எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது...”

“அப்படியோ?” அதிர்ச்சியடைந்தவர் போலக் கேட்டார் மேலதிக அரசாங்க அதிபர். “நான் நினைக்கிறேன். உம்மைப் பற்றி அவரிடையே யாரவோ ஒரு ஆள், இல்லாதது பொல்லாதது எல்லாம் சொல்லியிருக்க வேணும். எதுக்கும் நீங்கள் இரண்டு பேரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து பேசி உங்களுக்கிடையிலே உள்ள தப்பிப்பிராயங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வேணும். அதையும் நான் தான் உங்களுக்கு செய்தாக வேணும்... ஏன் நான் இப்படி அக்கறைப்படுகிறேன் என்று சில வேளை நீர் மனதுக்குள்ளை நினைக்கக் கூடும்...”

கூறிக்கொண்டே உதவி அரசாங்க அதிபரின் முகத்தை ஊடுருவினார் மேலதிக அரசாங்க அதிபர். அவர் எதிர்பார்த்தது போலவேயே உதவி அரசாங்க அதிபரின் முகம் இப்போது குழம்பிப் போயிருந்தது.

“முகஸ்துதிக்காக நான் சொல்லவில்லை... இப்போ இங்கையுள்ள ஏ. ஜி. ஏ. க்களிலை நீர்தான் Very honest and active. ஆகையாலை நான் உம்மை மிகவும் மதிக்க

கிறேன். இப்படியான ஒரு இளைஞனுக்கு வீணான கஷ்டங்கள் வரக்கூடாதென்று நான் நினைக்கிறேன்... எம். பி. யைப் பற்றி இங்கையுள்ள எல்லாரையும் விட எனக்குத்தான் நிறையத் தெரியும். எம். பி. யாக வர முதலே அந்தாளோடை எனக்கு நல்ல பழக்கம்... ஒரு வகையான பாம்பிருக்குதாம், உமக்குத் தெரியுமா? அது ஒரு ஆளைக்கடிக்கும். கடித்தவுடன் அது போய் விடுகிற தில்லை... கடித்தவன் செத்து விட்டானா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாம். பிறகு அவனை எரிப்பதற்காக கொண்டு செல்கிறபோது, அந்தப் பிணைஊர்வலத்திலேயே போய்க் கொண்டிருக்குமாம். மயானத்திலே போய் ஒரு மரத்திலை உடலைச் சுற்றியபடியே எரிகிற அந்தப் பிணைத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாம்... அந்தப் பிணை முற்றிலுமாய் எரிந்து சாம்பல் பறக்கத் தொடங்கினதுக்குப் பிறகுதான் நல்ல திருப்தியோடை அங்கையிருந்து போகுமாம் அந்தப் பாம்பு... யாராவது தகராறு பண்ணினால் அந்த ஆளை ஒழிச்சுக்கட்டிப் போட்டுத்தான் இந்த எம்.பி. அடுத்த வேலை பார்க்கக் கூடியவன்... அதோடை மினிஸ்டீரியிலை இவனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருக்குது... ஆனால் நீர் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேணாம். நான் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறேன்... சரியா?..."

குமரேசன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. இவ்வளவுக்கு எம்.பி.யோடு, தான் ஒரு எதிரியாகியிருக்க முடியும் என்ற முடிவினுக்கு வர இயலவில்லை.

"எம்.பி.க்கும் எனக்கும் எந்த ஒரு தகராறும் இல்லையே... பிறகு அவர் என்னை ஆத்திரப்பட்டால் நான் என்னசெய்யமுடியும்?... ஒரே ஒரு சம்பவம் சில வேளை அவர் என்னிலை தப்பிப்பிராயம் வைக்கச் செய்திருக்கலாம்... இந்த வெள்ளப் பெருக்கிலை, அன்று ஒரு நாள் அவர் கந்தன்குளத்துப்பக்கமாக வந்தவர்.

என்னை வந்து தன்னைச் சந்திக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். உண்மையிலை அப்ப நான் ஒரு நிமிஷத்தைக் கூட வீணாக்கமுடியாத நிலைமை. வெள்ள நிவாரண வேலையிலையிருந்தேன். போக முடியேல்லை... சிலவேளை அதாலை என்னிலை கோபமடைஞ்சிருக்கலாம்..."

உதவி அரசாங்க அதிபர் சொல்லி முடிக்க முன்னர், கண்கள் மின்னிடச் சிரித்தார் தர்மலிங்கம்.

"ஆ... நான் சொன்னேனே... இது என்ன சின்ன விஷயமோ? அதுவும் ஒரு எம்.பி. கூப்பிட்டு நீ போய் சந்திக்கவில்லை என்றால் அதென்ன ஒரு சின்ன விஷயமோ? இது போதுமே உன்னைத் 'தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு' அனுப்ப... பரவாயில்லை... நான் அதைச் சரிப்பண்ணி விடுகிறேன். இதை வளரவிடக் கூடாது. முனையிலேயே அறுத்து எறிய வேணும்... நான் அதைச் செய்து விடுகிறேனே..."

சொல்லியவாரே, மேலதிக அரசாங்க அதிபர் தனியாக எடுத்து வைத்திருந்த தினசரிப் பத்திரிகையினை விரித்தவாறு அவனைப் பார்த்தார்.

"வெள்ளம் வந்ததுதான் வந்தது. திடீரென்று நீரும் ஒரு பெரிய ஆளாக வந்திட்டீர்... மினிஸ்டருக்கு கொடுக்கிற 'பப்பிளிசிட்டி' உமக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். நல்ல 'கவரேஜ், இந்த 'பிரஸ்றிப்போர்ட்டரை' உமக்குத் தெரியுமோ?"

உதவி அரசாங்க அதிபர், அந்தப் புகைப்படங்கள் வெளியான கதையைக் கூறிவிட்டு, "என்றாலும் என்னுடைய போட்டோக்களை பிரசரித்திருக்கத் தேவையில்லை. அந்த 'றிப்போர்ட்டர்' தன்னுடைய விலாசத்தை எனக்குத் தந்திருக்கிறார். அவரைக்கண்டு ஒருமுறை எச்சரிக்க வேணும்..."

தர்மலிங்கம் அவரைப் பார்த்து ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தார்.

“இல்லை. அதொன்றும் பிழையான விஷயமில்லை. செய்யாத காரியத்தையா பத்திரிகையிலை போட்டோ பிடிச்சுப் போட்டிருக்கிறாங்கள்...? உண்மைக்குத்தான் அப்பா இன்றைக்கு நல்ல விளம்பரம் தேவையாயிருக்குது. ஏன்... என்னையே பார்... இரவு பகலாக வேலை வேலை என்று மாய்ந்துக் கொண்டே கிடக்கிறேன்... என்னைப்பற்றி யாராவது ஒரு சொல்லு நல்லதாகச் சொல்கிறானா...? அல்லது கிடைக்க வேண்டிய ‘பிரமோஷன்;’ ‘ஸ்காலஷிப்’ எல்லாம் கிடைக்கக்கூடியதாய் இருக்குதா?...”

தர்மலிங்கம் பெருமூச்செறிந்தார்.

“குமரேஷ்... நீர் வயதிலை சிறியவனாயிருந்தாலும், அறிவிலை குறைஞ்ச ஆளில்லை. என்னைப் போல ‘சீனியர் ஒபிஸர்’களுடைய கஷ்டங்களும் உங்களுக்குத் தெரியவேணும். எனக்கு வரவேண்டிய ‘பிரமோஷன்’ ஒன்றும், ‘அவுஸ்திரேலியா ஸ்காலர்ஷிப்’பும் இன்னுமே கிடைக்காமலிருக்குது. அது கிடைக்கிறதுக்கு இப்ப நல்ல தருணம் ஒன்று கிடைச்சிருக்குது...”

உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு ஒரே குழப்பமாயிருந்தது. இவருடைய பேச்சின் தார்ப்பரியத்தை புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. எவ்வளவோ வேலைகள் செய்வதற்கிருந்தன. சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய் விடாலாமா என்று நினைத்தபோது மேலதிக அரசாங்க அதிபர் தொடர்ந்து கூறத் தொடங்கினார்;

“நாளைக்கு இங்கை வருகிற அமைச்சர், அரசாங்கத் தலை மிகுந்த செல்வாக்குள்ளவர். இவர் என்ன நினைச்சாலும் செய்யக் கூடியவர். ஒருவனிலை நல்ல அபிப்

பிராயம் வைச்சாரெண்டால் அவனுக்கு எதையும் செய்து அவனை உயர்த்தக் கூடியவர்...”

சிறிது நிறுத்தி விட்டு அவனைப் பார்த்தார் தர்மலிங்கம்.

“என்னுடைய விஷயங்கள் வெற்றிபெற இந்த நேரத்திலை உம்மாலும் எனக்கு உதவ முடியுமென்பது உமக்குத் தெரியுமா?”

திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டார் உதவி அரசாங்க அதிபர்.

“என்ன ஸேர்... என்ன சொல்லுறீங்கள்? என்னாலா... என்னால் இந்தப் பெரிய விஷயங்களெல்லாமா... அது எப்படி...?”

மெல்லிய சிரிப்போடு அவனைக் கையமர்த்தினார் தர்மலிங்கம்.

“நாளைக்கு இங்கே வருகின்ற அமைச்சர், என்மேல் நல்ல அபிப்பிராயம் கொள்ளுவதற்கான சிலமுயற்சிகளை நான் செய்திருக்கிறேன். அதைமேலும் உறுதிப்படுத்த வழிகள் உள்ளன. நாளை முழுவதுமே நான் அமைச்சரோடையே இருக்கவேண்டிவரும்... அவரோடையே எல்லா இடங்களிற்கும் நானும் போவேன்... அந்த நேரத்திலைதான், உம்முடைய உதவி தேவைப்படுகிறது. அவரோடு நான் போகிற எல்லா இடங்களிற்கும் நீர் உம்முடைய நிருபரையும் கூட்டிக் கொண்டு வரவேணும்... அந்த இடங்களில் என்னையும், அமைச்சரையும் சேர்ந்து படங்கள் எடுக்க வேண்டும். அமைச்சர் நாளைக்கு மறுநாள் இங்கேயிருந்து தனிவிமானத்தில் புறப்பட்டு விடுவார்... அப்போது அவரும் நானும் வெள்ள இடங்களைப் பார்வையிடுகிற போட்டோக்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஆல்பமாகி அவரது

கையிலே நான் கொடுத்துவிட வேண்டும். முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் எல்லாப் புகைப்படங்களிலும் நானும் அவருமே பிரதானமாகத் தெரிய வேண்டும். அதற்கு வசதியாக எப்போதும் நான் அவருக்குப் பக்கத்திலேயே நின்று கொள்வேன்...”

சிறிது நிறுத்திவிட்டு, அவனை ஊடுருவினார் தர்மலிங்கம்.

“ஆல்பத்தைப் பார்த்ததும் அமைச்சர், அசந்து போய் விடுவார். என்னைப் பற்றிய மனப்பதிவும், நல்ல பிப்பிராயமும் உருவாகிவிடும்... அவருக்கும் இந்தப் புகைப்படங்கள், பத்திரிகைச்செய்திகள் என்பன வென்றால் மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கும்... பத்திரிகையிலும் இந்தச் செய்தியும், புகைப்படங்களும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பிரசுரமாகும்படி செய்ய வேண்டும்... இதனால் எனக்கு நிறைய லாபங்கள் உண்டு... என் பொருட்டு நீர் இதனைக் கட்டாயம் செய்யவே வேண்டும்... என்ன பேசாமலிருக்கிறீர்?”

உதவி அரசாங்க அதிபர் “ஒன்றுமில்லை. யோசிக்கிறேன்” என்றார்.

“பணத்தைப் பற்றி நீர் எதுவும் யோசிக்கத் தேவையில்லை. பத்திரிகையாளருக்காக ஒரு ஜீப்பையே நீர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஏனைய செலவுகளை வெள்ள நிவாரண நிதி ஒதுக்கீட்டிலிருந்து நான் எடுத்துத் தருவன்...”

...அரசாங்க செயலகத்திலிருந்து புறப்பட்டபோது நேரே நிருபர் வீட்டுக்கு போக நினைத்திருந்தார். ஆனால் மீண்டும் அரசாங்க அதிபர் கூப்பிட்டுப் பேசிய பரபரப்பில் அந்த எண்ணமே அடியோடு மறந்துபோய் விட்டது உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு.

சமூகசேவை அமைச்சர், தனது பரிவாரங்களுடன் வந்து வெள்ளப் பிரதேசங்களைப் பார்வையிட்டுச் சென்ற ஒரு வாரங்கழிந்த பின்னர், கந்தன்குளப் பகுதிக்கு வெள்ள நீவாரண நிதியாக ஒன்ற லட்சம் ரூபா வழங்கப் படுவதாக அமைச்சிலிருந்து வெளியான பத்திரிகைச் செய்திகள் குறிப்பிட்டன.

அன்று மாலையில், கிராமசேவகர் மகேஸ்வரமூர்த்தியின் வீட்டிலே—எம்.பி., இஞ்சினியர் முருகவேல், 'ஹைவேஸ் இஞ்சினியர், ஆகியோர் சந்தித்துக் கொண்டனர். சங்கரப் பிள்ளைக்கு அன்றைக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. வந்திருந்த எல்லோருக்கும் ஏற்றவிதமாக சமையல் செய்து விட்டானென்றால் அவனுக்கு அதைவிட வேறு திருப்தி எதுவுமே இல்லை. ஆட்டுக்கறி — வறுவல் எம்.பி.க்கு, வாங்கோழி, உடும்புக்கறி முருகவேலுக்கும், 'ஹைவேசுக்கும், கோழிக்குஞ்சுக்கறி மகேஸ்வரமூர்த்திக்கு.

“மனம் நல்ல சுத்தமாயிருந்தால் போதும். அதுவே எல்லாம் புண்ணியங்களையும் தேடித் தந்து விடும்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறியவாறே கிளாசிற்குள் சாராயத்தை ஊற்றினார் முருகவேல்.

“அமைச்சருடைய நிவாரண நிதிஎவ்விதப் ஒதுக்கீடும் செய்யப் படவுள்ளது என்பது பற்றிய இறுதிக் கணக்குகளை இன்று காலையில் அரசாங்க அதிபர் எனக்குத் தந்தார். நியாயமாகவும், பரிவோடும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது அந்தக் கணக்கு விபரம்... ஆனாலும், இந்த நிதி ஒதுக்கீடு போதாது. மேலும் ஒன்றரை லட்சம் ரூபா தர வேண்டுமென அடுத்த வாரம் நான் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு சண்டையே போடப்போகிறேன்... அரசாங்கம் தருகுதோ இல்லையோ... நான் என்னுடைய கடமையைச் சரியாகச் செய்ய வேணுமல்லவா? ..”

“அதுசரி...” என்றார் முருகவேல்.

“செலவு விபரங்களைச் சொல்லுங்கள் ஐயா...”
என்று மிகவும் வினயமாக எம்.பி.யைப் பார்த்துக்
கேட்டார் மகேஸ்வரமூர்த்தி.

எம்.பி. பட்டியலை வாசித்தார்.

விபரம்

ஒதுக்கீட்டுத் தொகை

1. வெள்ள நாட்களன்று
உணவுப் பொட்டல விநி
யோகம் / தங்கிட ஒழுங்கு / அவசர
சுகாதார வசதிகள். / சமூக சேவை
இலாகா ஊழியர் பயணப் படிகள். 21,000.00
2. வெள்ள நிவாரணம் பற்றிய
கணக்கீடு / அதிகாரி, ஊழியர்
பயணச் செலவு / போக்குவரத்து
சாதனங்களுக்கான எரிபொருள் /
அது தொடர்பான ஊழியர் விசேட
படிகள். 16,000.00
3. வெள்ளப் பிரதேசங்களின் வீதிகள்
திருத்தம் / அதிகாரிகள், ஊழியர்களுக்கான
விசேட படிகள் / ஓவர் டைம். 34,000.00
4. வெள்ள நிவாரணத்தைப் பார்வையிட
அமைச்சர் கந்தன் குளப் பகுதிக்கு
வந்ததற்கான செலவு / 28,000.00
5. கந்தன் குளப் பகுதியில் அவர் தங்குவதற்கான
சுற்றுலா விடுதி திருத்தச் செலவுகள் / அதோடு
தொடர்பான நானாவித செலவுகள் 15,000.00
6. காட்டிலாகா மரங்கள் அகற்றியதன்
மூலம் வெள்ளத்தைக் கட்டுப்
படுத்தும் செலவுகள் 11,500.00

.....

எம்.பி. வாசித்து முடித்துவிட்டு எல்லோரது முகங்களையும் பார்த்தார். பிறகு தானே பேசத் தொடங்கினார்.

“எப்படியிருந்தாலும் இப்படியொரு நெருக்கடியான நிலைமையிலை, இரவு பகல் பாராமல் கஷ்டப்பட்ட அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு இது கொஞ்சம் ஆறுதல் தரக்கூடிய விஷயம்தான். குடிசையை இழந்து போன ஜனங்களுக்கு தலா ஆயிரம் ரூபா, படியாகக் கொடுக்கிறதை அரசாங்கமே சுற்றறிக்கையில் வற்புறுத்தி இருக்கிறதலை அதைப் பற்றியும் பிரச்சினை ஒன்றுமில்லை...”

முருகவேல் ‘ஹைவேஸ் இஞ்சினிய’ரைப் பார்த்து... “எப்ப உங்களினுடைய வீடு குடிபுகுதல்? இனி வாற நாளெல்லாம் நல்ல நாள்தானே?”

‘ஹைவேஸ் இஞ்சினியர்’ புன்னகை செய்தார்.

“உங்களையெல்லாம் கூப்பிடாமல் நான் வீடு குடிபுக முடியுமா? எல்லாரையுமே கூப்பிடுவேன்...”

எம்.பி. திடீரென நினைத்துக் கொண்டவர் போலக் கேட்டார்.

“என்னுடைய தம்பி, ஒரு வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றான். மரங்களில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறான். கொஞ்சம் தேக்கும், முதிரையும் தேவைப்படும். அதற்கு இஞ்சினியரலை ஒழுங்கு செய்ய முடியுமா?”

இஞ்சினியர் பதில் சொல்ல முதல், மகேஸ்வரமூர்த்தி குறுக்கிட்டார்: “ஐயா... இதென்ன உங்களினுடைய கதை... கையிலை நெய்யை வைத்துக் கொண்டு வெண்ணெய்க்கு அலையீறீங்கள்?”

எம்.பி. புருவத்தை உயர்த்தியவாறு அவரைப் பார்த்தார்.

“இந்த வெள்ளத்தோடை எவ்வளவோ மரங்களெல்லாம் விழுந்து போச்சுதென்று காட்டிலாகா அதிகாரிக்கு அளவில்லாத கவலை—அவரென்ன உங்களுக்கு பிறத்தி ஆனோ? ஏலத்திலை மரங்களை விலைக்குவாங்க அவர் ஒழுங்கு செய்வார்... நாலுமரத்தை விலைக்கு வாங்கின ரசீது வைத்திருந்தால் நாற்பது மரத்தை வீட்டுக்கு கொண்டு போக முடியும். அதொன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. நானே கவனித்துச் செய்கிறேன்...”

எம்.பி. பெரு மூச்சு விட்டார்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் நானே வாயை விட்டுக் கேட்கிறது அவ்வளவு மரியாதை இல்லை என்று நினைத்துப் பேசாமலே இருந்திட்டேன்... சரி, நீரே செய்கிறதென்றால் சரிதான்... பிறகு இனி யென்ன எனக்குக் கவலை?”

“ஹேவேஸ் இஞ்சினியர்”—சங்கரப்பிள்ளையையும், மகேஸ்வரமூர்த்தியையும் பார்த்து, “நான் சொன்ன விஷயம் ஒழுங்கு செய்தீர்களா?” என்று கேட்டார்.

சங்கரப்பிள்ளை உடனேயே பதில் சொன்னான்; “ஐயா, இந்தக் கிழமைக்குள்ளை எப்பிட்யும் நான் உங்களுக்கொரு வேலைகாரப் பெண்ணைப் பிடிச்சுத் தந்திடுவன். வெள்ளம் வந்ததாலை நிறையச் சனங்கள் வேலையில்லாமல், காசில்லாமல் இருக்குதுகள். சாப்பாட்டோடை மாதம் பதினைஞ்சு ரூபா சம்பளமென்றால் எவ்வளவு பேரும் வந்து விடுவார்கள், பதினாறு வயதென்று தானே சொன்னீங்கள்...”

“ஓம்” என்றார் ஹேவேஸ்: “ஆனால் நல்ல தோற்றமாய், வடிவாய் இருக்க வேணும், நாலு பத்துப் பேர் வருகிற வீடு...”

“எனக்கு அதெல்லாம் தெரியுமைய்யா, சுண்டிப் பார்த்துத்தான். எடுத்துத் தருவன்...” என்றான் சங்கரப்பிள்ளை.

முருகவேல் கேள்வியோடு சங்கரப்பிள்ளையைப் பார்த்தார். “வீட்டிலை பிள்ளையைப் பார்க்க எனக்கும் ஒரு வேலைகாரியைப் பிடிச்சத்தரவேணும். துப்பரவாய், வடிவாயிருக்க வேணும். சாப்பாடும் இருபது ரூபாயும் சம்பளமாகத் தரலாம்...”

எம்.பி. சீரியஸாக சங்கரப்பிள்ளையைப் பார்த்தார்.

“என்ன சங்கரா...என்னுடைய வாக்காளர்களை யெல்லாம் நீயே வெளியூருக்கு அனுப்பி விடுவாய் போலை இருக்குது...”

சங்கரப்பிள்ளை பரபரப்போடயே சொன்னான்:

“அவர்களை நான் எங்கை அனுப்பினாலும் எலக்ஷன் நேரத்திலை இங்கை கொண்டு வந்து சேர்த்திருவேன் ஐயா... வழமையாக நான் அதைத்தானே செய்கிறேன்...”

எம். பி. சிரித்தார்.

“இல்லை, சங்கரா—உன்னை எனக்குத் தெரியாதா...? ஒரு பகிடியாய் இதைச் சொன்னேன்... அவ்வளவு தான்...”

இப்போதுதான் மற்றவர்களின் முகத்திலே ஆறுதல் தெரிந்தது. வலிந்து சிரித்துக் கொண்டனர்.

எம். பி. கொஞ்சநேரம் பேசாமலிருந்தார். சங்கரப்பிள்ளை இறைச்சித் தட்டைக் கொண்டு வந்ததும் அதிலிருந்து இறைச்சித் துண்டை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டார்.

“மிஸ்டர் முருகவேல்... கந்தன்குள அணைக்கட்டுத் திருத்த வேயைளையெல்லாம் யாரிட்டைக் கொடுக்கப் போகிறியள்?”

எம். பி. க்கு உடனே பதில் சொன்னார் முருகவேல்.

“இதெனை ஸேர் இது உங்களுடைய கேள்வி? இந்த விஷயத்திற்கு மகேஸ்வரமூர்த்தியைத் தவிர வேறே தகுதியான ஆள் இருக்கமுடியுமோ? ஆனால் இந்தத் திருத்தங்களுக்கு இம்முறை அதிக நிதிஒதுக்கீடு செய்யதுதர வேணும்... இப்போ விலை எல்லாம் ஏறிப் போச்சுது...”

சாராயக் கிளாசை கையில் எடுத்தவாறே புன்னகையோடு, “அதெல்லாம் செய்யிறது கஷ்டமான விஷய மில்லை. ஒன்றுக்கு இரண்டாக நான் ஒதுக்கீடு செய் வித்துத் தரலாம்” என்றார் எம் பி.

சாராயத்தை ஒரே இழுவையில் இழுத்துவிட்டு. கிளாசை மேசையில் வைத்த எம்.பி., “உங்களுக்கு ஏ.ஜி.ஏ.யினுடைய விஷயம் தெரியுமோ?” என்று நையாண்டியாகக் கேட்டார்.

முவரும் ஏகோபித்த குரலிலே கேட்டனர்; “என்ன?”

“இந்நேரம் அவருக்கு ‘டிரான்ஸ்பர் ஓடர்’ வந்திருக்கும். அது வழமையான இடமாற்றமல்ல. பனிஸ்மென்ட் டிரான்ஸ்பர்...”

“இனி நான் நிம்மதியாக வேலை செய்யலாம். எல்லாம் பாபாவின் அருள்” என்றார் கைகுவித்தவாறே மகேஸ்வரமூர்த்தி. பின்னர் தாங்கமுடியாத மகிழ்சியோடு குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார். கண்களிலே கண்ணீர் துளிர்க்குமளவிற்குச் சிரித்தார்.

“விஷயம்... அதோடை மட்டும் முடியவில்லை. ஏ. ஜி. ஏ. க்கு எதிராக ஒரு ஒழுங்கு விசாரணையும் நடக்கப் போகுது. நான் அமைச்சருக்கு இதைப்பற்றி ஏற்கனவே விபரமாக முறைப்பாடு செய்திருக்கிறன். டிப்பார்ட்மெண்ட் விதிமுறைகளுக்கு மாறாக ஜீப்பை ஏ. ஜி. ஏ. ஓடி, அதை சேதப்படுத்தியிருக்கிறார்... பெண்களை ஏற்றிக் கொண்டு சாமநேரங்களிலை எல்லாம் எங்கெங்கோ திரிந்து வந்திருக்கிறார்... அடிக்கடி லீவில்லாமல் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே திரிந்திருக்கிறார்... இப்படி நிறையக் குற்றச் சாட்டுகள்... ஒன்று, விசாரணை முடிந்தால் ஆள் வீட்டுக்குத்தான் போக வேண்டிவரும் என்று மேலதிக அரசாங்க அதிபர் எனக்கு நேற்று சொல்லியிருக்கிறார்...”

“ஐயோ பாவம்” என்றார் முருகவேல்.

“மேலதிக அரசாங்க அதிபர்கூட இந்த ஏ. ஜி. ஏ. க்கு நிறையவே புத்திமதிகள் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் கெடுகுடி சொற்கேட்குமா? என்னைப் பற்றியும் மிக மோசமாக ஏ. ஜி. ஏ. தன்னிடம் திட்டியதாகக் கூறி மேலதிக அரசாங்க அதிபர் கவலைப்பட்டார். அவர் தான் இவனுக்கு எதிரான ஒழுங்கு விசாரணையை நடத்துவார் போல தெரிகிறது. ஆனபடியால் இவன் நிச்சயமாக வீட்டுக்குத்தான் போகவேணும்... என்ன செய்யிறது, வினை விதைத்தவர்தானே வினையை அறுக்க வேணும்...”

கிளாசிற்குள் சாராயத்தை ஊற்றினான் சங்கரப்பிள்ளை.

எம். பி. அவனை ஏறிட்டார். முகத்திலே நெருக்கமான நேய பாவம்.

“சங்கரா... கூடிப்போச்சுது...”

சங்கரப்பிள்ளை புன்முறுவல் செய்தான்.

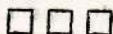
“இல்லை ஐயா... எனக்கு உங்களினுடைய ‘அளவு’ தெரியும். இதெல்லாம் உடல் சுகத்துக்காகத்தானே குடிக்கிறது... ஐயா... நீங்கள் விரும்பிக் கேட்ட ஓரிலைத் தாமரையும் போதியளவு பிடுங்கி ஜீப்பிலை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்...”

முருகவேல் வியப்போடு, “அதென்ன மருந்துச் சரக்கோ?” என்றார். சங்கரப்பிள்ளை ஒன்றும் பேசாமல், உள்ளே நழுவினான். எம்.பி. வெகு சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

“என்ன ஒரு இஞ்சினியருக்கு இது தெரியாதோ?... இது காயகல்பத்தை விட ‘பவர்’ ஆன முலிகை, உடும்பிறைச்சியைவிட சக்தியானது. ஒரு மாதம் இதைத் தின்று பாரும்...பிறகு வேலக்குப் போகாமல் பெண்சாதிக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்திடுவீர்...நான் உங்களைப் போல இல்லை. சித்த வைத்தியனை நான் நல்லாக நம்புகிறவன் அப்பா...”

அவரது சிரிப்பு ஓய நெடு நேரம் பிடித்தது. அவரது சிரிப்பு ஓயும் வரை மற்றவர்களும் தொடர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

(1985)

சகோதரிகள்

பவளத்தையே எ தி ர் ப ா ர் த் து க் கொண்டிருந்தாள் திருலோகநாயகி.

வீட்டின் பின்புறத்திலேயுள்ள பெரிய வேப்ப மரத்தின் கீழேயிருந்துதான் அவர்கள் இருவருமே வழமையாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இன்றும் அதுபோலவே வேப்பமரத்தின் கீழே உட்கார்ந்தவாறு பவளத்தைப் ப ா ர் த் து க் கொண்டிருக்கின்றாள் திருலோகநாயகி.

வீட்டின் பின்பக்கம் அமைதியோடிருந்தது. எல்லாமே பனைமரங்கள்தான், இந்த வயது முதிர்ந்த வேம்பைத் தவிர்த்து. பனைமரங்களின் அடியிலே பனம்பழங்கள் விழுந்து, காய்ந்து, அவற்றின் விதைகளெல்லாம் பீலி தள்ளிக்கொண்டு விறைத்து நிற்கின்றன. பனையோலை வேலிகள் கூட, அவற்றின் அடைப்புத் தள்ளிப்போய் அரைகுறையாகச் சரிந்து போயிருக்கின்றன. விழுந்து முறிந்து சிதறியிருக்கிற காவோலைகளும் பரவியிருக்கின்றன அங்குமிங்குமாய்.

இது இந்த வீட்டிற்குமட்டுமுரிய ஒழுங்கீனமல்ல. ஒவ்வொரு வீட்டின் ஒழுங்குமே இப்படித்தான் சிதைந்து போய் சோகமொன்றினைச் சொல்லி நிற்கின்றது. தன் பாட்டிலேயே மேய்ச்சல் முடிந்து வீட்டிற்கு அந்திப் பொழுதிலேயே வந்து விடுகின்ற மாடுகள் கூட எங்கெங்கெல்லாமோ மிரட்சியோடு போய் ஒதுங்கிப் படுத்து விடுகின்றன. வீடும் மறந்து விட்டன அவைக்கு.

ஒவ்வொரு வருஷமாக இந்த அவலங்கள் அடுக்கடுக்காய் பெருகி வருகின்றன.

முன்பாயின் ஒரு பனம்பழம் கூட இந்த மண்ணிலே வீணாகிப் போய் விடுவதில்லை. விழுந்ததும் அதிலிருந்து பாணியைப் பிழிந்து பனாட்டாகக் காய வைத்துவிடுவாள், திருலோகசுந்தரியின் அம்மா செல்லம். பிறகு அந்த விதைகளையெல்லாம் சேர்த்து ஓரிடத்திலே பாத்தியாகப் போட்டு விடுவாள். பாத்தியில் கிழங்கு விழுந்ததும் அதைப்பிடுங்கி அவித்து, கிழித்து, காய வைத்து ஓடியல். ஓடியல் மாவில் பிட்டு...இப்படியே வருஷம் முழுவதுமே நண்பனாய், தாயாய் உதவுகின்ற பனைமரம். இப்போது வேதனையோடு தன் எல்லா நலங்களையும் இழந்து போயிருக்கின்ற தாய் போல இந்தப் பனைமரம். திருலோகசுந்தரிக்கு அந்தப் பனைமரங்களைப் பார்க்கையிலே நெஞ்சினுள் ரணம் பொங்கிற்று.

'...அசுரர்கள்...எங்கள் அமைதியான வாழ்க்கையினை எல்லாவிதத்திலும் சிதைத்து விட்ட அசுரர்கள். எங்கள் வாழ்க்கையின் சந்தோஷமான முகங்களையெல்லாம் கோரமாகச் சிதைத்து விட முயலுகின்ற அசுரர்கள்.. ஆனால் அசுரர்களே, நீங்கள் எங்களது முகங்களை வடுப்படுத்த வடுப்படுத்த அது புதிது புதிதாக அந்த வடுக்களை அழித்துக் கொண்டு தோல்களை உருவாக்கும் தெரியுமா? அதுவும் மேலும் மேலும் அழகான,

துணிவான வைரமிக்க புன்னகையான முகங்களை—
தெரியுமா? நீங்கள் பிறாண்ட பிறாண்ட அந்த
பிறாண்டலிலேயே உங்களின் கோரநகங்கள் எல்லாம்
உடைந்து போய் விடும் தெரியுமா? உங்களது நகக்
கண்களிலே எல்லாம் இரத்தம் வழிந்து வழிந்து பெருகப்
போகிறது—தெரியுமா?...’

ஹெலிகாப்டர் ஒன்று மிகத்தாழ்வாக கிழக்குப்
பக்கமாகப் பறந்து கொண்டிருந்ததை அவள் பார்த்தாள்.
அதனுள்ளே நவீன ‘மிஷின்கள்’ கள் பொருத்தப்பட்டிருக்
கின்றன. அதனைக் கையாள்கிறவனின் விருப்பு
வெறுப்புக்கேற்ப அது நெருப்பின் வன்மையினூடே
கீழ்நோக்கி குண்டுகளை சீறி விழச் செய்யும். அதை
ஏற்கின்ற உயிருக்கு ஐந்து வயதாயுமிருக்கும், அறுபது
வயதாயுமிருக்கும், ஆணாயுமிருக்கும், பெண்ணாயு
மிருக்கும். ஆனால் அது, பட்டு விழுகின்ற போது
பிறக்கும் போது கதறிய அதே தமிழ் வார்த்தையைச்
சொல்லிக்கொண்டே தன்னுடைய வரலாறை இழந்து
போகும்: “அம்...மா...”

கிழக்கிலிருந்து சடசடவென்று குண்டுச் சத்தங்கள்
கேட்டன. ஹெலிகாப்டரிலிருந்து தாக்குகிறார்கள்.
இஸ்ரேலியரின் ஆலோசனை இது: ‘ஒவ்வொருவராக
தாக்கி அழிக்கப் போனாயானால் சிலவேளை நீயும்
உயிரிழக்கக்கூடும். வீணான நேர விரயம். எதிரி
எங்கே நிற்கிறானென்று நீ கருதுகிறாயோ, அந்த
இடத்திற்கு நீ வெகு பாதுகாப்பாகச் சென்று குண்டுகளை
வீசு. துப்பாக்கியால் சுடு. நச்சு மருந்துகளைக் கொட்டு.
எத்தனை அப்பாவிகள் செத்துப்போவார்களென்பதைப்
பற்றி, நீ கொஞ்சமும் அக்கறைப்பட வேண்டியதில்லை.
நூறு அப்பாவிகளிடையே உன்னுடைய எதிரியும் ஒரு
வனாயிருப்பான். அவன் செத்தால் அதுவே உன்
வெற்றி. இப்படி நூறாய் நூறாய் கொன்று குவி.

நூற்றுக்கு ஒருவனாய் உனது எதிரி சாகிறபோது, மற்ற நூறு பேரும் அகதிகளாகிவிடுவார்கள். அதுவும் நல்லது தானே. இதைத்தான் நாங்கள் பாலஸ்தீனத்திலே செய்தோம். எங்களை யாரால் என்ன செய்ய முடிந்தது? உலக அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி கவலைப்படாதே. குண்டுகளை அள்ளி வீசு. துப்பாக்கிகளால் சுடு. நேப்பாம் குண்டுகளை எங்கும் சிதறு...'

இன்னமும் குண்டுச் சத்தங்கள் ஓயவில்லை.

பவளம், எந்தத் திக்கிலிருந்து வரவேண்டும்? கிழக்குப்பக்கமாகவா; இல்லை. அவளது கிராமம் தென்மேற்குத் திசையிலே அமைந்திருக்கின்றது. அவள் சொன்ன நேரம் தவறாதவள். பத்து மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னவள் இன்னமும் வரவில்லை, மணி பதினொன்றாகி விட்டது. என்ன காரணமாயிருக்கலாம்? திருலோகநாயகியால் எந்த முடிவுக்குமே வரமுடியவில்லை.

காவோலையொன்று மடாரென்று விழுந்து முறிந்தது. அந்த ஓசை முறிந்து போகுமுன் அண்டங்காகமொன்று கத்திக் கொண்டே பறந்து சென்றது வேலிப்பக்கமாக. உட்கார வாய்ப்பான பூவரசமரத்திலே மஞ்சட்பூக்களிடையே சாவகாசமாக அமர்ந்து கரையத் தொடங்கிற்று.

திருலோகநாயகி எரிச்சலோடு, வேப்பமரத்தடியிலே யிருந்து எழுந்தாள். எதிரே அம்மா அவசரமாக வந்து கொண்டிருப்பதனைக் கண்டாள். தாய்க்கு மேல் முச்சு கீழ்ப்புச்சு வாங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“என்னம்மா?”

“மோளே... நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்? நான் உன்னை எங்கெங்கையெல்லாம் தேடிக்கொண்டு திரியிறன்? கடவுளே இப்பதான் எனக்கு நெஞ்சுக்குள்ளை தண்ணி வந்தது...”

தாயின் முகத்திலே நிம்மதி பரவியிருந்தது.

“என்னம்மா இது! ஏன் என்னைப்பற்றி இப்பிடியெல்லாம் கவலைப்படுகிறியன்? நான் என்ன சின்னப்பிள்ளையோ?”

திருலோகநாயகியை வாஞ்சையோடு நோக்கினாள் அவளது தாயான செல்லம்: “மோளே... ஆகாசத்திலே வல்லாறுகள் பறந்து திரிகிறபோது, தாய்க்கோழி என்ன செய்யும்? தன்னுடைய குஞ்சுகளை எல்லாம் இறகு களுக்குள்ளை பொத்தி வைக்கத்தானே பார்க்கும்!... அப்பிடியிருந்தும், நான் ஒரு குஞ்சைப் பறி கொடுத்திட்டேன்...”

செல்லம் விம்மத்தொடங்கினாள். திருலோகநாயகி மிகுந்த பரிவோடு, செல்லத்தின் தோளிலே தொட்டாள். அவளது கண்ணீரை மெல்லவே துடைத்தாள்; ‘அம்மா... அழாதேங்க. இப்ப அழத்தொடங்கினீங்கள் என்றால் இன்றைக்கு முழுதுமே அழுது கொண்டிருப்பீங்கள். பிறகு தடிமல் வந்தீடும்... அழுதுதான் இப்ப என்னம்மா ஆகப்போகுது?’

மகளின் கைகளை வாத்தஸல்யத்தோடு பற்றிக் கொண்டாள் தாய்: “அழுதுதான் என்ன ஆகப்போகுது என்றா கேட்கிறாய்? அழாமல் இருக்க எப்பிடிமோளே முடியும்? பதினெட்டு வருஷமாய் நான் தோளிலும் மடியிலும் மனதிலுந்தானே உன்னுடைய தம்பியை வைத்து வளர்த்திருக்கிறன்! அந்தத் தோளும், மடியும், மனமும் இருக்கிறவரை என்னால் எப்பிடி அழாமலிருக்க முடியும்?... இப்ப எனக்கு நீதான் ஒரே ஒரு ஆதாரம்”...

தாயைக் கனிவோடு பார்த்தாள் திருலோகநாயகி.

ஐம்பத்தி ஆறு வயதிலேயும் என்ன இளமையாய், உடல் ஆரோக்கியத்தோடு, புன்னகை பொலிகின்ற

முகத்தோடு இருந்தாள் அவளது தாய், போன ஆண்டிலே. அவள் தலைமை ஆசிரியையாயிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது அவளுக்கு ஐம்பத்தைந்து வய தென்பதை யாருமே நம்பவில்லை. இளவயதிலே அவளை எல்லோரும் சினிமா நடிகை டி. ஆர். ராஜ குமாரி என்றுதான் சொல்லுவார்களாம். ராஜகுமாரியைப் போலவே மோகனமான பேசும் விழிகள். புன்னகையே வாய்ந்த உதடுகள். ஐம்பத்தி ஐந்துவயது வரை அப்படித் தான். புன்னகையே வாய்ந்த உதடுகள்.

தொடராக வந்த இரண்டு வருஷகால அவதிகள் எவ்வளவு மோசமாக அவளை கொத்திக்கொதறி விட்டன! தாயைப்பார்க்கவே மிகவும் பரிதாபமாயிருந்தது திருலோகநாயகிக்கு.

“லோகநாயகி, ஒருநாளும் தனியாக வந்திருந்து யோசித்துக்கொண்டிராதை மோளே... நீ யோசித்துக் கலங்கிக்கொண்டிருக்கிறதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஈரலே கருகிப்போகிறது. என்ன செய்யிறது. பேயரசு செய்கிற காலத்திலை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறம்... எவ்வளவு இளந்தாரிகளை எல்லாம் ஈன இரக்கமில்லாமல் கொன்று குவிச்சுக் கொண்டிருங்கிறாங்கள்... உலகத்திலை எந்த விதமான கவலையுமில்லாமல் இளஞ்சூரியனைப் போல இருக்க வேண்டிய இவர்களெல்லாம் காட்டிலும் மேட்டிலும் சாப்பாடில்லாமலும்... என்ன துயரமான சீவியம்!”

“அம்மா... நீங்கள் சொல்லுகிறது போலவே நானும் அமைதியாக, ஒன்றையும் யோசிக்காமல் இருக்க லாமென்றுதான் ஒவ்வொரு நாளுமே நினைக்கிறன்... ஆனால், அதெப்படி அம்மாமுடியும்? நீங்களேகொஞ்சம் யோசிச்சுப்பாருங்க... உங்களாலேயே அது முடியாதம்மா. கசாப்புக்கடைக்காரனைப் போல, பாதுகாக்கிறவனே நிற்கிறான். எத்தனை இம்சைகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் நாங்கள் ஆட்பட்டு அடிமைகளி

லும் கேவலமாய் வாழவேண்டி வந்தீட்டுது.... அம்மா, உலகத்திலை எல்லாத்துக்குமே ஒரு முடிவிருக்குதென்று சொல்வீங்கள்.... ஆனால், இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வராதுதோ?"

சின்னக்குழந்தையைப் போல மிகுந்த ஆதங்கத்தோடு கேட்கின்ற மகளை வாஞ்சையோடு பார்த்தாள் தாய். மனம் எல்லையில்லாத வேதனை கொண்டது. கீர்த்தி இறந்த பின்னர் தனக்கு எல்லாமாக இருக்கின்ற இவளை கவலைகளேதுமின்றி வளர்த்து ஆளாக்குவது எவ்விதம் சாத்தியமாகப் போகிறதென்ற சஞ்சலம், நாளாக நாளாக அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கின்றது. அவள் கேட்ட கேள்வி தாயின் நெஞ்சிலே முட்டிமோதி எதிரொலித்தது இப்போது: "இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவே வராதுதா?"

"ஏன் வராது. நிச்சயமாய் வந்தேயாகும்... கம்சனும், ஹிட்லரும், முசோலினியும் பண்ணாத அட்டுழியமா? கடைசியிலை என்ன நடந்தது...? ஆனால் அதற்கிடையிலை எத்தனை கொடுரச் சாவுகள், இழப்புகளெல்லாம்... நினைக்கவே மனம் பதறுது..."

அண்டங்காகம், இப்போது மீண்டும் கரையத் தொடங்கிவிட்டது. திருலோகநாயகி 'சூ சூ' வென அதனைக் கலைத்தாள். பிறகு அமைதியான குரலிலே "பவளம் பின்னேரம் வாறதாகச் சொன்னவள். அவள் வந்தால் எனக்கும் ஆறுதல்... அவளுக்கும் ஆறுதல்... ஆளைக் காணவில்லை. சொன்னால் தவறமாட்டாள்... ஒருவேளை ஹெலிகாப்டர் தேடுதல் நடுத்துகிறதைப் பார்த்தீட்டு நின்று விட்டாள் போலை என்னவோ மனஞ் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்குது..."

இப்போது ஹெலிகாப்டர் கிழக்கிலிருந்து மேற்குப் புறமாக உயரத்திலே பறந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

தாயார் நிம்மதியான குரலிலே சொன்னாள்.

“பவளம் வராமல் விட்டதும் நல்லதுக்குத்தான். இப்ப றோட்டாலை வாற அப்பாவிகளையும் இரக்கமில்லாமல் சுட்டுத் தள்ளுவாங்கள்...”

2

மாணிக்கவாசகரின் இருபது வயதான மகள் பவளம். அழகானவள். வாட்ட சாட்டமானவள். பள்ளிக்கூடத்திலே எதற்கெடுத்தாலும் உச்சரிக்கப்பட்டவள். தகப்பனாருக்கு எல்லாவிதத்திலும் பெருமிதமாயிருந்தவள். திருலோகநாயகியின் அத்தியந்த சினேகிதி. அவளுடைய சித்தப்பா சஞ்சயன்தான் மருத்துவக்கல்லூரியில் அவளைப்படிக்க அனுப்பினவர். அந்த நாளை இப்போது கூட ஞாபகத்தில் வைத்திருந்து கலங்கிக் கலங்கி அழுவாள் பவளம். எவ்வளவோ நம்பிக்கைகளினையெல்லாம் நெஞ்சிலே சுமந்து, அவளை மருத்துவக்கல்லூரிக்கு அனுப்பினார்கள் அவளது அப்பாவும், சித்தப்பாவும்.

மருத்துவக்கல்லூரிக்கு தேர்வானவர்களின் பட்டியல் வந்ததும், அளவற்றசந்தோஷம் வீடெங்கும் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தது. பவளம் தனது அறையினிலே நின்று கொண்டிருந்தாள். வெளியே அவளது அப்பாவும், சித்தப்பாவும் பேசிக்கொண்டிருப்பது அவளது காதுகளில் வெகு தெளிவாகவே கேட்டது.

“பவளத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றுமே யோசிக்க வேண்டாம். நான் அவளது பெயரிலே வங்கிக் கணக்கொன்றை ஆரம்பித்து மாதாமாதம் தவறாமல் பணக்கட்டி விடுகின்றேன். அவளது மெடிக்கல் படிப்பு முடியும் வரை அப்படிச் செய்ய என்னாலேமுடியும்...”

மாணிக்கவாசகம் சாந்தமாகக் கேட்டார்.

“உனக்கு அது கஷ்டமாகவும் சுமையாகவும் இராதோ?”

சஞ்சயன் சிரித்தார்.

“என்ன கஷ்டம் வரப்போகிறது? அதுவும் இப்படியான கெட்டிக்கார மகளுக்கு உதவுகிறதென்றால் அது வெகுசாதாரணமாகக் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பா?... வயது போன காலத்திலை என்ன நோய் வந்தாலும் பயப்பிடாமல் அவளை நம்பிக்காண்பிக்கலாம் அல்லவா”

மாணிக்கவாசகரின் பெருமிதம் பூரித்த முகத்தினிலே சிரிப்பலைகள். பவளம் தளதளத்துப் போய் பேச்சற்று நின்றாள். கொஞ்சநேரம் கழிய சித்தப்பா வீட்டிற்குப் போய் இந்தச் செய்தியினைக் கூறினாள்...

திருலோகநாயகியால் மருத்துவக்கல்லூரித் தேர்வில் எடுபடமுடியாதது மட்டுமல்ல, தொடர்ந்து படிக்கவும் இயலவில்லை. அவளது தம்பி ஆயுதப்படையினால் கொலை செய்யப்பட்டதுதான் அதற்குக் காரணம். திடீரென அப்பகுதியினை இராணுவத்தினர் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். வீடுவீடாக சோதனை. இம்சை. அச்சுறுத்தல்கள். ஒருபாவமும் அறியாத இளைஞர்களெல்லாம்—அவர்கள் தமிழரென்று ஒரே காரணத்தால் ஆயுதப் படையினரால் கைது செய்யப் பட்டுக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டனர். எங்கே அவர்கள் கூட்டிச் செல்லப்பட்டனர், எப்படி ஆயினர் என்பதையாராலும் அறிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. வெளியே பத்திரிகை வாங்கிவரப்போன தம்பி இன்னமும் திரும்பி வரவில்லையே என்று மனந்துடித்துக் கொண்டிருந்த திருலோகநாயகிக்கு அவளது தம்பி தெருவிலே எவ்வித காரணமின்றி குரூரமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட செய்தி தான் கிட்டிற்று.

தாயும் மகளும் அழுத புலம்பிக்கொண்டிருந்தபோது தான் இந்தச் செய்தியினைச் சொல்வதற்காய் அவர்களது வீட்டிற்குப் போயிருந்தாள் பவளம். அவர்களது துயரத்தைப் பார்த்த கணந்தனிலேயே பவளத்திற்கு அவளது சந்தோஷமெல்லாம் மனதினுள்ளே கருகி அழிந்து போய்விட்டது. எதுவும் பேச முடியவில்லை இவளாலேயும்.

திருலோகநாயகியின் தம்பி இளங்கோ, துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் நெஞ்சு சல்லடையாக்கப்பட்டிருந்தான். இன்னமும் மீசை கூட நன்றாக முளைக்கவில்லை. எவ்வளவு கெட்டித்தனமான, அமைதியும் நற்குணங்களும் வாய்க்கப் பெற்ற இளைஞன். மரணம் தன்னை திடீரென்று தாக்கிக் கவர்ந்து கொண்டபோது அதன் காரணமே அறியாத இறந்து போய் விட்ட இளம் பூ.

அன்றைக்குத்தான் பவளத்தின் நெஞ்சிலே பொறியொன்று கனன்று வீழ்ந்தது. வாழ்வில் இன்னும் நிறையவே, அர்த்தங்களிருப்பதனை அறிவு பூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டாள்.

மருத்துவக்கல்லூரிக்கு செல்லும்வரை ஒவ்வொரு நாளுமே திருலோகநாயகியின் வீட்டுக்குச் சென்று வந்தாள் பவளம். தன்னைப் போலவே திடகாத்திரமும், தன்னைவிட அழகுமிக்க திருலோகநாயகி ஒருமாத காலத்திற்குள்ளேயே வாடி வதங்கிப் போய் விட்டதை அவதானித்து மிகுந்த கவலையினை அடைந்தாள் பவளம்.

“லோகா...நீர் இப்பிடி கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் உம்மைப் பார்த்து அம்மாவும் கவலைப்படுவா. கவலை, நோயைத்தான் கொண்டு வரும். இதெல்லாம் ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றமுடியாத கவலைதான். ஆனால், இதை யோசித்துக் கொண்டிருந்தே ஆகப் போகிறது என்ன?...”

விரக்தியோடு சிரித்தாள் திருலோகநாயகி.

“பவளா...நீர் சொல்கிறதெல்லாம் உண்மைதான்... நானும் இப்படியேதான் என்னைத் தேற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்...சிலவேளை அது முடியுது. பலவேளையிலை அது முடியேல்லை. அவன் இருந்த இடம், பேசின வேளைகள், அவனது நடமாட்டம் எல்லாமே நினைவுகளாய் எங்களைச் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்குது... எவ்வளவு அமைதியானவன் அவன்!”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவளது கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது.

“எந்தவித காரணமில்லாமல் எவ்வளவு கொடூரமான முறையிலை இவர்களெல்லாம் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள்? சட்டங்களையும், அரசியலையும் பேசுகிற அரசியல்வாதிகளாலை ஏன் உண்மையான நிலைமையைப் புரிஞ்சு கொள்ள முடியுறதில்லை...இவங்களுக்கெல்லாம் மூளை மரத்துப் போச்சுதோ?...”

கோபத்தினோடு இப்போது அவளது வார்த்தைகள்.

“சுட்டுக் கொல்லுறதாலையே பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றா இவங்கள் நினைக்கிறார்கள்...? முட்டாள்கள். அடக்குமுறையாலை எங்கைதான் பிரச்சினை தீர்ந்திருக்குது...அடக்க அடக்கத்தான் பிரச்சினை தீவிரமடையும்; வெடிக்கும்...அதுவும் சரியான போராட்டம் எல்லாமே வெற்றியிலைதான் முடியும் என்றதை இவங்களாலை ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியேல்லை?...”

பவளத்திற்கு அவளது கேள்வியின் நியாயத்தினைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“உலகத்திலே இருந்த எந்த சர்வாதிகாரியும் தான் தோற்றுப் போவேனென்று ஒரு நாளாவது யோசித்

திருப்பானா?...தன்னாலே நினைக்கிறதெல்லாதையுமே சாதித்து வெற்றி பெற முடியுமென்றுதான் அவன் ஒவ்வொரு அடக்குமுறையையுமே செய்திருப்பான்... முதலிலை அவன் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டேதான் இருப்பான்...ஆனால், கடைசியிலைதான் அவன் பாடம் படிக்கிறான்... இது உலகெல்லாம் நடக்கிற உண்மை..."

சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே திருலோக நாயகிக்கு தாய், காலையிலே சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன.

"கம்சன் என்ன செய்தான்? கிருஷ்ணனாலை தனக்கு மரணம் வரப்போகிறதென்றுதான் எல்லாக்குழந்தைகளையும் கொலை செய்வித்தான். ஆனால் கடைசியிலை நடந்ததென்ன? கம்சன், கிருஷ்ணனாலேயே செத்துப் போனான்..."

பவளம் மருத்துவக்கல்லூரிக்குத் தேர்வான செய்தியைப், பின்னரே அறிந்து கொண்ட திருலோகநாயகி மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

"பவளா... ஒரு டொக்டராக உம்மை நினைத்துப் பார்க்கவே எவ்வளவு அழகாயிக்குது தெரியுமா? அழகு மட்டுமல்ல பெருமையாயுமிருக்குது நீர் டொக்டராக வரவேண்டுமென்றது எங்களுக்கு ஒரு சுயநலமும் கூட..."

"என்ன அது? என்ன சுயநலம்?"

சிரித்தவாறே பதில் சொன்னாள் திருலோகநாயகி.

"நோயான காலத்திலை, நல்ல டொக்டரிடத்திலை போய்க் காட்ட சந்தர்ப்பம் வருமென்றால் அதை விடச் சந்தோஷம் என்ன? இது அப்படியான ஒரு சுயநலந்தான்..."

பவளத்திற்கு விழுந்து விழுந்து சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. புன்முறுவல் செய்தவாரே, “நல்ல சுய நலந்தான் இது...சித்தப்பாவும் இப்படித்தான் சொல்லுவார்” என்றாள்.

பவளம் மருத்துவக் கல்லூரி மாணவியாகி, ஒன்றரை ஆண்டாகு முதலே அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

மருத்துவக் கல்லூரியிலிருந்து, அன்றைக்கு அவள் மிகவும் தாமதமாகவே விடுதிக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். நாட்டிலே திடீரென மூண்டிருந்த இனக் கலவரத்தைப் பற்றி அப்போது அவள் எதுவுமே அறிந்திருக்கவில்லை. நடந்து கொண்டிருந்தவள் திடீரென தனக்குப் பக்கத்திலே ஜீப்பொன்று வந்து நின்றதும் அதிர்ந்து போய் விட்டாள். தன்னிலை வந்த வேகமாகப் போக நினைத்தபோதே, தனது கைகளை இருவர் பற்றிக் கொண்டதும் உதறிவிட்டு ஓட முயன்றாள். குரல் வரவில்லை. அவர்களின் பிடியிலிருந்து விடுபடவும் முடியவில்லை. ஜீப்பிலே அவளைத் தூக்கிப் போட்டு வாயைப் பொத்திக்கொண்டனர்...

...கைகளும், நகங்களும், பற்களும் களைக்கும் வரை அவள் போராடினாள். மூன்று மிருகங்கள். இரண்டைப் பின் வாங்கச் செய்து களைத்து நிமிர்கையில் மூன்றாவது மிருகம் அவளைச் சிதைப்பதில் பெருமிதங் கொண்டது. போகையில் சிங்களத்திலே, “தமிழ்நாயே” என்று விட்டு அந்த மிருகங்கள் குரைத்துக்கொண்டு போயின.

அந்த இம்சையின் பொருட்டு அவள் அழுத நாட்கள் கொஞ்சம். அதற்குப்பதிலாக என்ன செய்யலாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நாட்களே அதிகம்.

தாய் அழுது கொண்டு வருவதனைக் கண்டதும் திருக்கீட்டுப் போய் விட்டாள் திருலோகநாயகி. மிதிலாவின் திருமண விருந்துபசாரத்திற்கென்று போனவள் ஏன் இப்படி அவசர அவசரமாக, புலம்பியவாறு வந்து கொண்டிருக்கிறாளென்ற மனக்குழப்பத்தோடு கதவைத் திறந்தாள் திருலோகநாயகி.

“மோளே, கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டுவா...”

திருலோகநாயகி தண்ணீரைக் கொடுத்ததும் வாங்கி மடமட வென்று குடித்து விட்டு செம்பை அவளிடம் கொடுத்தவாறே நெட்டுயிர்த்தாள் தாய்: “கடவுளே... என்ன அக்கிரமெல்லாம் நடத்துறான்கள்?”

“என்ன அம்மா? என்னது?”

“தலையே விறைச்சுப் போச்சுது...” என்று தளதளத்த குரலிலே கூறத் தொடங்கினாள் செல்லம்: “மிதிலாவின்ரை கலியாண விருந்துக்குள்ளை ஆர்மிக் காரர் புகுந்து சுட்டு, பலபேர் செத்துப் போச்சினை... மிதிலாவும் புருஷனும் கூடச் செத்துப் போச்சுதுகள்... நான் தப்பி வந்ததே பெரிய காரியம். மோளே... வேலிக்குப் பக்கத்திலை நானும், பெரியபிள்ளையும் ஒளிச்சிருந்ததாலை தப்பி வந்திட்டம்...கடவுளே, மிதிலாவுக்கு கலியாணம் முடிஞ்சு முன்றுநாள்தான்...”

திருலோகநாயகி பேச்சற்று, அதிர்ந்து, உறைந்து போயிருந்தாள்.

“முதலிலை ஆர்மிக் காரர் மிதிலாவின்ரை புருஷனைத் தான் சுட்டுக் கொன்றாங்களாம். தனக்கு முன்னாலையே தன்னுடைய புருஷனைச் சுட்டதும், மிதிலை அப்பிடியே கலங்கிப் போய் சத்தம் போட்டுக் கத்தினது இப்பவும்

என்னுடை காதிலை கேட்டுக் கொண்டிருக்குது... 'டே எளியநாயளே என்னை ஏனடா விட்டிட்டுப் போறியள், என்னையும் சுட்டிட்டுப் போங்கடா' என்று கத்தி கதறிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஈவிரக்கமில்லாத ஒரு ராட்சசன் அவளை நெஞ்சிலை சுட்டுக் கொண்டு போட்டான்... நான் இதை என்னுடைய இரண்டு கண்ணாலும் பார்த்தன்...என்ன கொடுமை... கலியாணப் புடவையோட, செத்துப் போன புருஷனுக்கு மேலேயே மிதிலா பிரேதமாக விழுந்து கிடந்தாள்...கடவுளே...கடவுளே..."

தலைதலையாய் அடித்து கொண்டே விம்மிவிம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள் செல்லம். திருலோகநாயகியின் கண்களிலிருந்து பொலபொலவென்று உதிர்கின்ற கண்ணீர்.

மிதிலா அவளுக்கு தூரத்து உறவு. பத்தொன்பது வயது. கருணாகரனும் அவளும் காதலித்து திருமணம் செய்தவர்கள். கருணாகரன் தனியார் நிறுவனமொன்றில் காசாளராக இருக்கிறவன். பெற்றோருக்கு ஒரே மகன் மிதிலாவைப் போல.

"என்ன சந்தோஷமாக எல்லாருமே சாப்பிட்டு விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தம். ஒவ்வொருதரும் தங்களினுடைய வீட்டுக்கு எப்ப எப்ப மிதிலாவும் புருஷனும் வரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது திடீரென எங்கையோ இருந்து துவக்குச் சத்தம் கேட்டுது...நாங்க எல்லாரும் பயந்து திடுக்கிட்டுப் போனோம். ஒரு நிமிஷங்கூட இல்லை...திடுமுடு திடுமுடு என்று ஆர்மிக்காரர் கண்டபாட்டுக்கு உள்ளே வந்து சுடத்தொடங்கி விட்டாங்கள். வயசுபோன கிழவி ஒருத்தி கும்பிடக் கும்பிட ஈவிரக்கமில்லாமல் சுட்டுத் தள்ளினாங்கள்...சீ...என்ன அநியாயம் இது..."

தாய் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ஒரு நியாயம் நீதியில்லாமல் இந்த அட்டுழியங்களை யெல்லாம் செய்கிறார்கள். சொந்தப் பூமியிலேயே நாங்கள் அந்நியராகிப் போனோம்...இந்தக் கொடுமைகளை நாங்களெல்லாம் பொறுத்து, கைகட்டி, அடிமைகளாயிருக்க வேணுமென்றா இவங்கள் விரும்புகிறார்கள்...இளங்கோ செத்துப் போனதுக்காக இப்பத்தான் நான் அளவுக்கு மீறி வேதனைப்படுகிறன்...அவன் இருந்திருக்க வேணும்...இளங்கோ...அப்பூ...நீ ஏனடா எங்களை இப்பிடியான நிலைமையிலை விட்டுவிட்டுப் போனாய்?...”

செல்லத்தால் தொடர்ந்து பேசமுடியவில்லை. விசித்து விசித்து அழத்தொடங்கி விட்டாள். அவள் இப்படி கவலைதாளாது அழுவதனை இப்போது தான் திருலோகநாயகி பார்க்கின்றாள். அவள் தன்னுடைய மகன் இளங்கோவிற்காக மட்டுமல்லாது கொடுமான மூறையிலே கொல்லப்பட்ட எல்லா இளந்தளர்களின் பொருட்டும் மனம் கரைந்து குமுறிக் கலங்கி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

திருலோகநாயகியின் கண்களிலே, மிதிலா வந்தாள். இனிமையான பெண் அவள். மென்மையான ஒரு பூவினை நினைவூட்டுகின்ற தோற்றம். அவள் மெது மெதுவாகத்தான் யாரோடுமே பேசுவாள். அவளின் முன்னாலேயே கருணாகரனைச் சுட்டுத் தள்ளிய தென்பது எவ்வளவு கொடூரம்! எந்த மனிதாபிமான முள்ளவனுமே இதனைச் செய்ய மாட்டான்...அவளது கதறல்கள், கெஞ்சல்கள், மன்றாட்டங்கள் எதுவுமே இந்த ராட்சசர்களின் நெஞ்சினைத் தொடவே முடியவில்லை... அதனாலேதான் அவ்வளவு குரூரமாக அவளையும் சுட்டுக் கொன்றார்கள்! இவர்கள் யார்? இவர்கள்தான் வன்முறையிலிருந்து நாட்டைக் காக்கப் போராடுகின்ற வீரர்களாம். அரசாங்கம் இதை அடிக்கடி

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது... ஆக்கிரமிப்புப் படைகளைப் போல செயல்படுகிற இவர்களெல்லாம் தமது மனைவியாரை, குழந்தைகளை, சகோதரிகளை பரிவோடு நேசிக்க முடியுமா? அணைத்துக் கொள்ள இயலுமா?

ஹெலிகாப்டர் ஒன்று மேலே மிக்க இரைச்சலோடு பறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிற சத்தம் காதினுள்ளே அறைந்து மோதிற்று. வேட்டைக்காய் விரைந்து போய்க் கொண்டிருக்கிற இராட்சதக் கழுகென அதனை உணர்ந்து கொண்டாள் திருலோகநாயகி.

“...இந்தத் துவக்குச் சூட்டாலை அந்த ஊரே சிதைஞ்சு போயிருக்குது? நான் வந்ததற்குப் பிறகு என்னென்ன நடந்திருக்குமோ தெரியாது... நடக்கிற அட்டுழியங்களைப் பார்த்தால் என்னுடைய மனதிலை கடவுள் நம்பிக்கையே மங்கிக் கொண்டு போகுது... என்னவோ இனி ஒரு கொடுமையும் அங்கை நடக்காமலே இருக்க வேணும்...”

கவலையோடு தாயைப் பார்த்தாள் திருலோகநாயகி.

“சுட்டுவிட்டு மட்டுமா போயிருப்பாங்கள்?...அந்தக் கலியாண வீட்டுக்கு வந்தவையினுடைய நகைகள், பொருட்களை அள்ளிக் கொண்டு போயிருப்பாங்கள். வீடுகளை வெறியோடு துறையாடியிருப்பாங்கள்... எங்களை எப்பிடி எப்பிடியெல்லாம் மோசமாக அவமதித்துக் கொண்டிருக்கிறாங்கள்...இந்த அவமதியையெல்லாம் நாங்கள் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கப் போகிறம்?...”

செல்லம் இன்னமும் விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அவள் என்ன மாதிரியான பெண். அவள் மதிச்ச இடத்திலை புல்லுக் கூடச் சாகாது. இந்த வயதிலும் எவ்வளவு கடவுள் பக்தியோடு இருந்தாள்... கல்லிருக்கிற

இடமெல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவள்... இந்த மண்ணிலை தமிழராகப் பிறந்ததால்தானே இப்பிடி அவச்சாவு சாக வேண்டியிருக்குது... இளங்கோ செத்தது தெரிந்ததும் அன்று முழுவதும் சாப்பிடாமலே அழுது கொண்டிருந்தவள்..."

"சரி... இதையே யோசித்துக் கொண்டிராமல் நீங்க போய்க் குளிச்சிட்டு வாருங்கம்மா" அந்த எண்ணத்தி தீலிருந்து தாயை விடுவிக்க முயன்றாள் திருலோகநாயகி: "ஒவ்வொரு தமிழருடைய வீட்டிலும் ஏதாவது ஒரு விதத்திலை சேதத்தையும் ஏற்படுத்த வேணுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறது... பார்லிமெண்டிலை என்னென்ன மாதிரியெல்லாம் எம். பி. க்கள் பேசுகிறாங்கள். தமிழரை ஒதுக்கி வைக்க வேணும், இராணவத்தாலை முற்றாக நசுக்க வேணும் என்று இவங்கள் பேசுகிறாங்கள்... தங்களுடைய ஒவ்வொரு அநியாயத்துக்கும் ஏதாவது ஒரு நியாயத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டு திரியிறாங்கள்... இதுவரை நடந்த எந்தவொரு கொலைக்காவது வருத்தப்பட்டு ஆறுதல் கூறியிருப்பார்களா இந்த அரசியல் தலைவர்கள்?"

செல்லம் ஆயாசத்தோடு எழுந்தாள்.

"ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? அப்பாவி மக்கள் அநியாயமாயும். குரூரமாயும் கொல்லப்படுகிற செய்தி வெளியாகி, உலகநாடுகளெல்லாம் இலங்கையிலே இனக் கொலையொன்றினை அரசாங்கமே கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கிறதென்று கண்டனம் தெரிவித்தபோது, ஜனாதிபதி கூறிய பதில் உனக்குக் கொஞ்சமும் ஞாபக மில்லையோ?..."

"என்னம்மா அது?"

"ஒருபோர் நடந்து கொண்டிருக்கிற போது, அப்பாவி மக்கள் ஆயுதப் படையினரால் கொல்லப்படும் சம்பவங்

களும் தவிர்க்க முடியாதவாறே நடந்து கொண்டிருக்கும். இதைப் பெரிதுபடுத்துவது அவ்வளவு புத்திசாலித் தனமான விஷயம் இல்லை... இப்பிடி, ஜனாதிபதி பகிரங்க கமாகச் சொன்னதில்லையா? இதைவிடவா இவர்களது அனுதாபம் தேவை..."

4

பவளம் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் இடிந்து போய் நின்றாள். அவளையறியாமலே கண்கள் நனைந்தன. உடடுகள் வேதனையிலே துடித்தன.

"எங்கோ ஓரிடத்தில் கண்ணிவெடி வெடித்து இராணவசிப்பாய்கள் செத்துப் போனமைக்காக, ஒன்று மறியாத அப்பாவி மக்களையா மிருகத்தனமாகக் கொலை செய்வது? அதுவும் திருமணவீடொன்றுக்குள் புகுந்தா இப்படிப் படுகொலை? கலியாணமாகி மூன்று நாளுமில்லை. அந்தத் தம்பதிகளையே சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறாங்கள்... மிதிலா அணிந்திருந்த நகைகள் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கி எடுத்திருக்கிறாங்கள். வீடெல்லாம் நுளைஞ்சு கொள்ளையடிச்சிருக்கிறாங்கள்... மிதிலாவைக் கூட கடைசியிலே சுட்டுக்கொன்றாங்களாம். அரைகுறை உயிரோடு கீழே விழுந்த அவள், கருணாகரனின் கையிலே தன் கையைப் பிணைத்துக் கொண்டே செத்துப் போய்க் கிடந்தாளாம்..."

தங்கச்சியம்மா, பவளம் சொன்னதைக் கேட்டவாறே கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"அந்தக்காலத்திலை சண்டையெல்லாம் நடக்கிற போது அறவோர், அந்தணர், பெண்கள், முதியோர், குழந்தைகளை கொல்லக்கூடாதென்றே விதி இருந்துது..."

பவளம் இடையே குறுக்கிட்டாள்: “அந்தக் காலக் கதையெல்லாம் ஏன் இப்ப கதைக்கிறியள்? இப்ப நடக்கிறதைப் பற்றிக்கதையுங்க... எங்கடை பக்கத்திலை சண்டை எங்கை நடக்குது? விடுதலைப் போராளிகளோடை நேருக்கு நேராய் நின்று ஒருநாளும் இலங்கை ராணவம் சண்டை போட்டதில்லை. அப்பாவி சனங்களை, ஆயுதமில்லாத சனங்களை மிருகத்தனமாக கொன்று குவிக்கிற வேலைதான் நடந்துகொண்டிருக்குது...செய்யிறதோ இனக்கொலை—அதிற்குள்ளை எப்பிடி நியாயம் நீதியை எதிர்பார்க்கிறது...? யாரிட்டை இருந்து நீதியை எதிர்ப்பார்க்கிறது?”

தங்கச்சியம்மா தமிழ் இலக்கியம் படிப்பிக்கின்ற ஆசிரியை. முன்று ஆண்குழந்தைகள். பதினெட்டு வயதுக்கு மேலானவர்கள். எல்லோரையும் வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு, வீட்டிலே இப்போது அச்சம் நிறைய, பாதி நித்திரையோடு வாழ்கிறவள். பவளத்தின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி செல்பவள். எதையோ நினைத்துக் கொண்டு யதேச்சையாகவே அவள் சொன்னாள்:

“நல்லகாலம் எனக்குப் பெண்பிள்ளைகள் பிறக்காமல் விட்டது...அல்லாவிட்டால் நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்படவேண்டி வந்திருக்கும். தப்பிவிட்டேன்...” பயந்த குரலிலே கூறிய தங்கச்சியம்மா தொடர்ந்தாள்: “ஆண்பிள்ளைகளை என்றால் ஒருமாதிரி வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பிவிடலாம். பெண்பிள்ளைகள் என்றால் எவ்வளவு இன்னல்கள்...கண்ணுக்கு தெரியாத இடத்திலை போயிருந்து என்னென்ன கஷ்டங்கள் படவேண்டி வந்திருக்கும். கடவுள்தான் என்னைக் காப்பாற்றினார்...”

பவளத்தின் முகத்திலே இலேசான கோபம் படர்ந்தது.

“அக்கா...இவ்வளவு படிச்சிருந்தும் ஏன் இன்னமும் நீங்கள் பழைய காலத்திலேயே நிற்கிறியள்? வடிகட்டி

யெடுத்த மத்தியதரவர்க்கத்துப் பெண்ணைப் போல பேசுகிறியள்? இன்றைய நிலைமையிலை நீங்கள் இப்பிடிப் பேசுறது சரியோ என்று கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க...'

தங்கச்சியம்மாவிள் முகம் மாற்றங்கண்டது.

"இருபது வருஷகாலமாக நான் டீச்சராயிருக்கிறன். எத்தினையோ பேர் இன்றைக்கு—என்னட்டை மாணவர்களாயிருந்தவர்கள்—நல்ல உத்தியோகங்களிலை இருக்கிறார்கள்...இப்பிடியான எனக்கு நீர் உலகநிலைவரங்களைப் பற்றி புத்திசொல்லித்தருகிறீர்?...இதெல்லாம் ஒரு காலம்..."

"அப்பிடியெல்லாம் நீங்கள் ஏன் எடுத்துக் கொள்ளறியள்? உங்களினுடைய படிப்பைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவரேல்லை. அது எனக்கு கொஞ்சமும் தேவையில்லாத வேலை. நான் சொல்லவாறது இதைத்தான்...நீங்கள் இந்தக் காலத்து நிலைவரங்கள் விளங்கிக் கொள்ள விரும்புகிறியளில்லை. அதைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாமல், அதிலை பங்கு கொள்ளாமல், உங்கள் பாடாக இருக்க விரும்புகிறியள்...அதைத்தான் பிழையென்று நான் சொல்லுகிறன்...ஒரு கிழமைக்கு முந்தி சுவரொட்டி ஒன்றைப் பார்த்தன். அதனுடைய சுருக்கத்தைச் சொல்லுறன்... 'எதிரி எனது தெருவிலுள்ள வீட்டுக் கதவொன்றினை வந்து தட்டினான். நான் அதைப் பற்றி அக்கறைப் படாமல் பேசாமலிருந்தேன். பிறகு முன்றாவது கதவைத் தட்டி அங்குள்ளவரை அழைத்துச் சென்றான். பேசாமலிருந்தேன். பக்கத்து வீட்டுக் கதவைத் தட்டி அங்குள்ளவரை அழைத்துச் சென்றான். எனக்கென்னடா என்று பேசாமலே இருந்தேன். கடைசியாக என்னுடைய வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். அப்போது என்னால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. அவனிடமிருந்து தப்பமுடியவில்லை. அந்த

வேளையிலே எனக்காக யாருமே பேச இருக்கவில்லை... இன்றைக்குள்ள நிலைமை இதுதான்...”

“எனக்கென்ன...எனக்கென்ன கஷ்டம் வரப் போகுது? நான் ஒரு தனியாள்...அப்பிடியொரு கஷ்டமென்றாலும் தங்கச்சியின்ரை பிள்ளைகள் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும்? பிறகு நான் ஏன் பயப்பிட வேணும்?”

தங்கச்சியம்மாளைப் பார்க்க பரிதாபமாயிருந்தது பவளத்திற்கு. இனி அவளோடு பேசினால் மனஸ்தாபம் வருமென்று நினைத்தவாறே கதையை வேறு விஷயத்திற்கு மாற்றநினைத்தாள். அப்போதுதங்கச்சியம்மாளைத் தேடி, அவளது தங்கை பாக்கியத்தின் கடைசிப்பையன் பரபரப்போடி ஓடி வந்து கொண்டிருப்பதை அவதானித்தாள் பவளம். அவன் தங்கச்சியம்மாவிடமிருந்து அருகில் வந்ததும் படபடப்போடு வார்த்தைகள் குளறத்தடுமாறினான்.

“பெரியம்மா, பெரியம்மா...எங்களின்ரை வீட்டிலை ஆர்மிக்காரர் வந்திருக்கிறாங்களம்மா... உங்களை உடனை போய் அம்மா கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொன்னவ...சறுக்காக வந்திடுங்கோ. வாருங்கோ...”

திகைத்து, வியர்வை பொங்க, உடல் வெடவெட வென்று நடுங்கிட நிற்கின்ற தங்கச்சியம்மாளை மிகுந்த இரக்கத்தோடு நோக்கினாள் பவளம். சினிமாவில் வருகிறாற்போல இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்ததையிட்டு மிகவும் அதிர்ச்சியாயுமிருந்தது அவளுக்கு.

“கடவுளே...அவங்கள் என்னத்துக்காக அந்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாங்களோ?... அதுவும் குமாப்பிள்ளைகள் உள்ள வீடு...பாக்கியத்தின்ரை அவரும் இப்ப வீட்டிலை இல்லையே... நான் இப்ப என்ன

செய்யிறது?...பவளம், எனக்கு இப்ப என்ன செய்யிற தென்றே தெரியேல்லை அம்மா...”

நடுங்குகின்றவளாக நிற்கின்ற தங்கச்சியம்மாவின்தோளிலே கைவைத்தாள் பவளம். ஆசுவாசப்படுத்துகின்ற பார்வையினால் அவளை இதப்படுத்தினாள்: “பயப்பிட ஒன்றுமில்லை...வழமையாக நடக்கிற தேடுதலாயிருக்கும். வாருங்க நானும் உங்களோடே வாறன்...”

பாக்கியத்தின் வீட்டுக்கு முன்னாலே இரண்டு ராணவடர்க் வண்டிகளும், ஒரு ஜீப்பும் நின்றன. வீட்டைச் சுற்றி துப்பாக்கிகளோடு சுற்றி வளைத்து நின்றார்கள் இராணவச் சிப்பாய்கள்.

தொலைவிலேயே அவர்களைக் கண்டதும் தெப்பமாய் வியர்வையில் நனைந்து போய் விட்டாள் பாக்கியம்.

“பவளா...எப்பிடியம்மா இப்ப அங்கை போறது? எங்களைக் கண்டால் துவக்காலை சுட்டுக் கொல்ல மாட்டாங்களோ அவங்கள்?”

பவளம் தொலைவிலே தெரிக்கின்ற காட்சியிலேயே கண் பதித்திருந்தாள். மனம் திடீரென்று குழம்பிப் போய் விட்டது. அவர்கள் ஒரு வீட்டைச் சுற்றிக் குவிந்து நின்றால் அதுவிபரீதமொன்றின் அறிகுறியே என்றுமனம் அடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறவர்களையெல்லாம் எவ்வித எச்சரிக் கையுமின்றி, ஆயுதப்படையினர் சுட்டுத்தள்ளி விடுவதாக வந்த எத்தனையோ பத்திரிகைச் செய்திகள் இப்போது மனதினுள்ளே முகங்காட்டிப் பயமுறுத்தின.

“என்னம்மா பவளம்...தங்கச்சியின்ரை வீட்டிற்கு நாங்க போகமுடியுமோ? போனால் எங்களைச் சும்மா விட்டிடுவாங்களோ?”

பவளம் தங்கச்சியம்மா வை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“இப்பிடி வீட்டைச் சுற்றி நிற்கிறவங்கள் வெகு நிச்சயமாக எங்களை உள்ளுக்குப் போக அனுமதிக்க மாட்டார்கள்... சிலவேளை எங்களோடே அவங்கள் முரட்டுத்தனமாகக் கூட நடந்து கொள்ளலாம்... விசாரணைக்கு எங்களையும் வரச்சொல்லி வற்புறுத்தலாம்...”

தங்கச்சியம்மா நடுநடுங்கினாள்.

“ஐயோ மோளே... எனக்கு ‘டயபெடிசு’ம், ‘பிளட் பிறஷ’ரும் இருக்குது... என்னவோ உடம்பு நடுங்கித்தலையும் சுற்றுது...”

நிற்கமுடியாத தள்ளாமையோடு அப்படியே பாதையோர மரமருகிலே உட்கார்ந்து, மரத்திலே தனது முதுகைச் சாய்த்துக் கொண்டாள் தங்கச்சியம்மா! ‘கடவுளே இப்ப நாங்கள் என்ன செய்யிறது?...’

பவளம் சுற்றுமுற்றிலும் பார்த்தாள். இந்தப் பகலிலும் பயங்கர மௌனம் செறிந்திருந்தது. யாருமேயற்ற சுடுகாடுபோல தோற்றம் கொடுத்தது அந்தத் தெரு. எல்லா வீடுகளும் உள்ளுக்குள் தாளிடப்பட்டு மக்கள் உள்ளே ஒளித்திருந்தாலும் அவர்களது பார்வை ஏதோ ஒருவிதத்திலே பாக்கியத்தின் வீட்டினை ஊடுருவியிருந்தது, வெகுஇரகசியமாகவே.

“இந்த நேரத்திலை ஆர்மிக்காரர் எங்களைக் கண்டால் சிலவேளை பிடிச்சு விடுவார்கள். அல்லது சுட்டுப் போடுவார்கள். யாருக்குந் தெரியாத ஒரு இடத்திலை போய் ஒளிச்சிருந்து என்ன நடக்குதென்று பார்ப்பம் வாருங்க... அதுதான் நாங்கள் இப்ப செய்யக் கூடிய காரியம்”

தீர்மானமான குரலிலே கூறியவாறு, தங்கச்சியம்மா வின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் பவளம். தங்கச்சியம்மா உடல் தளர்ந்து தள்ளாடியிருந்தாள். கைகளெல்லாம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்ததை பவளம் உணர்ந்து கொண்டாள்.

“நீங்க ஒன்றுக்கும் பயப்படாதீங்க...”

ஆறுதல் கூறிய பவளத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தங்கச்சியம்மா. முகம் முற்றாகவே சாம்பிப் போயிருந்தது.

“இல்லை மோளே...வீட்டிலை இருக்கிறதெல்லாம் குமர்ப்பிள்ளைகள். பாக்கியமும் வாய்வல்லமையாகப் பேசத் தெரியாதவள். இந்தப் பேய் ஜென்மங்கள் அந்தப் பாவங்களை என்னென்ன நெருக்குவாரம் செய்யப் போகாதுகளோ தெரியவில்லை...எனக்கு நிற்கவும் முடியாமல், இருக்கவும் முடியாமல் என்னென்னவோ செய்யுது பவளம்.... தலையும் சுற்றிக் கொண்டிருக்குது. நான் இப்ப என்ன செய்ய?”

இடிந்து போயிருந்த சுமைதாங்கியின் பின்னே மறைந்திருந்த தங்கச்சியம்மா முனகிக் கொண்டிருந்தாள். முன்னரை விட இப்போது அவளது உடம்பு வெடவெடவென்று ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

“அக்கா... நீங்க வீணாக மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதீங்க. அது ஒன்றும் நடக்காது...நீங்க ‘பிறஷர்’ காரியென்றும் சொல்லியிருக்கிறியள்... பிற குபெரிய கரைச்சலாய்ப் போயிடும்...”

தங்கச்சியம்மா இப்போது உட்கார்ந்தபடியே சுமைதாங்கிப் பக்கமாக முதுகைச் சாய்த்து, தலையைக் கைகளினுள் புதைத்தவாறே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாக்கியத்தின் வீட்டினுள்ளிருந்து இராணவசிப்பாய்கள் திமுதிமுவென்று வெளியே வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், சுமைதாங்கியின் ஓரமாகப் போய் நன்றாய் ஒளிந்து கொண்டு கூர்மையாய் பார்த்தவாறு நின்றாள் பவளம்.

இராணவச்சிப்பாய்கள் நால்வர், அபிராமியையும், அகல்யாவையும் துப்பாக்கி முனையால் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியேவருவது இப்போது தெளிவாகக் கண்களில் தெரிந்தது. அவர்கள் தலை குலைந்து, உடுப்புகள் கிழிந்த நிலையிலே போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் திமிறத் திமிற அவர்களது பின்பக்கத்தை கொச்சைத்தனமாக பற்றியவாறே ட்ரக்கினுள் தள்ளிஏற்றினார்கள் அந்தச் சிப்பாய்கள். இன்னொரு சிப்பாய் பெரிய 'சூட்கேஸ்' ஒன்றினை அவர்களது வீட்டினுள்ளேயிருந்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தான். மிகவும் குரூமான முகங்கள்; அவர்களைப் பார்க்கவே வெறுத்து சுமைதாங்கியின் பக்கமாக உட்கார்ந்தவளை திடீரென்று கேட்ட வீறல் ஓசை திடுக்கிட்டெழ வைத்தது. தங்கச்சியம்மாவும் பதைபதைப்போடு பவளத்தைப் பார்த்து நடுங்கிய குரலிலே... "என்னம்மா பவளம், இப்பேகட்ட குரல் பாக்கியத்தினுடையதைப்போல இரூக்குதே..." என்றாள்.

இராணவ ட்ரக் வண்டிகளும், ஜீப்பும் பலத்த ஓசையுடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டன.

சில நிமிஷங்களில் தங்கச்சியம்மாவும், பவளமும் பாக்கியத்தின் வீட்டிற்கு விரைந்து சென்றனர். அங்கே கண்ட காட்சி அவர்களின் முளையை அடித்து நொருக்கியது. இருவரும்-விம்மலோடு நிலத்திலே, ஆடைகுலைந்து அலங்கோலமாகக் கிடந்த பாக்கியத்தின் அருகே சென்று உட்கார்ந்தனர். பவளத்தின் உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. மூன்று பிள்ளைகளின் தாயை இவ்விதம் சிதைத்து

விட்டுப் போயிருக்கின்ற அந்த மிருகங்கள், இரண்டு குமரிகளையும் என்னென்ன செய்யுமோ என நினைக்கையிலேயே மண்டை வெடித்து விடும் போலிருந்தது பவளத்திற்கு.

பவளம், பாக்கியத்தை மூர்ச்சை தெளிய வைத்தாள். அவளது உடலிலே பட்டிருந்த காயங்களை அங்கே, யிருந்த 'டெட்டல்' துடைத்து சுத்தம் பண்ணியவாறே யோசித்தாள்:

'...எத்தகைய குரூமான இம்சை இது! வெறிகொண்ட நாய்கள், ஒரு இனமக்களுக்கெதிராக—அவர்களை கீழாக்கி இம்சை செய்வதன் மூலம் அவர்களை அவமதிப்பதாக நினைத்துதானே இதையெல்லாம் செய்கின்றன...இந்த இம்மைசையை எவ்வித மன உறுத்தலுமின்றி அங்கீகரித்துக் கொண்டே தார்மீக வேஷம் போடுகின்ற அரசு...'

பவளத்திற்கு, முஷ்டிகள் அவளையறியாமலே இறுகின. இந்தக் கொடுமைகளுக்கெதிராக ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமென்ற முனைப்பு அவளது நெஞ்சிலே அசைய முடியாத தீவிரத்தோடு இப்போது உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

5

"இந்தக் கொடுமைகள் எனக்கு இழைக்கப்பட்ட ஒரு காரணத்திற்காக மட்டுமே நான் கோபப்படுகிறேன் என்று நீர் நினைக்கமாட்டீர்... உண்மையாகப் பார்த்தால் இந்தச் செய்கைகையை எங்களின்ரை இனத்துக் கெதிரான ஒரு அவமதிப்பாயே எடுக்க வேணுமென்று நான் நினைக்கிறேன்... பொதுவாகவே பெண்ணுக் கெதிரான ஒரு மோசமான இம்சையாகவே இந்தக் கற்பழிப்புச்

செயல்கள் நடத்தப்படுகின்றன என்று சித்தப்பா சொல்லுவார்...ஆனால் இன ஒடுக்குமுறை ஒன்றை அரசாங்கமே நடத்துகிற போது—இது, அதுக்கெல்லாம் ஒருபடி மேலே போய் கொடுமான இன அவமதிப்புக் குரிய செயலாக மாறிப் போகுது...”

பவளம் வெகு நிதானமாகக் கூறிக் கொண்டிருப்பதை ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் திருலோகநாயகி.

“எத்தனை நாளைக்கு இந்த அவமதிப்புகளை எல்லாம் நாங்கள் தாங்கிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோம்? வியத்னாமியப் பெண்களின் போராட்டம் பற்றிய நூலொன்றினை நான் படித்திருக்கிறேன்: வியத்னாமிய விடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கின காலத்திலே அங்கையிருந்த பெண்களுக்கு வீட்டையும், வயலையும் தங்களினிடையே சமையலையும் தவிர வேறே எந்த விஷயமுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தியனான அமெரிக்கனுக்கு எதிராகப் போராட்டம் தொடங்கின போது நிலைமையே தலை கீழாக மாறிப் போச்சுது. அவர்கள் போராயுதங்களையே ஆபரணமாக்கிக் கொண்டார்கள்... மிகச்சிறந்த கொரில்லாப் போராளிகளாய் போர் செய்தார்கள்...வியத்னாமிய மிகப் பெரிய வரலாற்று வெற்றிக்கு பெண்களும் முக்கிய காரணமென்று அந்தப் புத்தகம் விபரித்திருக்கிறது...”

பவளம் புன்முறுவலோடு திருலோகநாயகியைப் பார்த்து விட்ட குறுக்கீடாகக் கேட்டாள்:

“என்ன லோகா...பேசாமலிருக்கிறீர்?”

தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டாள் திருலோகநாயகி.

“இல்லை, பவளா...தம்பியின் நினைவு திடீரென்று வந்தது. அவனும் இப்பிடித்தான். திடீர்திடீரென்று

பெரிய விஷயங்களாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். அவன் செத்துப் போன பிறகுதான் அவனுடைய உண்மையான ரூபமே எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது...”

பெருமூச்சோடு கலங்கிய கண்களைத் துடைத்தாள் திருலோகநாயகி, முகத்திலே, இறந்த காலத்தினிலே அவள் தரித்து நிற்கின்ற இயல்பு பளிச்சிட்டது. வருத்தத் தோடு சிரித்தாள்.

“ஒருநாள் அவன் எனக்குச் சொன்னான். ‘அக்கா—பெண்களைப் போல ஆண்கள் வீரஞ்செறிந்தவர்களில்லை. ஒரு பெண் தனது சொந்த வாழ்க்கையிலை எதை நினைத்தாலும் அடைந்திட முடியும்...இது சொந்த வாழ்க்கைக்கு மட்டுமில்லை, வெளி வாழ்க்கைக்கும் பொருந்தும்...நம்மிலே ஒரு அபிப்பிராயத்தை வளர்த்து வைத்திருக்கிறோம்...பெண் மென்மையானவள் என்பது தான் அது. அதை என்னாலே நம்பமுடியேல்லை. இந்த சமுதாயந்தான் அவளை அப்படி நிர்ப்பந்தமாக வைத்திருக்குது. உண்மையிலை அது பிற்போக்குத்தனமான ஒரு கருத்து. ஒரு ஆணைப்போலவே பெண்ணும் எதையும் செய்வதற்கு சக்தியும் மனபலமும் உள்ளவள். சிலவேளை அவனைவிட அவளாலே நிறையவும் சாதிக்க முடியும்’ இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவன் சிரித்த வாறே என்னைப் பார்த்து, அக்கா நீங்களும் அப்பிடியொரு பெண்ணாக இருக்கவேணும் என்று நான் விரும்புகிறேன் என்றான்...”

பவளம் ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

“லோகா, அப்போ அதுக்கு நீர் என்ன பதிலைச் சொன்னீர்?”

திருலோகநாயகி புன்னகை செய்தாள்.

“எனக்கு உடனடியாக அவனுக்கு உரிய பதிலைச் சொல்லத்தெரியவில்லை. ஆனாலும், நான் சொன்னேன்.

‘எதிர்காலம் எப்பிடியிருக்குமோ தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அநியாயங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஆளாக மட்டும் இருக்க மாட்டேன். அதுமட்டும் உண்மை’ என்று அவனுக்குச் சொன்னேன். அதுவே அவனுக்குப் பெரிய சந்தோஷம். எனக்கு அப்படி இருந்தாலே போதும் என்று திருப்தியோடு சொன்னான்...சீ... இப்ப மட்டும் இளங்கோ இருந்திருக்க வேணும்...”

கவலையோடு நின்றன வார்த்தைகள். எதிரேயுள்ள பணை மரத்திலிருந்து காவோலை மடாரென்று விழுந்ததும் திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டாள் பவளம். அந்த ஓசை மங்கிக் கரைய அண்டங்காகமொன்று பனைவேலியில் உட்கார்ந்து கத்தத் தொடங்கிற்று. அதன் கரையுஞ்சத்தம் கேட்டாலே மனதினை நூறாயிரம் கூர் அலகுகள் கொத்தத் தொடங்குகிற்போல உணர்வு தட்டும் திருலோகநாயகிக்கு. எழுந்து போய் ‘துச்சு’ என்ற சத்தத்தோடு அதனை விரட்டிவிட்டி மீண்டும் வந்து பவளத்திற்கு அருகாக வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“பாக்கியம் அக்காலின்ரை பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்ததென்று இன்னும் தெரியாதோ?”—கவலையோடு கேட்டாள் திருலோகநாயகி “இதென்ன சர்வாதிகாரத்திலும் பெரிய சர்வாதிகாரம். ஏன் பிடிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதுக்கும் காரணம் சொல்கிறதில்லை. எங்கைகொண்டு போய் வைச்சிருக்கிறதென்றதைப் பற்றியும் தெரியிறதில்லை. கடைசியிலை என்ன இவர்களுக்கு நடந்ததென்றதையிட்டும் எவரும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறதில்லை. இதென்ன ஜனநாயகம்; மனிதனுடைய அடிப்படை உரிமைகளுக்கே இடமில்லாத ஜனநாயகம்...”

ஏளனம் பொங்கச் சிரித்தாள் பவளம்: “யார் உமக்குச் சொன்னது இந்த நாட்டிலை ஜனநாயகமிருக்கிறதென்று?

அதுதான் எப்பவோ தற்கொலை செய்து செத்துப் போச்சுதே...இன்றைக்கு நாங்க தன்னாதிக்கமும் சகல இறைமைகளுமுள்ள ஜனாதிபதியின் கீழே வாழ்கிறம்... அவர் எப்பிடியானவர். அவர்தான் ஆயுதப் படைகளின் சேனாதிபதி. நிர்வாகத்தின் ஊற்றுக்கண்...நிதி, திட்டமிடலைத் தீர்மானிக்கிறவர். அவர் எப்போது என்ன வேணுமானாலும் சொல்லுவார். தேவையென்றால் மறுத்துக் கூறுவார். அதை கைகட்டி வாய் புதைத்து நாங்கள் கேட்டுக் கொள்ளவேணும்..." இடையிலேயே சொன்னதை நிறுத்திவிட்டு விஷயத்தை மாற்றிக் கொண்டாள் பவளம்: "அந்தப் பிள்ளைகளை நினைச்சால்தான் எனக்கு நித்திரையே வரவில்லை. பாக்கியம் அக்காவும் ஆஸ்பத்திரியிலையிருந்து வைத்தியம் முடிஞ்சு வர ஒரு கிழமையாவது செல்லுமாம். நான் ஒவ்வொரு நாளும் ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் அவளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்திட்டு வாறனான்...எந்த நேரமும் பிள்ளைகளைப் பற்றின புலம்பல்தான்... வீட்டிலையிருந்த நகை நட்டு, காச எல்லாதையுமே, ஆர்மிக்காரர் அள்ளிக் கொண்டு போட்டாங்களாம்.. இடையிடையே அவ பைத்தியம் பிடிச்ச ஆளைப் போலை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறா... அநியாயமாக ஒரு குடும்பத்தையே சிதைச்சுக் போட்டாங்கள். யாரோடை போய் இந்த நியாய அநியாயங்களைப் பேசுறது?..."

திருலோகநாயகி கவலையோடு நெற்றியைத் தடவினாள்.

"சொந்தப் பூமியிலையே அந்நியராக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நியாயம் நீதியில்லாத கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறம். இந்த நிலைமைக்கு ஒத்துப் போறது முடியாத காரியம்...காந்தி சொன்னது போல இன்றைய நிலைமையிலை நகமும், பற்களும் மட்டும் நம்மைப் பாதுகாக்க முடியாமலிருக்குது... இப்பிடியான

பயங்கரவாத நிலைமைக்கு எதிராக ஒன்றுபட்டு நிற்கிறதை விட எனக்கு வேறொரு வழியிருக்கிறதாய் தெரியவில்லை. எமக்கு இழைக்கப்படுகிற கொடுமைக்கு எதிராக நாங்கள் தான் களையாத துணிவோடை எழுந்து நின்று போராட வேணும் ..”

திருலோகநாயகி அவதியாகக் கேட்டாள்:

“நாங்கள் போராடி, அதுவும் பெண்கள் போராடி வெற்றியடைய முடியுமா... எங்களினுடைய தமிழர் சமுதாயத்தாலை இது சாத்தியமாக முடியுமா...”

“என்ன லோகா இது...ஒரு ஐந்து வருஷத்துக்கு முந்தின தமிழ்ப் பெண்ணையும், இப்பவுள்ள பெண்ணையும் கொஞ்சம் ஒப்பிட்டுப் பாரும். அப்பா அம்மா சொல்கிறபடியே படிச்சு, அப்பா அம்மா, தாங்களே தீர்மானித்த மாப்பிள்ளையை கலியாணம் முடிக்கச் சொல்ல எவ்வித முச்சுப் பேச்சுமில்லாமல் அவனுக்கே கழுத்தை நீட்டி, புருஷனின் இஷ்டப்படியே பிள்ளையும் பெறுகிற யாழ்ப்பாணப் பெண்ணா இன்றைக்கு இருக்கிறாள்?... அந்த நிலைமை அடியோடையே மாறிப்போயிட்டுது... யாழ்ப்பாணப் பெண் சைக்கிள் ஓடுகிறாள். கார் ஓடுகிறாள். தனியே எங்கும் போய் எதையும் செய்து வரக் கூடியவளாயிருக்கிறாள். விதம் விதமான ஆயுதங்களைக் கையாள தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள்...தன்னுடைய வாழ்க்கையின் போக்கினை தானே தீர்மானித்துக் கொள்ளக்கூடியவளாயிருக்கிறாள்... என்னவோ இந்த நிர்ப்பந்தமெல்லாம் எத்தனையோ கெடுதிகளைச் செய்தாலும், அதை அறியாமலே ஒரு நன்மையும் வந்திருக்குது...தமிழர்களது நிலப்பிரபுத்துவ கலாச்சாரம் இற்று நைந்து போய் விழுவதற்கு புதியதலை முறை வழிவகுத்திருக்குது...”

திருலோகநாயகியும், பவளமும் பேசிக் கொண்டிருக்கையிலே, செல்லம் அங்கு வந்தாள்:

“வெளியிலை யாரோ இரண்டு பெண்பிள்ளைகள், வந்திருக்கிறார்கள். அவசரமாக பவளத்தைப் பார்க்க வேணுமாம்...”

பவளம் ஆச்சரியத்தோடு எழுந்தாள்.

“ஆர் அது? என்னை வீட்டிலை தேடிவிட்டு இங்கை அவசரமாக வரவேண்டிய காரணம் என்ன? சரி போய்ப் பார்ப்போம்...”

அவர்கள் இருவரும் இருபது வயது மதிக்கத்தக்கவர்கள். கருமையாக, திடகாத்திரமாயிருந்தனர். தீட்சண்யமான கண்கள். மிக எளிமையாகத் தோற்றமளித்தனர். மோட்டார் சைக்கிளில் வந்திருந்தனர்.

பவளத்தைக் கண்டதும் வணக்கம் சொன்னார்கள்.

“உங்களின்ரை வீட்டுக்குப் போனோம்...நீங்கள் இங்கையிருக்கிறதாய் சொல்லி வழியும் கூறி அனுப்பினார்கள். அவசர அலுவலென்றபடியினாலை இங்கேயே வந்திட்டம். குறையாய் எடுத்துக் கொள்ளாதேங்க...”

“சீ, அப்படியெல்லாமில்லை...” —பவளம் குறுக்கிட்டாள்.

“இவளுக்கு பேர் பரமேஸ்வரி. எனக்கு மதனி. உங்களைச் சந்திச்சுப் பேசச் சொல்லி மருத்துவக்கல்லூரியிலை உங்களோடை படிச்ச ஸ்ரீ அனுப்பினவர்...”

“ஓ...ஸ்ரீதரனோ? ஸ்ரீ இப்ப எங்கையிருக்குது?...”

மதனி புன்முறுவல் செய்தாள்.

“அவர் இப்ப இந்தியாவிலை இருக்கிறார். நாங்களும் போன கிழமைதான் இந்தியாவிலை இருந்து வந்தனாங்கள்... எங்களை உங்களுக்கு ஆரென்று நாங்க அறிமுகப் படுத்தேல்லை...நாங்க இயக்கத்திலை இருக்கிறம்...”

மதனி தங்களது இயக்க அடையாள அட்டைகளை அவளிடம் காட்டினார்கள். அவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்க கையிலேயே பவளத்திற்குப் பெருமிதம் ஏற்பட்டது. வியத்னாமியப் பெண்கள் பளிர்ரென கண்களிலே வந்தனர். மதனியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டே ‘உங்களைச் சந்திக்கிறது பெரிய சந்தோஷமான விஷயம். இவள் என்னுடைய சினேகிதி திருலோகநாயகி...வாருங்க உள்ளேயே போயிருந்து பேசலாம்’ என்று கூறினாள் பவளம்.

மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டி உள்ளே கொண்டு போனாள் பரமேஸ்வரி. பவளமும், திருலோகநாயகியும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு மதனியோடு பரமேஸ்வரியைத் தொடர்ந்து பின்னே சென்றனர்.

6

தங்கச்சியம்மாவுக்கு இன்னமும் வழமையான மனோநிலைக்கு வரமுடியவில்லை. நித்திரை அடிக்கடி குழம்பிற்று. பயத்தோடு எழுந்து படுக்கையிலே நெடுநேரமாக உடல் நடுங்க உட்கார்ந்திருந்தாள். பாக்கியத்தினுடைய நிலைமை அதனைவிட மிகவும் மோசமாயிருந்தது. திடீர்திடீரென வீரிட்டுக் கதறினாள். பிள்ளைகளின் பெயரினைச் சொல்லி அழுதவாறே தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டாள். இடையிலேயே மயக்கமாகிச் சரிந்தாள்.

பவளம், பாக்கியத்தின் பிள்ளைகளைப் பற்றியாரிடம் விசாரிப்பதென்றே தெரியாமல் திண்டாடினாள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் என்றால் மாவட்டத்தின் நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பான அரசாங்க அதிபரிடம் சென்று இத்தகைய விடயங்களைப் பற்றி விசாரிக்கலாம்.

அவர், இராணவ அதிகாரிகளோடு தொடர்பு கொண்டு, இராணவத்தினரால் அழைத்துச் செல்லப் பட்டவர்கள் எங்கே என்ன நிலையில் உள்ளனர் என்பதனைத் தெரிந்து சொல்ல முடியும். இப்போதோ நிலைமை மாறியிருந்தது. அரசாங்க அதிகாரிகள் எந்த விதமான பணியும் செய்யாமல் அலுவலகங்களில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய எல்லா அதிகாரங்களும் வலுவிழந்து போயிருந்தன. ஆனாலும், அரசாங்க அதிபரிடம் சென்றாள் பவளம்.

எந்நேரமும் மக்கள் மொய்த்திருக்கின்ற அரசாங்க அலுவலகம் இப்போது வெறிச்சோடியிருந்தது.

“இது என்னுடைய கண்ணுக்கு முன்னாலேயே நடந்த சம்பவம். இரண்டு இளவயதான பெண்களையும் அவர்கள் ஆர்ரிட்ரக்குக்குள் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்களென்பது தாய்க்கே தெரியாது. கிட்டத்தட்ட தாயும் முளைபிச்சினநிலையிலே, ஆஸ்பத்திரியிலே இருக்கிறாள். தயவு செய்து இந்த நிலையிலே நீங்கள் ஏதாவது ஒரு விதத்திலை மனிதாபிமானம் கருதியாவது தலையிடவேண்டுமென்று நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுறன்...”

அரசாங்க அதிபர் மிகுந்த தர்மசங்கடத்தோடு அவளைப் பார்த்தார். கொஞ்ச நேரம் தீவிரமாக யோசித்தார்.

“எனக்கும் இந்த விஷயத்தை அறிகிறபோது மிகுந்த மனக் கஷ்டமாகவே இருக்குது. ஆனால், இந்தத் தருணத்திலை என்னாலை செய்யக்கூடியதாய் எதுவுமே இல்லை. ஆர்மி காப்டனை நட்பு ரீதியாகக் கூட இதைப் பற்றிக் கேட்க முடியாத நிலைமையாய் இருக்குது...”

அவர் பெருமூச்சோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“உம்மைப் பார்க்க ஒரு படித்த பெண்ணைப் போல இருக்கிறீர். உமக்கு இப்பவெல்லாம் எங்களினுடைய பிரதேசத்திலை என்ன மாதிரியான சூழ்நிலை இருக்கு தென்றது தெரிய வேணும். இங்கை எங்கையாவது சிவில் நிர்வாகம் இப்ப நடக்கிறதை நீர் பார்த்திருக்கிறீரா? நாங்களெல்லாம் பேருக்கு இங்கை வந்திருந்து கையெழுத்துப் போட்டு சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறம். கவண்மென்ற எங்களையே சந்தேகக் கண்டு கொண்டுதான் இப்ப பார்த்துக் கொண்டிருக்குது...”

“உங்களுக்கு அப்ப ஒரு வழியுமே தெரிய வில்லையா? ஒன்று உங்களைக் கேட்கிறன்.... தயவு செய்து கோபிக்காமலே சொல்லுங்க ஸேர்...இதே மாதிரியான ஒரு சம்பவம் உங்களினுடைய வீட்டிலை நடந்திருந்தால் நீங்கள் என்ன செய்திருப்பீங்கள்?”

அந்தக் கேள்வியை உணர்ச்சி வேகத்திலே கேட்டதன் பிறகுதான் பவளத்திற்கு மனதினுள் என்னவோ நெருடிற்று. இப்போது அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கவே அவளுக்குச்சங்கடமாயிருந்தது. செயலற்றுக்காலொடிந்து போன சும்பிடு பூச்சியொன்றினை தடியால் அடித்து விட்டாற் போல உணர்ந்தாள்—ஆனால், அரசாங்க அதிபரின் முகத்திலோ கோபமோ, அதிர்வோ சிதறிடவில்லை. வருத்தத்தோடு புன்னகையொன்று உதிர்ந்தது.

“உம்முடைய கேள்வியை இட்டு நான் கோபிக்க வில்லை. நீர் கேட்டது நல்ல அருமையான கேள்வி. என்னுடைய குடும்பத்திலை இப்படியொரு சம்பவம் நடந்திருந்தால் என்ன செய்வேன் என்றுதானே கேட்டீர். அப்ப கூட என்னாலை ஒன்றுமே செய்யத்தான் முடியாமலிருந்தது...ஏனென்றால், என்னுடைய கடைசித் தம்பி கூட இதே போலத்தான் ஆர்மிக்காரரால் சென்ற மாதம் கொண்டு செல்லப்பட்டான். ஆனால், இதுவரை

யும் அவன் எங்கேயிருக்கிறான், எதற்காக பிடித்துச் செல்லப்பட்டானென்பதை எவ்வளவு முயற்சித்தும் எங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை...என்ன செய்யிறது? விதியை நோகிறதா; ஆரை நோகிறதென்றே தெரியவில்லை...”

பவளம் அவரை நிமிர்த்து பார்த்தாள். அவரது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. வார்த்தைகள் தளதளத்தன.

“அவனுக்கு இருபது வயதும் ஆகவில்லை. கீழ்ப்படிவானவன். நல்ல கெட்டிக்காரன் ...என்னுடைய கண்ணுக்கு முன்னாலேயே அவனை அடித்து உதைத்து இழுத்துச் சென்றார்கள் ஒ! அவனை நாங்கள் ஒரு சிறு தாசுகூட விழாமல் பூவைப் போலவே வளர்த்தோம்...ஒரு மாதம்...ஒரு மாதமாக அவனைப் பற்றி எதையுமே அறிந்து கொள்ள முடியவில்லையே...”

கண்ணாடியைக் கழற்றி மேஜையில் வைத்துவிட்டு நெற்றியை வருடிக் கொண்டார் அரசாங்க அதிபர். பிறகு மிகுந்த கவலையோடு அவளைப் பார்த்தார் அவர்.

“இந்தத் தலைமுறையை இட்டு நான் மிகவும் வேதனைப் படுகிறேன். எவ்வளவு அநியாயமான சாவுகள். பூமியெங்கும் தஞ்சம் கேட்டு வாழ்கிற அவல நிலை...இந்த நாடு சுதந்திரமடைய, போன தலைமுறைத் தமிழர்கள் பட்ட கஷ்டங்கள், செய்த போராட்டங்களெல்லாம் எவ்வளவு எளிதாக மறக்கப் பட்டுவிட்டன... நிர்மாண அபிவிருத்தித் துறைகளிலை நாங்கள் செய்த பணிகளெல்லாம் எவ்வளவு கேவலமாக உதாசீனம் செய்யப்பட்டுவிட்டன...”

“நான் சொன்னது உங்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தி இருந்தால்—புண்படுத்தி இருக்கும்; அதுக்காக தயவு செய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்...நான்

இருந்த மனக்கவலையிலை கொஞ்சம் அவசரப் பட்டிட்டன்...உங்களுடைய மனமும் புண்பட்டிருக்குது..."

கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டே புன்னகை செய்தார் அரசாங்க அதிபர். வெற்றுக் கடுதாசியொன்றை எடுத்துக் கொண்டார்.

"நாங்கள் இரண்டு பேருமே பேசுகிறதைப் பார்த்தால் நொண்டிக்கு இன்னொரு நொண்டி ஆறுதல் சொன்னதைப் போல இருக்குது. என்னவோ மனதுக்கு இலேசான ஆறுதலாயிருக்குது உம்மோடை கதைத்தது. அதுசரி, நீர் இப்போ என்ன செய்கிறீர்?..."

பவளத்தின் மனதினுள்ளே, திடீரென்று துன்பம் ஒரு கொடுநெருப்பென அழுத்திற்று. மெல்ல மெல்ல கூரான நகங்கள் முளையைக் கொத்திக் கொதறுவதாய் நெஞ்சு எரிந்தது. தனது பலமெல்லாம் உடலிலிருந்து கழன்று விழுந்து விட்டாற் போல பலவீனத்தை உணர்ந்தாள்.

"என்ன திடீரென யோசனை?"

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள் பவளம்.

"ஒன்றுமில்லை ஸேர்...என்றிடமும் ஒரு சோகமான கதை இருக்கிறது. அதைத்தான் யோசித்தேன்..."

"அப்படியா? சொல்லு. துன்பங்களை ஒருநாளும் மனதினுள்ளே வைத்திராதே. அவிழ்த்து வெளியாலை கொட்டி விடு. நான் உனக்கு என்னுடைய கதையைச் சொல்லவில்லையா?... proceed my young lady"

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டே தன்னுடைய கதையினைச் சொல்லிவிட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் பவளம்.

பின்னர் அறையெங்கும் மௌனம்.

நிமிர்ந்து பார்த்தாள் பவளம்.

அரசாங்க அதிபர், கண்ணாடியைக் கழற்றி மேஜையில் வைத்துவிட்டு அவளையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கண்கள் கலங்கிப் பனித்திருந்தன. அந்தக் காருண்யமான பார்வை இவளின் புண்பட்ட நெஞ்சினை மெல்லவே வருடிக் கொடுப்பதாக உணர்ந்தாள். அவளையறியாமலே அவளது நெஞ்சு நெகிழ்ந்து திடீரென விம்மினாள்...

அரசாங்க அதிபர் பரிவோடு ஆங்கிலத்தில் மெல்லவே கூறினார்:

“அழ வேண்டாம்... உனக்கு இப்போது என்ன நடந்தது...? யாராலும் உன்னைப் போன்றவர்களை எவ்வளவு முயன்றாலும் தோற்கடித்து விட முடியாது. நீங்களெல்லாம் வெல்லற்கரியவர்கள். உண்மையாக, என்னுடைய மகளாக உன்னைக் கருதிச் சொல்லுகிறேன்—உன்னுடைய துணிவினை இட்டு நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். yes, my child, you are very great...”

பவளம், கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். இதுவரை நாளும் தனக்கு நடந்த இம்சையை எண்ணி அவள் இவ்வளவாக மனம் உடைந்து போனதில்லை.

“உனக்கு என்னுடைய சக்திக்குட்பட்ட என்ன உதவியாயினும் நான் செய்வதில் சந்தோஷமடைவேன். எப்போது வேண்டுமானாலும் நீ என்னுடைய வீட்டுக்கு வரலாம்... இதோ, என்னுடைய ‘விசிட்டிங் கார்ட்’-ஐனை எடுத்துக் கொள். அந்தப் பெண்களின் பெயரையும் எனக்குத் தந்து விட்டுப் போ...”

“அபிராமி... அகல்யா...” பெயர்களைக் கூறிய வாரே, முகவரியையும் அவரிடம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு, “என்றாலும் ஸேர்... நான் உங்களினுடைய மனதைப் புண்படுத்தி விட்டேன்... நீங்கள் அதை மறந்தாலும் எனது மனதை அது குத்திக் கொண்டே யிருக்கும்...” என்றாள்.

“நாங்கள் எத்தனையோ நிகழ்வுகளையெல்லாம் மறக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அதைப் போல இதையுமெண்ணி மறந்து போய்விடு. அப்படியென்றால்தான் நான் அடுத்த முறை உன்னோடு பேசுவேன்... இப்போது சொல்லப் போனால், உண்மையிலே நீயும் எனது குடும்பத்திலே ஒருத்தியாகி விட்டாய்...”

எழுந்து நின்று விடை பெற்றாள் பவளம்.

“நீங்கள் என்னை மிகவும் நெகிழப் பண்ணுகிறீங்கள். உங்களைச் சந்தித்ததாலே என்னையறியாத நிம்மதி எனக்கு உண்டாகியிருக்குது. அதுக்காக நான் உங்களை வந்து அடிக்கடி சந்திப்பேன் ஸேர்...”

7

“அகல்யாவுக்கும், அபிராமிக்கும் என்ன நடந்திருக்குமென்று நினைத்துப் பார்க்கிறதே கஷ்டமாயிருக்குது. பிடிச்சுக் கொண்டு போற இளந்தாரிகளைச் செய்யிற சித்திரவதையோ உலகமறிஞ்சது. இஸ்ரேலிய மொசாத்துகள் எப்பிடி சித்திரவதை செய்யிறதென்று சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாங்களாம். வெளியே அவர்களை விடுகிற போது, ஆண்மையிழந்த சக்கைகளாக மனநோயாளிகளாகவே அனுப்புகிறார்கள். எந்த விதத்திலும் சமுதாயத்திற்கு பயனற்ற நிலைமையிலே வெளியாலை விடப்படுகிற அவர்கள் கொஞ்சநாளிலே

விசித்திரமான நோய்க்கு ஆளாகி செத்தே போய் விடுகிறார்கள். இப்பிடி எத்தனையோ சம்பவங்களை நான் அறிந்திருக்கிறேன்...”

பவளம் மிகவும் கவலைப்பட்டாள்.

“ஆண்பிள்ளைகளுக்கே இப்படியென்றால் பெண்களின் நிலைமை எப்படியிருக்கும்? காமமும், வக்கிரமும், மிருகத்தனமும் கொண்ட பொறுக்கிகளிடம் அகப்பட்ட இந்தப் பெண்கள்... நினைக்கவே உடலெல்லாம் நடுங்குது...”

பவளம் உடல் சிலிர்க்கச் சொன்னதைக் கேட்டவாறே திருலோகநாயகி கூறினாள்.

“ஆர்மிக்காரர் பிடித்துக் கொண்டு போகிற பெண்களையெல்லாம் மிகவும் மோசமாக நடத்துகிறார்களாம். மானபங்கமும், கற்பழிப்பும் ஒரு சித்திரவதை முறையாகவே ஆகிவிட்டதாம்... சித்திரவதைக் கூடத்திலே அவர்கள் எவ்வித ஆடையுமின்றி நிர்வாணமாகவே அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களாம். இதையெல்லாம் அறிய, அறிய சாப்பிடக்கூட மனம் வருகிறதில்லை...”

பவளம் உடைந்து போன குரலிலே சொன்னாள்:

“நானும் இதக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையிலே பெண்கள் மேலை மோசமான அவமதிப்பாலே இந்தச் சித்திரவதையைத் திட்டமிட்டுச் செய்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்... யாராவது தமிழ்ப் பெண்ணைக் கற்பழித்த பிறகு இந்த சிப்பாய் சொல்லுவானாம், ‘தமிழன் தமிழன் என்றா சொல்லுகிறாய்... இனி பத்துமாதத்திலை உன்னுடைய வயிற்றிலையிருந்து சிங்களவன் ஒருதன் பிறந்து வருவான். அவனைக் கவனமாக வைத்து வளர்த்தெடு’... இது எவ்வளவு அடாவடித்தனமான, திட்டமிட்ட இன அவமதிப்பு! இனக்

கொலைக்கான எத்தனம்! நினைக்கவே இரத்தம்
க = ந்தளிக்கிறது..."

திருலோகநாயகி சமையலறைக்குள்ளே போய்
தேநீர் கொண்டு வந்தாள். தேநீர்க் கோப்பையை
பவளத்தீடம் கொடுத்தவாறே "அன்றைக்கு தேத்
தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மதனி சொன்னதை அம்மா
அடிக்கடி எனக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பா..."
என்று சொன்னாள்.

"என்ன அது! ஆ... 'இந்தக் தேத்தண்ணீரை
குடிக்கவே கஷ்டமாயிருக்குது. ஆனாலும் உங்களைக்
கவலைப்படுத்தக் கூடாது என்றதுக்காக இன்றைக்கு
மட்டும் குடிக்கிறம். இனி ஒரு நாளும் எங்களுக்குத்
தேத்தண்ணீர் தராதேங்க... ஏனென்றால் இயக்கத்திலை
உள்ள நாங்கள் ஒரு மாதிரித்தான் சாப்பிடுகிறம். உடுக்
கிறம், யோசிக்கிறம்... வாழறம்... இதை மீறாமலிருக்க
வேணும்'... உண்மைதான். மதனியைப் போன்றவர்கள்
எத்தகைய தியாக மனப்பான்மையோடும், மன உறுதி
யோடும் தங்கள் வாழ்கையினை இந்தச் சிறிய
வயதிலேயே அமைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப்
பார்த்தே நாங்க எத்தனையோ பழக்கங்களைப் பழகிக்
கொள்ளலாம்... மதனியையும் பரமேஸ்வரியையும்
நாளைக்கு நாங்க அந்த வீட்டிலை போய்ப் பார்க்க
வேணும்..."

பவளம், மதனியோடு அன்று பேசியவற்றையெல்
லாம் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள். எட்டாம்
வகுப்பையும் பூர்த்தி செய்திடாத கிராமப்பெண் அவள்.
கிராமமென்றால் அத்தகைய கிராமம். கருமை நிறம்
வாய்ந்த தீட்சண்யமான கண்களும், வாட்ட சாட்ட
மான தோற்றமும் பொருந்திய அவளுக்கு கிராமத்திலே
மிகவும் மதிப்பும், அன்புமிருந்தது. அக் கிராமத்து
மக்களின் மேல் திடீரென்று தேடுதல் வேட்டையென்ற

பெயரிலே மோசமான இம்சிப்பு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. இவளது வீட்டிற்கும் ஆர்மிக்காரர் வந்தனர். கொச்சைத் தமிழிலே நிறையக் கேள்விகள் கேட்டனர். வீட்டிலேயுள்ள பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் புரட்டியெடுத்தனர். இவளது வயதான தாயும் இவளுந்தான் வீட்டிலேயிருந்தது. வீடெல்லாம் சோதித்து முடிந்ததும் ஒரு சிப்பாய் இவளுக்கு அருகாக வந்தான். அசிங்கமான சிரிப்புடன் குழைந்து நெளிந்தவாறு, “இரவுக்கு ஜீப் கொண்டு வாறது. நீ காம்புக்கு வாறியா?” என்று கேட்டான். மதனிக்கு கோபம் கொழுந்தெனப் பற்றி எரிந்தது. நோஞ்சானான அந்தச் சிப்பாயை அருவருப்போடும் சினத்தோடும் பார்த்தான். அவனைப் போல ஐந்து பேரை ஒரே நேரத்தில் தன்னந்தனியனாக தன்னால் உதைத்துத் தள்ளிவிட முடியுமென நினைத்தான். ஆனால், அவர்களின் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை எண்ணிப் பார்த்தான்...

அன்றிரவே, வயதான தாயாரை அவளது தம்பியாரின் வீட்டிலே கொண்டு போய் விட்டு விட்டு, தனது சினேகிதியான பரமேஸ்வரியின் வீட்டிலே போய்ப் படுத்து கொண்டாள் மதனி. எவ்வளவு முயன்றும் நித்திரையே வரவில்லை. அந்தச் சிப்பாயின் விகாரமான முகமும், அசிங்கமான சிரிப்புமே மாறி மாறி மனதிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு ஏதாவதொரு விதத்திலே தகுந்த பதிலைக் கொடுக்காமல் வந்ததையிட்டு மிகுந்த வேதனையும், கவலையும் அவளுக்கு.

“இந்த முருக்கைக்காய்ப்பயல் எவ்வளவு இழிவாக என்னைப் பார்த்தான். இதைப் போலைத்தானே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் போய் அகங்காரத்தோடு இந்த நாய்பல்லை இளித்திருக்கும். தனது கையிலே ஒரு ஆயுதம் வைத்திருக்கிறன் என்ற திமிரிலைதானே இவங்களெல்லாம் இப்படி நடந்து கொள்ளுறாங்கள்... எப்போதோ

எங்கையோ மதிற்சுவரிலை நான் ஒரு சுலோகத்தைப் படித்திருக்கிறேன்... இப்ப பார்க்கிற போதுதான் அது எவ்வளவு உண்மையானதென்று தெரிகிறது?..."

பரமேஸ்வரி மதனியை குறுகுறுப்பாகப் பார்த்தாள்.

“துப்பாக்கிக் குழாயிலிருந்துதான் அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது.”

பரமேஸ்வரி, புன்னகைச் செய்தாள்.

“அதன் முழு அர்த்தமும் என்ன?”

மதனியின் முகம் இப்போது பிரகாசமுற்றது.

“எனக்கும் அது முதலிலை சரியாக விளங்க வில்லைத்தான். ஆனால், அந்த வசனத்திலையுள்ள ஏதோவொரு விஷயம் என்னை உற்சாகப்படுத்துவதாய் நான் உணர்ந்தன். எங்களின்ரை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை மணியம் அண்ணா என்றொருநர் இருந்தார். அவர் நிறையப்புத் தகங்கள் படிக்கிறவர். அவரிட்டைத்தான் இதுக்கான அர்த்தத்தை அறிந்து கொண்டன்... கொடுமைகளுக்கெதிராகப் பணிந்து போகிறதிலை எனக்கு எப்பவும் மனச் சம்மதமாயிருக்கவில்லை... இப்பிடியான எண்ணத்தை, மேலும் வளர்க்கிறதுக்கு மணியம் அண்ணா தந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் எனக்கு உதவிச்சுது... ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அவருடைய நட்பை நான் இழந்து போக வேண்டி வந்திட்டிது... நான் எட்டாம் வகுப்புவரை தான் படிச்சிருக்கிறன் என்ற தாழ்வு மனப்பான்மை முந்தியெல்லாம் எனக்கு அதிகமாகவே இருந்துது... நான் இதை அவருக்கு அடிக்கடி சொல்லுவன்... அந்த நேரமெல்லாம் அவர் என்னை உற்சாகப்படுத்துவார்... பள்ளிப்படிப்புக்கும், அறிவுக்கும் உள்ள தொடர்பின்மையை அவர் மூலமாகத்தான் நான் அறிந்து கொண்டன்... அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்...

நல்ல மனிதனாகத் தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்திய வர்... துப்பாக்கி சுடப் பழகத் தொடங்கின முதல் நாளன்று அவரைத் தான் நான் நினைத்துக் கொண்டன்...”

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள் மதனி. பழைய நாட்களின் நினைவெல்லாம் வயற்கிளிகளாய் மனதிலே வந்து உட்கார்ந்து அலகுகளால் கோதிக் கொண்டிருந்தன.

பரமேஸ்வரி, மதனியையே பார்த்துக் கொண்டு நினைத்தாள்.

‘...இந்த வைராக் கியமான பெண்ணுக்குப் பின்னாலேயே, எவ்வளவு மென்மையான எண்ணங்கள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றன. நிரையாக ஊர்ந்து போகின்ற எறும்புக் கூட்டத்தைக் கண்டால், இவள் அவற்றை போக விடுவதற்காக பக்கமாக ஒதுங்கிக் கொள்கிறாள். எறும்புகள் நிரை தவறிப் போனால் மிக நிதானமாக அவற்றை ஒரு காகிதத்துண்டினால் எடுத்து நிறையிலே போக வைத்து விடுகிறாள். எத்தகைய இரக்க சுபாவம்... கொண்டவள் இவள்...’

8

மதனியையும், பரமேஸ்வரியையும் பார்ப்பதற்காக திருலோகநாயகியும் பவளமும் பஸ்ஸிலே போய்க் கொண்டிருந்தபோதுதான் மீண்டும் அந்த மனதினுக்கு எரிச்சலூட்டுகின்ற சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

வழியிலே அவர்கள் சென்ற பஸ், இராணவத்தினரால் சோதனையின் பொருட்டு, தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

ஒவ்வொருவராக வரிசையிலே தங்கள் தங்கள் அடையாள அட்டைகளுடன் நிற்கும்படி இராணவசிப்பாய்

களினால் பணிக்கப்பட்டனர். சில சிப்பாய்கள் பஸ்ஸினுள் ஏறி அதற்குள்விருந்த பொருட்கள், சூட்கேஸ்கள் யாவற்றையும் அங்குமிங்குமாகக் கொட்டிப் பிரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வரிசையில் நின்றவர்களின் அடையாள அட்டைகளைப் பரிசோதித்துக் கொண்டு வந்த சிப்பாய்களில் ஒருவன், பவளத்திற்கு அருகாக வந்தான். அவளைக் கொஞ்ச நேரம் மேலிருந்து கீழாக உறுத்துப் பார்த்தான். விஷமத்தோடு பார்வையினை அவளின் உடல் பிரதேசத்திலே நிறுத்தியவாறு கொச்சைத் தமிழிலே கேட்டான்: “சிங்கள பாஷாவ பேசத் தெரியுந்தானே...”

பவளத்திற்கு அளவு மீறிய எரிச்சல் வந்தது. மறுத்துத் தலையினை அசைத்தாள். அவன், வெறுப்புக் குரிய ஜந்தொன்றாக அவளை நோக்கினான்: “நீ... கொட்டியா... புலிதானே...”

இவள் எதுவும் பேசாமலே நின்றாள். ‘இது போலத்தானே திருலோகநாயகியின் தம்பியான கீர்த்தி என்ற இளங்கோவையும் அநியாயமாகச் சுட்டுக் கொன்றார்கள். இவனைப் பார்த்தால் இனவெறி பிடித்த மகா அயோக்கியனாகத் தெரிகிறான்... இந்த அற்பப் பதரின் மீது எனது கோபத்தினைக் காட்டுவதன் மூலமாக என்னை நானே அழித்துக் கொள்ளக் காரணமாகக் கூடாது...’

“நீ ஒருங் புலிதானே...”

இவள் மறுத்துத் தலையை அசைத்தவாறு, “எனக்கு சிங்களம் தெரியாது,” என்றாள்.

“தெரியாது?”

“ஏன் தெரியாது?...” மீண்டும் கேட்டான்.

பவளத்திற்கு அவனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. மீண்டும் எரிச்சல் வந்தது. அவனது முகத்திலே காறியுமிழ வேண்டும் போல எல்லை மீறிய கோபம் பீறிற்று.

தன்னுடைய மார்புச்சட்டையைத் தடவியபடியே, விஷமம் தொனிக்க மீண்டும் அவன் கேட்டான்.

“உனக்கு இதுக்குள்ளை பிஸ்டல் இருக்குந்தானே...”

குபீரென்று பொங்கிய நெருப்பானாள் பவளம்.

தன் எதிரே நீண்ட அவனது கையில் படாமல் பின் வாங்கிவிட்டு எரிக்கிறாற்போல அவனைப் பார்த்தாள். இதே வேளையில் இராணவ உயர் அதிகாரி ஒருவன் அந்த இடத்திற்கு வந்தான். சிங்களத்திலே, அங்கு நின்ற சிப்பாய்களிடம், “இனிமேல் சோதனை தேவையில்லை... இவர்களது பஸ்ஸை போக விடுங்கள்” என்று சொன்னான்.

9

பஸ்ஸில் தனக்குப் பக்கத்திலேயிருந்த பவளத்தைப் பார்த்துக் கூறினாள் திருலோகநாயகி: “நல்லவேளை, மயிரிழையிலை தப்பிவிட்டீர்... ஆனாலும் இதுவென்ன அடிமைகள் போலை வாழ்க்கை...”

பவளம் எதுவுமே பேசவில்லை. தான் சேதப்படுத்தப்பட்ட நாட்களிலே மனந்தரித்து நின்றாள். மெது மெதுவாக தணலாகக் கனல்கிற கோபம் முகத்திலே தெரிந்தது. மோட்டார் சைக்கிளிலே வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிற மதனி நினைவிலே தோன்றி

னாள். தங்களுக்கு இயன்ற உதவிகளையெல்லாம் செய்து தர வேண்டுமென்று அவள் அன்பான கண்டிப்போடு கூறிய முதல்நாள் சந்திப்பு, உருவெளியிலே பளீரென்று தோற்றங் கொடுத்தது.

“அஞ்சியொடுங்கி, நசிந்து வாழ்கிற வாழ்க்கை எனக்கு என்றுமே பிடிக்கிறதில்லை. எனக்குப் பிடிக்காத வாழ்க்கை எல்லோருக்குமே பிடிக்காமலிருக்க வேண்டுமென்கிறதும் எனக்கு ஆசை...அப்பிடியில்லாத சுயகௌரவமான வாழ்க்கை எங்களெல்லாருக்குமே வர வேணும்...”.

மதனி, அவர்களிருவரையும் கண்டதும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வரவேற்றாள். வாகான உடல், தீட்சண்யமான பார்வை. இரட்டைப் பின்னல். சுறுசுறுப்பே செயல், வார்த்தைகள்.

நடு விருந்தையில் மோட்டார் சைக்கிள் நின்றது. அதில் ஏதோ கழற்றிப் பூட்டிக் கொண்டு நின்றுவிட்டுத் தான் வெளியே வந்திருக்கிறாளென்பதை கையிலே இருந்த ஸ்பானரும், ஸ்கூருடிரைவரும் கூறின.

தனது அறைக்குள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போய் இருத்திவிட்டு, வெளியே போய் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தாள்.

“அன்றைக்கு பவளா அக்காவிடம், நாங்கள் சொன்ன விஷயத்தைப் பற்றி என்ன முடிவு செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குள்ள மருத்துவத்துறை அறிவினை எங்களுக்கு இலகுவாகச் சொல்லித் தர வேணுமென்று கேட்டிருந்தோம்... இந்தத் துறையிலை எங்களுக்குள்ள கஷ்டமும், பற்றாக்குறையும் உங்களுக்குத் தெரிந்தது தானே...”

சொல்லிக் கொண்டே பவளத்தைப் பார்த்தாள் மதனி.

உங்களினுடைய இயல்புகளையெல்லாம் ஸ்ரீ எங்களுக்கு நல்லாகவே சொல்லியிருக்கிறார்...எங்களைப் பொறுத்த மட்டில் நீங்கள் எங்களுக்குக் கிடைத்தால் அது பெரிய அதிர்ஷ்டமே...ஆனால் இந்த முடிவை நீங்கள் ஆறுதலாக யோசிச்சு எடுக்கலாம்..."

பேசிக் கொண்டிருக்கையில் வெளியே சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டது. மதனி எழுந்து வெளியே போய் சில நிமிஷத்தில் இன்னொரு பெண்ணையும் கூட்டிக் கொண்டு அறைக்குள்ளே வந்தாள். ஒருவருக்கொருவர் அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் மதனி. அந்தப் பெண் 'அன்னையர் முன்னணி'யைச் சேர்ந்தவளென்பதை அறிந்தபோது பவளம் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்தாள்.

"நீங்க பெண்கள் மத்தியிலை எவ்வளவோ மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்திட்டீங்கள் அக்கா..."

அந்தப் பெண், புன்னகையோடு பவளத்தை நோக்கினாள்.

"முந்தி எல்லாம் என்ன நடந்தாலும் நாங்க வீட்டுக்குள்ளையே புகுந்து இருந்தீடுவோம். நாங்க, நாங்க தப்பிச்சாலே போதும் என்று தப்பிச்சுக் கொண்டிருவம்... இப்ப என்றால் நிலைமையே மாறிப்போயிட்டிடுது... பெண்ணைப் பொறுத்தவரை எத்தனை மாற்றங்கள்..."

'அன்னையர் முன்னணி'யைச் சேர்ந்த நடுத்தர வயதான அந்தப் பெண்—ருக்மணி தனது இனிமையான குரலினில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"முந்தியெல்லாம் தங்களினுடைய பிள்ளைகளை—யாராவது பொலிஸ்காரர் பிடித்தால், பயந்து நடுங்கி

ஒடுங்கிக் கொண்டிருந்த தாய்மார் எல்லாம், இப்ப தங்களினுடைய போக்கை மாற்றியே விட்டார்கள்... இப்ப ஒவ்வொரு ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக அவர்கள் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறார்கள். கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறார்கள். தங்களின் இத்தகைய பலத்தினாலேயே எதிரிகளின்ரை ஆயுதங்களை எல்லாம் வலிமையிழக்கச் செய்திருக்கிறார்கள்...”

“உண்மைதான் அக்கா. இராணவம் பிடித்துச் சென்றுள்ள தங்களினுடைய பிள்ளைகளையெல்லாம் உடனடியாகவே விடுதலை செய்ய வேணுமென்று உங்களினுடைய இயக்கத்திலையுள்ள தாய்களெல்லாம் சேர்ந்து நடத்தின ஊர்வலத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்ப நான் எவ்வளவு சந்தோஷமடைஞ்சேனென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? உயிருக்கும் பயப்படாமல், இராணவ அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராக இப்பிடியொரு ஊர்வலம் இதுவரை காலமும் நடக்கவில்லை...”

திருப்தியாக அவளைப் பார்த்தாள் ருக்மணி.

“நாங்கள் அதோடை மட்டும் நின்று விடவில்லை... வெறி பிடித்த இராணவத்தினர், பெண்களுக்கு மேலை திணிக்கிற அவமதிப்புகளையெல்லாம் நாங்கள் உடனுக்குடனேயே அம்பலப்படுத்துகிறம். இதையிட்ட எங்கள் எதிர்ப்பையெல்லாம் உடனையே அரசாங்கத்திற்கு தெரிவிக்கிறம்... சம்பந்தப்பட்ட பெண்களை உடனையே போய் சந்தித்து ஆறுதல் கூறி அவர்களுக்குரிய உதவிகள், வழிகாட்டுதல்களைச் செய்கிறம். உலக மாதர் இயக்கங்களுக்கெல்லாம் எங்களின் கஷ்ட நிலைமைகளைத் தெரியப்படுத்துகிறம்... இனக்கொலைகள், அட்டுழியங்கள் என்பன எமது வாழ்க்கையையே கேள்விக் குறியாக்கி விட்டதை, எவ்வெவ் விதங்களிலே பிறருக்கு அறியப்படுத்த முடியுமோ அதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறம்...”

“எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறது, இப்போ நீங்க சொல்லுறதையெல்லாம் கேட்க;...நானும் என்னைப் போலை உள்ள எல்லாரும் இந்த ‘அன்னையர் முன்னணி’யைப் பற்றி மிகப் பெருமைதான் கொள்கிறம்... பெண்ணை அவமதித்து, பயமுறுத்தி எதையுமே சாதிக்க முடியாது என்கிற பெரிய விஷயத்தை இப்ப அரசாங்கமே தெரிஞ்சு கொண்டிருக்குது...”

கேட்டுக் கொண்டிருந்த மதனி மிகுந்த வாத்தஸல்யத்தோடு ருக்மணியைப் பார்த்தாள்;

“அக்கா... உங்களின்ரை சொந்த ஊர் எது?...”

விரக்தியோடு சிரித்தாள் ருக்மணி.

“நாயாறு... அங்கையிருந்து எல்லாத்தையுமே இழந்து போய்த்தான் நான் இங்கை வந்தேன்- எல்லா மென்றால் புருஷன், பிள்ளைகள், சீலை துணி, வீடு... பொருள்கள்...”

சிறிது நேரம் மௌனமானாள் ருக்மணி.

“ஆனாலும் இந்த கொடுமைகளெல்லாம் என்னைச் செயலிழக்கச் செய்யவில்லை. இதற்கெதிராக என்னால் ஆனவற்றைச் செய்ய வேணுமென்ற ஆர்வமே என்னை ‘அன்னையர் முன்னணி’க்கு கொண்டு வரக் காரணமாயிற்று...எனது மூச்சிருக்கும் வரை அடக்கியொடுக்கப் படுகிற மக்களுக்காக நான் நிற்பேன்...”

பளபளக்கின்ற ருக்மணியின் கண்களிலே எவ்வளவு துணிவு!

மதனி மனதிலுள்ளே, ‘இப்படியான பெண்கள் நமக்குக் கிடைத்த அற்புதமான செல்வங்கள்’ என நினைத்து மிகப் பெருமிதங் கொண்டாள்: “அக்கா, உங்களைப் போல தாய்மார்கள்தான் இனிவரப் போகிற சந்ததிக்கு வழிகாட்ட வேணும்...”

ருக்மணி புன்னகை செய்தாள்.

“என்னை அளவுக்கு மிஞ்சிப் புகழுறியள்... இப்ப நான் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறன்...வாற புதன் கிழமை நாங்கள் ஒரு பேரணி நடத்தப் போறம். அதுக்கு நீங்களெல்லாரும் வரவேணும். நான் சொல்லுறதையே அழைப்பாக நினைச்சிடுங்க...”

“கட்டாயம் நாங்க வருவம்...”

ருக்மணி அவர்களிடமிருந்து, விடை பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

10

மதனி அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே பரமேஸ்வரி வந்தாள். எல்லோரையும் புன்னகையினால் வசீகரித்தாள். பின்னர் மதனிக்குப் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்தவாறே கையிலிருந்த மிகச் சிறிய சேலைப் பையை வெகு அவதானமாக மேஜையிலே வைத்தாள்.

பரமேஸ்வரி மேஜையில் அடுக்கியிருந்த புத்தகங்களைப் பார்த்தாள். வியத்தனாமிய மொழி பெயர்ப்பான ‘உன் அடிச்சுவட்டில் நான்’, கார்க்கியின் ‘தாய் செ. கணேசலிங்கனின் ‘பெண்ணடிமை தீர்’ ‘சரத் சந்திர’ ரின் ‘பாரதி’, நிரஞ்சனாவின் ‘நினைவுகள் அழிவதில்லை’, ‘பெண்களும் விடுதலையும்’ இன்னும் சில புத்தகங்கள்...

‘உன் அடிச்சுவட்டில் நான்’ புத்தகத்தை எடுக்கக் கையை நீட்டினாள் திருலோகநாயகி. பக்கத்திலிருந்த பரமேஸ்வரி அவசரமாக அந்த சேலைப் பையை எடுத்தாள். திருலோகநாயகி சிரிப்போடு, “நான் அதை எடுத்துச் சாப்பிட்டு விட மாட்டேன். பயப்படாதீங்க...” என்றாள்.

“சரி முடியுமானால் சாப்பிடுங்க...” என்றவாறே சேலைப் பையிலிருந்த அந்தப் பொருளை வெளியே எடுத்து வைத்தாள். கிரனெட்.

திருலோகநாயகி அதிசயமாக அதைப் பார்த்தாள்,
“என்ன இது...?”

“கிரனெட்...எறிகுண்டு...”. என்று சாவதானமாகச் சொன்னாள் பரமேஸ்வரி. “தற்பாதுகாப்பின் பொருட்டு இது எங்களோடு எப்போதுமேயிருக்கும்... மிகத்தேவையேற்பட்டால் மட்டும் இதைப் பயன்படுத்துவோம்...”

பவளம் அந்த ‘ஹாண்ட் கிரனெட்’டைக் கையிலே வாங்கிக் கொண்டாள், பார்த்தாள். திடீரென அவளது நினைவினில் தன் மேலே கொடுமையாக விளைவிக்கப்பட்ட பலாத்கார இம்சைகள், சேதம், இளங்கோ என்ற கீர்த்தி, அபிராமி, அகல்யா, பாக்கியம், மிதிலா, இன்னும் முகந் தெரிந்திடாத பெண் முகங்கள், இளைஞர்கள்...

மதனி பவளத்திற்கு அருகாக வந்து மெதுவான வாத்ஸல்யமிகு குரலிலே கேட்டாள்; “என்னக்கா, என்ன அப்பிட்யே ‘கிரனட்’டையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறியள்... இதெல்லாம் உங்களுக்கு நாங்க ஒரு போதுமே தரப் போறதில்லை...”

புன்னகையோடும், தீர்மானமிக்க குரலினோடும் மதனியை எதிர்கொண்டவாறே பவளம், “அதெப்படி? நான் உங்களோடே வந்து சேர்ந்த பிறகு நீங்க எனக்கு இதைக் கட்டாயம் தந்துதானே ஆக வேணும்...” என்று கேட்டாள். அவளைத் தொடர்ந்து திருலோகநாயகியும், “அது சரிதானே...” என்றாள்.

(1985)

